

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Type to Word document by อาสาสมัครซึ่งเป็นสมาชิกชมรมนักอ่านสามเกลอ

Convert to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

ศัตรุนอกพิภพ

โดย

ป. อินทรปาลิต

ประชาชนทุกมุมเมืองต่างใจหทัยกัน ตอนสายวันที่ ๒๐ มิถุนายนนี้จะปรากฏการณ์ธรรมชาติอันน่าพิศวง คือพระอาทิตย์, ดวงจันทร์และโลกจะโคจรมาตรงกัน และพระจันทร์จะบังดวงอาทิตย์ทั้งดวง ทำให้โลก โดยเฉพาะประเทศไทยในจังหวัดพระนครและภาคกลางมืดมิดไปชั่วขณะหนึ่ง เหมือนกับตอนกลางคืน พวกฝรั่งนักดาราศาสตร์ นักภูมิศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ ต่างพากันตื่นตื่นรีบเดินทางมาประเทศไทยเพื่อคอยสังเกตการณ์สุริยุปราคาในครั้งนี้

ประชาชนในจังหวัดพระนคร และธนบุรีตลอดจน ส่วนภูมิภาคต่าง ๆ มีความตื่นตื่นยิ่งกว่านักดาราศาสตร์เสียอีก ทุกคนรอวันรอคืนที่จะให้ถึงวันที่ ๒๐ มิถุนายน นิกรกับเจ้าแห้วถือโอกาสทำแว่นสีดำขาย โดยใช้กระดาษแข็งทำเป็นแว่นแบบแว่นดูภาพยนตร์สามมิติ และใช้ฟิล์มดำยารูปสีดำแทนกระจก ซึ่งปรากฏว่าจำหน่ายดีมาก ช่วยให้นิกรมีกำไรหลายพันบาท และได้แบ่งกำไรให้เจ้าแห้วไปห้าบาท ซึ่งทำให้เจ้าแห้วบ่นพึมพำไปหลายวัน

ตอนเช้าวันสุริยุปราคา เวลาประมาณ ๗.๓๐ น.เศษ คณะพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ได้ชุมนุมกันพร้อมหน้าภายในห้องรับประทานอาหาร ซึ่งตลอดเวลาที่คุณหญิงวาดสวมแว่นดูพระอาทิตย์ อันเป็นประติมากรรมของนิกร และท่านมักจะถูกขึ้นจากโต๊ะอาหาร เดินไปที่หน้าต่างมองดูพระอาทิตย์บ่อย ๆ แล้วก็บ่นเสียงลั่น

"ว่า เมื่อไรจะอมเสียทีก็ไม่รู้โว้ย"

ท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ อดหัวเราะไม่ได้

"อย่าร้อรอนนักเลยครั้นคุณหญิง สุริยคราสเริ่มจับเวลาเก้าโมงเศษ นี่มันเพิ่งโมงครึ่งเท่านั้น"

คุณหญิงวาดกลับมา นั่งที่โต๊ะตามเดิม

"ว่าไม่ได้คะ เมื่อมันอมก่อนเวลาละคะ แหมดิฉันใช้ดีเสียเหลือ จงไม่อยากจะกินข้าวกินปลาเสียแล้วดิฉันจำได้ว่า เคยเห็นสุริยคราสแหง่งเว้าเพียงครึ่งดวงเท่านั้นเมื่อสมัยยี่สิบกว่าปีมาเห็นจะได้ แต่วันนี้เขาว่าอมเต็มดวงเลยก็อยากจะดูให้เห็นเท็จจริง"

นายแพทย์หนุ่มพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

"เมื่อครั้งที่ผมสำเร็จวิชาการแพทย์และวิทยาศาสตร์เดินทางกลับบ้าน และแวะเที่ยวประเทศอินเดียตรงกับสุริยุปราคาพอดี"

นิกรชำเลืองตามองคุณนายแพทย์หนุ่ม

"เอาแต่เข้าเขี้ยวระหมอ"

ดิเรกแยกเขี้ยว

"พยายามกินไปเรื่อย ๆ อย่าพูดออกความเห็นอะไรเลย ขนบบังคับปากยังเสือกจะพูดอีก" แล้วเขาก็หันมาทางคุณหญิงวาด "สุริยคราสที่อินเดียครั้งนั้นพระอาทิตย์มืดถึงหกชั่วโมง คือมืดตั้งแต่เที่ยงจนกระทั่งย่ำค่ำ พอโมกข์บริสุทธ์ก็พอดีค่ำ ได้เวลาเข้าได้เข้าไฟ ชาวอินเดียแตกตื่นหวาดกลัวคิดว่าคงจะเกิดโลกถล่มฟ้าทลาย

ประชาชนวิ่งพล่านเหยียบกันตายหลายหมื่นคน ที่อยู่ทางเหนือวิ่งไปทางใต้ อยู่ทางใต้วิ่งไปทางเหนือ อยู่ทางตะวันออกวิ่งไปทางตะวันตก"

นิกรพูดเสริมขึ้นอีกตามเคย

"ที่อยู่ทางตะวันตกวิ่งมาทางตะวันออก"

ดร. ดิเรกเฝ้าปากแน่น มองดูนายจอมทะเล้นอย่างเดียดดาล

"ทะเล้งเหลือเกินพับผ้า"

นิกรรีบยกมือไหว้

"เอาเถอะ ๆ โทกต่อไปเถอะคุณหมอม สุธียคราสตะหวักตะบวยอะไรวะ มีดตั้งหกชั่วโมง ตามตำรา ภูมิศาสตร์ พระจันทร์กับโลกนั้นไม่ได้หยุดอยู่กับที่ คือหมุนไปรอบ ๆ ตัวของมันเอง ถึงแม้ว่าพระจันทร์กับโลกตรงกับดวงอาทิตย์ มันก็ตรงกันชั่วเวลาเพียงนาที่หรือสองนาที่เท่านั้น"

ดิเรกขบกรามกรอด

"ยูไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ อย่าอวดรู้ดีหน่อยเลยวะ โลกของเราเนะบางที่มันก็หมุน และบางขณะมันก็แกว่ง บางที่มันก็หยุดหมุนชั่วขณะหนึ่งเหมือนกัน ถ้าหากว่ามันเกิดมีอะไรซ้ำลุกขึ้น เป็นต้นว่าหัวเทียนบอดหรือคานูเรเตอร์สกปรก หรือมายก็ชั่วแบตตารีหลวม"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนคราง เสียงหวนพูดโพล่งขึ้นทันที

"นั่นมันรถยนต์ไว้มอ ไม่ใช่โลกเสียแล้ว เล่าเรื่องสุรียคราสที่อินเดียต่อไปเถอะ"

ดร. ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"ก็ไม่เห็นมีอะไร นอกจากว่าเงาพระจันทร์บังพระอาทิตย์ถึงหกชั่วโมง ชาวอินเดียทั้งประเทศแตกตื่นกันมาก"

พลท่าตาปริบ ๆ มองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างขบขัน

"ถามอย่างลูกผู้ชายเถอะไว้มอ ที่แกเล่าเนะนี้เป็นความจริงหรือเปล่า"

นายแพทย์หนุ่มลืมหืมตาโพล่ง

"เป็นความจริงที่แฝงไว้ซึ่งความเท็จ แะะ ๆ ความจริงมันมีดครั้งดวงเท่านั้น แต่กันรำคาญที่คุณอาหญิงท่านลูกไปดูพระอาทิตย์บ่อย ๆ กันก็เลยแก้งเล่าเป็นตุเป็นตะ คุณอาหญิงก็นั่งฟังด้วยความสนใจ"

เมีย ๆ ของคุณพระพรค ๔ สหายต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน ประไพพูดกับพี่เขยของหล่อนว่า

"หมอนะ เดียวนี้ซักจะโกหกเก่งใหญ่เสียแล้ว แล้วก็โกหกหน้าตายเสียด้วย เมื่อวานนี้ที่หนึ่ง ออกไปเดินเที่ยวหน้าบ้านกลับมาเล่าเป็นตุเป็นตะว่า แจ็กฟันฝรั่ง ในที่สุดก็ได้ความจริงว่าแจ็กขายฝรั่งเฉาะฝรั่งขาย"

นั่นหาพูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"เห็นจะเป็นเพราะคุณหมอมอยู่ใกล้นิกรมากเกินไปนั่นเอง ก็เลยติดนิสัยโกหก"

นิกรค้อนพี่สาวของเขา แล้วพูดยานครางนำหมั่นได้

"แหม พุดยังกะว่าเค้านะเป็นคนโกหกตลปแต่ลงยังงั้นแหละ คนเรามันก็ต้องโกหกบ้าง ในเมื่อเราคุยกันเพื่อความสนุกสนาน เมื่อพูดกันเป็นงานเป็นการเค้าเคยโกหกใครบ้าง"

นั่นหาท่าตาเดียวกับน้องชายของหล่อน

"คนอย่างแกเนะ ฉันไม่เคยเห็นพูดความจริงกับใครเลย ไม่ว่าจะพูดอะไรเชื่อถือไม่ได้"

"หน้อย-พีนันนะซีโกหก พีนันพุดอะไรก็เชื่อไม่ได้เหมือนกัน"

"เอ๊ะ-อวดดียังไม่มาว่าฉัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ โบกมือห้ามทั้งสองฝ่าย

"เฮ้ย-พูดกันไปพูดกันมาคนละคำสองคำเดี๋ยวก็ก่เกิดแจกหมากแจกแวนกันขึ้นเลยอดดูสุริยุปราคาเท่านั้นเอง"

นิกรมองอาเขยของเขาอย่างเคื่อง ๆ

"ก็พีนั่นอยากมาว่าหนูก่อนทำไมละ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ทำหน้าเหมือนกินยาถ่าย

"แหม หนู อ้ายเวร"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร นิกรตักไข่ดาวหมูแฮมใส่ปากเคี้ยวกรั้วม ๆ แล้วยกถ้วยกาแฟขึ้นชดดงโยก ไม่มีความสนใจกับใครทั้งนั้น นवलลออกกล่าวถามนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นการเป็นงาน เพราะหล่อนสนใจในเรื่องสุริยุปราคามาก

"หมอคะ เมื่อเย็นวานนี้ดิฉันคุยกับคุณหมอในห้องวิทยาศาสตร์"

เสียงหวนสะดุ้งโหยง

"อ้าว-ไปถึงแอบเข้าไปคุยกับหมอสองต่อสองละ"

"บ้า" นवलลอยพูดเสียงดุ ๆ "จะเป็นอะไรไป"

อาเสี่ยพูดเสียงอ่อย ๆ

"มันน่าเกลียดนะซี เป็นสาวเป็นนางอยู่กับผู้ชายหนุ่มสองต่อสองใช้ได้หรือ"

นवलลอยขบถด้วยหอมในพานเงินผลหนึ่งขว้างถูกหน้าผากอาเสี่ยดังบับ แล้วหันมาพูดกับนายแพทย์หนุ่มต่อไปโดยไม่สนใจกับเสี่ยหวนอีกเลย

"หมอคะ ที่หมอบอกดิฉันเมื่อวานนี้ว่า สุริยุคราสในวันนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะพระจันทร์บังดวงอาทิตย์นะ เป็นความจริงหรือคะ"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"อย่าให้ผมพูดเลยครับ ประเดี๋ยวกคนอื่นเขาจะหาว่าผมโกหกหรืออวดตรัสรู้"

นิกรว่า "จะโกหกยังงี้ก็โกหกไปเถอะน่า ไม่มีใครเขาว่าอะไรหรอก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ รู้สึกสนใจในคำพูดของนายแพทย์หนุ่มมาก ท่านจึงโบกมือให้นิกรสงบปากเสียงแล้วกล่าวถาม ดร. ดิเรกทันที

"อธิบายให้อาฟั้งหน้อยเถอะอ้ายหลานชาย แกบอกยายนวลว่ายังไงนะ แกว่าสุริยุปราคาที่จะเกิดขึ้นในวันนี้ ไม่ใช่เกิดขึ้นจากพระจันทร์บังดวงอาทิตย์งั้นหรือ"

"ออไร-ออไร แต่ผมไม่ใช่นักดาราศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญหรอกครับคุณอา ผมเรียนให้คุณอาทราบ ใคร ๆ ก็ จะหัวเราะเยาะผม"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า "คนอย่างแกเป็นผู้ที่เฉลียวฉลาดผิคมมนุษย์ ถึงแม้ว่าแกไม่ใช่นักดาราศาสตร์ แต่ แกก็มีความรู้ในทางดาราศาสตร์อย่างพอตัว แกเคยอธิบายให้อาฟั้งถึงเรื่องดาวฤกษ์ และดาวนพเคราะห์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้อาารู้สึกว่าแกมีความรู้พอตัวทีเดียว"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแก้มแทบแตก

"ควรจะเป็นอย่างนั้นครับ ท่านมหाराชาจันทรกุมารเคยรับสั่งว่าผมเป็นสัพพัญญู คือรอบรู้อะไรต่ออะไรทั้งหมด พูดไปก็เหมือนคุยไม้ครับ ผมเรียนอะไรเดียวเดี๋ยวนั้นผมก็รู้ ผมไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ ทั้งนี้ก็เพราะผมมีมันสมองอันเฉียบแหลมนั่นเอง"

"อ้อ" นิกรร้องขึ้นดัง ๆ ทำคอขย้อนเหมือนกับจะอาเจียร

เสียงหวนรีบก้มตัวลงหยิบกระโถนส่งให้นิกร

"เอ้า"

นายจอมทะเล้นสิ้นศรีษะ

"ไม่ต้องหรอก ก็นกลืนเข้าไปหมดแล้ว"

"คลื่นไส้โว้ย" คุณหญิงวาดตวาดเว็ด "ตันพูดออกมาได้ เขาจะคุยกันเป็นการเป็นงานอดสูดไม่ได้เลย คนอย่างแกนี่แหละเขาเรียกว่าทะเล้งไม่มีจั้งหะ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้ากับ ดร. ดิเรกแล้วกล่าวว่า

"พ่ออดสนใจที่แกพูดเมื่อกัันไม่ได้ แกเข้าใจว่าสุริยปราคาที่จะเกิดขึ้นในช่วงนั้นนั้น เกิดขึ้นเพราะเหตุใด อธิบายให้พ่อฟังหน่อยเถอะวะ ใครขัดคอแก พ่อจะเชกบาลมันเอง"

คุณหญิงวาดลยหน้าถามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"ตั้งต่างว่าดิฉันขัดคอละคะ เจ้าคุณจะเชกบาลดิฉันไหม"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะดุ้งโหยง

"แยะ ๆ สำหรับคุณหญิงผมยกให้"

คุณหญิงวาดยิ้มแบบลานา เทอร์เนอร์ คือขบฟันแล้วยิ้มอย่างกว้างขวาง

"ค่อยยังชั่วหน่อย ขึ้นเชกบาลดิฉันละก็เป็นได้เยียวรดที่นอนอีก เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เชกหัวดิฉันที่ไร ดิฉันเป็นต้องปัสสาวะรดที่นอนทุกที อี ๆ ขอบกลแท้ ๆ"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร. ดิเรกยึดตัวขึ้นวางท่าสง่าผ่าเผย บั่นสีหน้าเคร่งขรึมและอธิบายให้ทุก ๆ คนฟังว่า

"ฟังทางนี้ ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าสุริยปราคาที่จะเกิดขึ้นในวันนี้ ไม่ได้เกิดขึ้น เพราะดวงจันทร์โคจรมาตรงกับโลก และดวงอาทิตย์ ความจริงนั้น สิ่งที่จะบดบังดวงอาทิตย์ให้มืด เป็นดาวนพเคราะห์ดวงหนึ่ง คือดาวพระอังคารนั่นเอง"

"โอ" นิกรร้องสุดเสียง "โลกพระอังคาร....."

ดิเรกหัวเราะ

"พูดเบา ๆ ก็ได้ไม่ต้องแหกปากตะโกน"

"ก็มันตื่นตื่นนี่หว่า"นิกรเถียง"จริง ๆ หรือ วะหมช"

"ออไร กัันได้ใช้เวลาหลายวันคำนวณอย่างละเอียดถี่ถ้วน และกัันได้สำรวจดูท้องฟ้าจากกล้องดูดาวขนาดเล็กของมัน แต่มีคุณภาพขนาดกล้องดูดาวขนาดยักษ์ อันเป็นประดิษฐกรรมที่กัันคิดขึ้นเอง โดยใช้เลนซ์พิเศษซึ่งทำจากหินละเอียดชนิดหนึ่ง กัันได้ใช้ความรู้ในวิชาดาราศาสตร์ เท่าที่กัันมีอยู่สำรวจดาวนพเคราะห์และดาวฤกษ์ต่าง ๆ อย่างถี่ถ้วน จากการคำนวณของกัันปรากฏว่า วันนี้เป็นวันที่ดาวพระอังคารได้โคจรเข้ามาใกล้โลกเรา อย่างไม่เคยมีมาแต่ก่อนเลย ตามปรกติดาวพระอังคารอยู่ห่างจากพิภพของเราถึง ๕๕ ล้านไมล์"

"ไอ้ยา" เสียงหวนอุทาน "๕๕ ล้านเชียวหรือ "

เขาเน้นคำว่าล้านหนักแน่น

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ แยกเขี้ยว มองดูหน้าอาเสี่ยวอย่างเคือง ๆ

"เดี๋ยวก็เจ็บตัวเท่านั้นเอง" แล้วท่านก็หันมาถามดิเรกด้วยความสงสัย "เล่าต่อไปดิเรก เท่าที่แกอธิบาย มานี้รู้สึกว่าเป็นประโยชน์ในทางดาราศาสตร์มากที่สุดทีเดียว"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ฟังนะครับ เท่าที่ผมคำนวณดูแล้วปรากฏว่าขณะนี้คือวันนี้ ดาวพระอังคารอยู่ห่างจากโลกเราเพียง ยี่สิบห้าล้านไมล์เท่านั้น"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"หมอวีย์-ไหว้วละวะ ขอขัดคอหน่อยเถอะ เบรี่ยวกเติมทนแล้ว ที่แกว่าดาวพระอังคารอยู่ห่างจากโลก เรายี่สิบห้าล้านไมล์ แกเอาเทปตะหวักตะบวยที่ไหนวะวะ และแกป็นขึ้นไปวัดมันได้อย่างไร"

ประไพเอื้อมือหยิบลูกเงาะในพานเงินผลหนึ่งขว้างถูกหน้าอกนิกรดังพลັก

"นี่แน่ะ ขอขัดคอตีนัก เขาวัดด้วยการคำนวณชั้นสูงยะ ไม่ใช่เอาเทปไปวัดอย่างวัดเส้นวัดกางเกง ถ้าม บ้า ๆ อะไรไม่รู้"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ

"ออไร - พุดกับอ้ายกรเหมือนกับสี่ซอกให้ควายฟัง" แล้วดิเรกก็หันมาทางเจ้าคุณทั้งสอง "การคำนวณของ ผม ไม่ผิดพลาดหรอกครับคุณอาและคุณพ่อ ภายในเวลาเก้าโมงเศษ ดาวพระอังคารจะโคจรเข้ามาอยู่ระหว่าง กลางของโลกและดวงอาทิตย์ ดังนั้นเงาของดาวพระอังคารก็จะบังดวงอาทิตย์ที่ละน้อย จนกระทั่งมืดมิดทั้งดวง"

เสียงหวนจ๊วบปาก

"อนิจจา...." อาเสี่ยวคราง "เป็นอันว่าพระอาทิตย์ที่แดงแจ่มจะสิ้นแสงไปชั่วขณะหนึ่ง"

สองเจ้าคุณทำตาเขียวกับอาเสี่ยว แล้วเจ้าคุณปัจฉิม ก็ยกเท้าเตะหน้าแข้งกิมหงวนเต็มแรง

"นี่แน่ะ ทะลึ่งนัก"

เสียงหัวเราะดังชนลั่นห้องรับประทานอาหาร สีนางรู้สึกสนใจในเรื่องนี้มาก จึงผลัดกันชักไชรีไล่เสียงดิเรก ซึ่งรวมทั้งท่านผู้ใหญ่ด้วย นายแพทย์หนุ่มได้อธิบายให้ทราบด้วยเหตุผลน่าฟัง และด้วยหลักวิชาดาราศาสตร์ ที่อาศัยหลักวิทยาศาสตร์ประกอบ

ดิเรกว่า "เท่าที่ผมตรวจดูจากกล้องดูดาวพิเศษของผมเมื่อคืนที่แล้วมา ผมได้พบวัตถุประหลาดให้ท้องฟ้ามากมาย มันมีสภาพคล้ายกับกลุ่มอุกาบาตที่พุ่งตรงมายังพิภพของเราด้วยความแรงสูง ไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละห้าหมื่นไมล์ หรืออาจจะเร็วกว่านั้นก็ได้ การเดินทางของวัตถุกลุ่มนั้นผิดแปลกกว่าสะเก็ดดาวหรืออุกาบาตทั้งหลาย ผมได้พยายามเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของวัตถุเหล่านั้น แล้วผมก็มั่นใจว่า สิ่งที่เคลื่อนไหวในอากาศและกำลังเดินทางใกล้พิภพของเราเข้ามาทุกทีนั้น มันจะต้องเป็นพาหนะภาค หรือยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารอย่างไม่ต้องสงสัย นักดาราศาสตร์เป็นส่วนมากได้ยอมรับนับถือแล้วว่า บนพิภพพระอังคารอันไกลโพ้นย่อมมีพืช , สัตว์ และมนุษย์ ทั้งนี้ก็เพราะพิภพพระอังคารมีออกซิเจน ถึงแม้จะมีอุณหภูมิต่ำกว่าโลกเราก็ตาม โลกพระอังคารเกิดก่อนโลกเรา คือแตกออกมาจากดวงอาทิตย์ก่อนโลกเราหลายล้านปี มนุษย์แห่งดาวพระอังคารจึงเฉลี่ยฉลาดกว่ามนุษย์ในพิภพนี้ ขนาดทารกสามสี่ขวบก็ฉลาดกว่าท่านไอสะไต้แล้ว ชาวโลกพระอังคารย่อมเจริญด้วยศิลปวิทยาการทุกประเภท โดยเฉพาะวิทยาศาสตร์ การที่ดาวพระอังคารโคจรเข้ามาใกล้โลกเราในระยะใกล้เช่นนี้ ผมสันนิษฐานว่า นักวิทยาศาสตร์ของโลกพระอังคารต้องร่วมมือกันใช้พลังงานปรมาณูบังคับให้

พิภพพระอังคารหลุดพ้นจากความดึงดูดของดวงอาทิตย์ออกมาได้ คือเดินเข้าไปใกล้ดวงอาทิตย์อีก เมื่อโลกพระ
อังคารเข้ามาใกล้โลกเรา ชาวโลกพระอังคารก็ถือโอกาสส่งยานฟ้าเดินทางมาโลกเราทันที แต่จะมาในฐานะมิตร
หรือฐานศัตรูนั้นผมไม่อาจจะทราบได้ อย่างไรก็ตาม ผมมั่นใจอย่างยิ่งว่า กลุ่มวัตถุที่คล้ายกับกลุ่มอุกาบาต และ
กำลังพุ่งมายังโลกเราทุกวินาทีนั้นจะต้องเป็นยานฟ้า หรือพาหนะกาศของชาวโลกพระอังคารอย่างไม่ต้องสงสัย"

ทุกคนเงยบกริบ แม้กระทั่งนิกรเองก็ตั้งอกตั้งใจฟังคำบรรยายของนายแพทย์หนุ่มที่เต็มไปด้วยเหตุผล
น่าฟัง และใคร ๆ ก็รู้ดีแล้วว่าดิเรกได้สร้างกล้องดูดาวพิเศษของเขา ไว้สำรวจดวงดาวบนท้องฟ้ามาปีกว่าแล้ว
เขาได้เล่าเรียนวิชาดาราศาสตร์จากตำราต่างประเทศอย่างขมักเขม้น

คุณหญิงวาดหน้าจ๋อยจนสังเกตเห็นถนัด ท่านรีบยกขาทั้งสองขึ้นมาวางบนเก้าอี้ในท่าทางหวาดกลัว
"จานผี-จานผีไซ้ใหม่พองหวน"

อาเสี้ยมแห่ง ๆ

"ถ้าเป็นอย่างที่ดิเรกมันว่าก็คงเป็นจานผีแน่เชียวครับคุณอา แต่อย่าไปสนใจกับมันเลยครับ มันจะเป็น
จานผีหรือขามผี หรือครกผี ไม่ดีพริกผีก็ช่างมันเถอะครับ ถ้ามันบุกลงมาในประเทศเรา และทำการรุกรานเรา มัน
ก็เป็นเรื่องของรัฐบาลจะปราบปรามพวกโลกพระอังคารเอง"

นายแพทย์หนุ่มยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

"ไม่มีหวัง..... ไม่มีหวังที่จะปราบชาวโลกพระอังคารได้แน่นอน ผู้ที่เดินทางมากับพาหนะกาศนอก
จากจะมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างสูงแล้ว มันจะต้องมีอาวุธร้ายติดตัวมาด้วย ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้พลังงาน
ปริมาณ สามารถที่จะเผาผลาญกรุงเทพ ฯ พระมหานครให้พังทลาย หรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในพริบตาเดียว"

คุณหญิงวาดพรอดพรอดลุกขึ้น เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คำว่าแขนภรรยาของท่านไว้

"จะไปไหนละแม่วาด"

คุณหญิงวาดพูดระล่ำระลัก

"เตรียมตัวอพยพคะ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ จุ้ยปาก

"นั่งลงก่อน มันยังมาไม่ถึงหรอกคุณหญิง อย่าตื่นเต้นให้มากนักเลย แล้วก็พาหนะกาศที่ดิเรกมันว่าก็
เป็นแต่สันนิษฐานเอาเท่านั้น มันอาจจะเป็นกลุ่มอุกาบาตธรรมดาที่ได้ที่ท้องเที่ยวไปทั่วจักรวาล เมื่อเข้าสู่ความ
ดึงดูดของดาวดวงไหน มันก็พุ่งเข้าสู่ดาวดวงนั้น"

คุณหญิงวาดทรุดตัวลงนั่งตามเดิม ใบหน้าของท่านซีดเผือด ท่านกล่าวถาม ดร. ดิเรกเบา ๆ

"เธอสันนิษฐานว่าพวกโลกพระอังคารกำลังเดินทางมายังโลกเรายังงั้นหรือ"

"อะไร-ผมมั่นใจอย่างยิ่งที่สุดครับ และผมไม่เคยคาดคะเนอะไรผิดพลาดเลย ดาราศาสตร์เป็นวิชาที่เรียน
ง่ายกว่าวิทยาศาสตร์ การสำรวจดวงดาวในท้องฟ้าและปรากฏการณ์ต่าง ๆ ก็ไม่ยากลำบากอะไร ในเมื่อกล้องดู
ดาวของผมมีคุณภาพอย่างยอดเยี่ยม"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"คืนไหนว่างๆ ขอเยี่ยมกันดูหน่อยเถอะวะ กันอยากเห็นดาวลูกข่อยเหลือเกิน"

นายแพทย์หนุ่มลืมหันตาโพล่ง

"มีที่ไหนละ" แล้วเขาก็หันมาพูดกับท่านผู้ใหญ่ "ที่ผมอธิบายให้ฟังนั้นนะ เชื้อหรือไม่กี่สุดแล้วแต่เถอะ
ครับ แต่ผมขอรับรองว่าอย่างช้าภายในห้าวันนี้ หรือก่อนสิ้นเดือนนี้ พวกเราชาวโลกเราหูกี้จะได้แลเห็นพาหนะ

กาศของพวกโลกพระอังคาร ซึ่งจะมาบินหวัดเจียนเหนือ่านฟ้าของประเทศเรา และประเทศอื่น ๆ ด้วยความเร็วสูง ซึ่งอย่างน้อยก็เร็วกว่าเครื่องบินไอพ่นไม่ต่ำกว่าสี่สิบเท่า และอาจจะบินรอบโลกได้ด้วยใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยานฟ้าจะขับเคลื่อนได้ด้วยพลังงานปรมาณู รูปลักษณะของมันคงคล้ายกับจานผี คือตรงกลางคล้ายกับสุ่มไม้ และรอบ ๆ เป็นขอบจานวัตถุที่สร้างพาหะกาศยอมไม่ใช่เหล็ก มันจะต้องเป็นวัตถุพิเศษ ซึ่งมีความเหนียวแน่นมันคงยิ่งกว่าเหล็กหลายพันเท่า และทนต่อการเสียดสีของอากาศได้ ถ้าหากว่ามันทำด้วยเหล็กกล้าแล้ว เมื่อมันวิ่งไปด้วยความเร็ว นับเป็นจำนวนหมื่น ๆ ไมล์ต่อชั่วโมง จานผีก็จะลุกเป็นไฟทันที เชื่อผมเถอะครับ นักวิทยาศาสตร์ของโลกพระอังคารนั้น มีความสามารถเกินหน้านักวิทยาศาสตร์ของโลกเรามาก"

เสียงจ๊อกแจกจอบแจตังขึ้นทั่วห้องรับประทานอาหาร ทุกคนสนใจในเรื่องนี้มาก แม้กระทั่งพล พัทธราภรณ์ก็เชื่อว่า ดร. ดิเรกคาดการไม่ผิด และถ้าหากว่าชาวโลกพระอังคารเดินทางมายังโลกเราจริง ๆ แล้ว ก็น่ากลัวว่าชาวโลกพระอังคารจะต้องทำการสู้รบกับชาวโลกเราอย่างแน่นอน เพราะไม่อาจจะใช้ภาษาพูดเจรจาทำความเข้าใจกันได้ ในที่สุดสงครามต่างพิภพก็จะเกิดขึ้น นั่นย่อมหมายถึงความพินาศฉิบหายของชีวิตมนุษย์และทรัพย์สินสมบัติ ภาพยนตร์ของบริษัทปารามาเมาท์เรื่อง "สงครามล้างโลก" นั้นก็ได้ถูกถ่ายทำขึ้นจากความคาดคะเนของนักประพันธ์ชื่อคนหนึ่ง ยุคนี้เป็นยุคปรมาณู เราอาจจะได้รับบทเรียนมีค่าว่า เพื่อนต่างโลกของเรานั้นมีความเฉลียวฉลาดกว่าชาวโลกของเรามาก

คณะพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่กับเมีย ๆ ของเขานั่งสนทนากันในห้องรับประทานอาหาร ถึงเรื่องศัตรูต่างพิภพ จนกระทั่งไม่มีใครสนใจกับเวลาที่ผ่านไปและแม้แต่สุริยุปราคาที่จะเกิดขึ้น ทุกคนก็ลืมนั่งไปชั่วขณะ

เสียงตังตังโครมครามดังขึ้นหน้าห้องรับประทานอาหาร เจ้าแห้วสวมแว่นดำวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้องและร้องบอกกล่าวแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

"รับประทานอมาแล้วครับ"

ความเงียบเกิดขึ้นทันที คุณหญิงวาดกล่าวถามอย่างเคื่อง ๆ

"ใครอมใครวะ"

เจ้าแห้วหายใจถี่เร็ว

"รับประทาน พระจันทร์อมพระอาทิตย์นะซีครับ รับประทานออกไปดูซีครับ พระจันทร์กำลังรับประทานพระอาทิตย์ อ้าปากปะหงับ แลเห็นถนัดทีเดียว"

ทุกคนพรวดพราดลุกขึ้นยืน แล้ววิ่งออกไปจากห้องรับประทานอาหาร เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และนิกรวิ่งเป็นแถวหน้ากระดานออกไปพร้อม ๆ กัน เลยติดประตูห้องรับประทานอาหาร ดิ้นขลุกขลักอยู่พักหนึ่งจึงหลุดออกมาได้

ที่สนามหน้าตึกใหญ่ของบ้าน "พัชรภรณ์" พวกคนใช้ชายหญิงต่างสวมแว่นดำ หรือถือกระจกรมควันไฟแฉงหน้าขึ้นมองดูพระอาทิตย์ ซึ่งขณะนี้ดวงอาทิตย์เริ่มแหงงเข้าไปแล้วอย่างน่าประหลาดมหัศจรรย์ใจ

พวกเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่มีหัวโบราณต่างตีปี่และตีกระปองหรือถึงน้ำดังสนั่นวันไหว เพื่อให้พระจันทร์ตกใจ จะได้อ้าปากคลายพระอาทิตย์ออก พระอาทิตย์จะได้ทำหน้าที่ส่องแสงให้ความอบอุ่นแก่มนุษย์และสัตว์ต่อไปตามเดิม

คณะพรรค ๔ สหายต่างแฉงหน้ามองดู และวิพากษ์วิจารณ์กันต่าง ๆ ดร. ดิเรกพูดกับนายพัชรภรณ์อย่างเป็นทางการเป็นงาน

"ไม่ใช่ดวงจันทร์บังพระอาทิตย์แน่นอน เชื่อกันเถอะเพื่อนรัก เงามที่บังพระอาทิตย์แหงนว่าเข้าไปนั่นคือเงาของพิภพพระอังคาร เตรียมตัวไว้ให้ดี พวกเราจะได้เผชิญหน้ากับมนุษย์ชาวโลกพระอังคารในไม่ช้านี้ และแกอย่าได้พยายามคิดว่าชาวโลกพระอังคารจะมีรูปร่างขนาดเรา กันได้พิจารณาจากดินฟ้าอากาศและสิ่งแวดล้อมของดาวพระอังคารแล้ว กันมั่นใจว่าชาวโลกพระอังคารจะต้องมีรูปร่างสูงใหญ่กว่ามนุษย์ในโลกเรามากมายอย่างน้อยก็สูงถึงสิบฟิต และน้ำหนักตัวคงจะไม่ต่ำกว่าสามร้อยกิโลกรัม แต่รูปร่างลักษณะก็คือมนุษย์เราดี ๆ นี้แหละ คือมีหน้ามีตา ปากแก้มคิ้วคางแขนขาไม่แตกต่างกว่าพวกเรา กันเชื่อว่าความคาดคะเนของกันคงจะไม่ผิดพลาด กันจะเตรียมตัวต่อสู้กับชาวโลกพระอังคารไว้ให้พร้อม เพื่อความไม่ประมาท"

ดวงอาทิตย์แหงนว่าเข้าไปตามลำดับ ในราว ๑๐.๒๕ . เงามดำก็ปกคลุมรอบดวงอาทิตย์ ทำให้พื้นแผ่นดินมืดไปทั่วทุกแห่งหน ไม่มีผิวดอะไรกับตอนพลบค่ำ

มันเจียบสังัดและวังเวงอะไรอย่างนั้น เสียงให้ร้องของประชาชนดังแว่วมาแต่ไกล ฟุ้งนกกาพากันบินกลับรังนอนด้วยความตกใจและแปลกใจในธรรมชาติที่วิปริตรอบ ๆ ดวงอาทิตย์นั้นมีรัศมีเป็นประกายแรงกล้า ท้องฟ้ามืดสลัวไปทั่ว และเห็นดาวฤกษ์สองสามดวง

ปรากฏการณ์ธรรมชาติในวันนั้นทำให้ประชาชนแตกตื่นประหลาดใจไปตามกัน นักดาราศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ได้พยายามสำรวจตลอดเวลาที่มีสุริยุปราคา จนกระทั่งโมกซ์บริสุทท์

คืนวันที่ ๒๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๔ ๙๘ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. เศษ

ประชาชนชาวพระนครและธนบุรีเป็นส่วนมากยังไม่ได้หลับนอน บ้างก็นั่งจับกลุ่มสนทนากันในครอบครัวของตน บ้างก็ไปเที่ยวดูภาพยนตร์หรือหาความสุขสำราญตามร้านเหล้า หรือตามชอยเล็ก ๆ ทางบางกะปิ บ้างก็เะอะเฮฮาอยู่ตามเหลาต่าง ๆ โรงภาพยนตร์ทุก ๆ แห่งในกรุงเทพ ฯ มีประชาชนอุ่หนาผาดั่งเหมือนเช่นเคย การจราจรตามถนนต่าง ๆ ได้เป็นไปตามปกติ

ทันใดนั่นเอง ประชาชนพลเมืองทั้งหลายก็ได้รับความตื่นตระหนกตกใจไปตามกันเมื่อได้ยินเสียงกังวานกึกก้องอย่างดังที่สุดจนแก้วหูแทบแตก ประชาชนนับจำนวนแสนได้แลเห็นวัตถุซึ่งมีรูปลักษณะคล้ายจานผีหมู่หนึ่งประมาณ ๙ เครื่องบินเกาะหมู่ผ่านกรุงเทพ ฯ ไปทางทิศเหนือ ในระยะค่อนข้างต่ำ แต่ไม่มีใครประมาณถูก

จานผีเหล่านั้นมีความเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะเพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายไปแล้ว และเมื่อมันหายลับไปตั้งหลายนาที เสียงของมันจึงดังขึ้นกึกก้องปะนาทพื้นแผ่นดินสั่นเสที่อน กระจกประตุนหน้าต่างตามบ้านเรือนร้าวและแตก และเสียงของจานผีนั้นเอง ทำให้เครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่การไฟฟ้ากรุงเทพ ฯ ชำรุดเสียหายไฟฟ้าทั่วกรุงเทพ ฯดับพริบพริบ ๆ กัน ทำให้เกิดการโกลาหลอลหม่าน

สักครู่หนึ่ง ฟุ้งจานผีก็บินผ่านมาอีก คราวนี้บินผ่านไปหลายฝูง เสียงเครื่องยนต์ของมันดังบอกไม่ถูก ประชาชนนอกสันขวัญแขวน ถึงกับต้องยกฝ่ามืออุดหูของตนไว้ การสังเกตจานผีเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะมันบินเร็วถึงชั่วโมงละ ๒๕ ๐๐๐ ไมล์เป็นอย่างน้อย เสียงที่ดังนั้นคล้าย ๆ กับเสียงของเครื่องบินขนาดใหญ่กำลังตัดท่อนซุง ระคนกับเสียงแหลมเล็กเหมือนเสียงอสุรกายที่ยืนหยดอยู่กลางพระนครหลวง

ผู้ที่พยายามสังเกตจานผีต่างมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า จานผีนั้นมีสีเขียวเป็นประกายคล้ายกับฟอสฟอรัส เมื่อฟุ้งจานผีบินผ่านพื้นไป ประชาชนก็ได้แลเห็นควันสีขาวเป็นทางยาวสุดขอบฟ้า และเป็นเส้นตรง

หลายต่อหลายเส้นปรากฏอยู่เหนือน่านฟ้าแห่งนครหลวงทั้ง ๆ ที่ลมกำลังพัดจัด แต่กลุ่มควันที่แลเห็นเป็นเส้น ๆ นั้นไม่มีใครจะละลายไปได้เลย

สงครามที่ไม่ประกาศ เกิดขึ้นแล้วหรืออย่างไรประเทศไทยถูกโจมตีแล้วหรือนี้ ประชาชนได้ตั้งปัญหาถามตนเองและถามคนอื่น แต่ไม่มีใครอาจจะเข้าใจได้ว่ากลุ่มจานผีที่บินหวัดเฉวียนไปมานี้จะเป็นเครื่องบินของประเทศใด

อย่างไรก็ดี สัญชาติญาณของมนุษย์ย่อมบอกตัวเองได้ว่า ไม่มีชาติใดที่คิดเครื่องบินได้เร็วและมีเสียงดังราวกับพื้นแผ่นดินจะถล่มทลายเช่นนี้ ผู้ที่มีการศึกษาดีย่อมทราบว่ เครื่องบินไอพ่นชั้นเยี่ยมของโลกมีความเร็วสูงสุดประมาณพันไมล์ต่อชั่วโมงเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นเครื่องบินของโซเวียตรัสเซีย หรือของกองทัพอากาศอังกฤษอเมริกัน ซึ่งเป็นชาติมหาอำนาจ และผลิตเครื่องบินได้ดีเยี่ยมที่สุด

บางคนเข้าใจว่าเป็นจรวดยาน หรือระเบิดบินแต่แล้วเขาก็คำนวณตัวเองว่ามันจะบินรวดเร็วอย่างนี้ไม่ได้เป็นอันขาด

มันควรจะเป็นพาหนะภาค หรือจานผีที่เดินทางมาจากดวงดาวดวงใดดวงหนึ่ง และควรจะเป็นดาวพระอังคารมากกว่าดาวอื่น ๆ ทั้งนี้ก็เพราะพวกนักปราชญ์ได้สันนิษฐานกันไว้ว่าโลกพระอังคารมีพืช, สัตว์และมนุษย์เหมือนกับโลกของเจ้านั่นเอง

ฝูงบินจานผีของชาวโลกพระอังคารได้กระจายกำลังกันไปทั่วพิภพ ซึ่งมีจำนวนจานผีไม่ต่ำกว่าพันเครื่อง ดังนั้น ตามเวลาที่กล่าวนี้ ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกก็ได้แลเห็นจานผีเช่นเดียวกัน และทำให้ชาวโลกเต็มไปด้วยความตระหนกตกใจ เกรงกลัวมหากภัยที่จะเกิดขึ้น

ในราว ๒๐.๓๐ น. ไฟฟ้าที่เสียไปชั่วขณะหนึ่งก็ถูกแก้ไขกลับคืนดีเหมือนเช่นเดิม พระนครและธนบุรีซึ่งตกอยู่ในความมืด ก็สว่างไสวมองแลเห็นประชาชนและยวดยานพาหนะสับสนอลหม่านทั่วทุกถนน ผู้ชนที่เต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย ต่างอุ้มลูกจูงหลานอพยพหลบหนีภัยไปตามความคิดเห็นของตน เสียงผู้หญิงหวีดร้อง เสียงเด็กร้องไห้ เสียงแตรรถยนต์ เสียงกู่ตะโกนเรียกหากันดังขึ้นทั่วทุกหนทุกแห่ง

กาลกลียุคเกิดขึ้นแล้ว เพราะอภินิหารของจานผีนั้นเอง บรรดาอาชญากรทั้งหลายได้ถือโอกาสบุกเข้าไปตามบ้านเรือนและร้านค้าต่าง ๆ แย่งชิงทรัพย์สมบัติของผู้อื่นเอามาเป็นของตน เจ้าหน้าที่ตำรวจแทนที่จะช่วยกันระงับเหตุร้าย กลับหลบหนีเอาตัวรอด เพราะตำรวจก็เป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง ซึ่งมีความรักตัวกลัวตายเช่นเดียวกัน

ณ บัดนี้ ทหารทุกหน่วยทุกเหล่าในพระนครและธนบุรี ตลอดจนกองทัพอากาศของเราได้อยู่ในสภาพเตรียมพร้อมแล้ว ทหารเหล่านี้ได้รับคำสั่งให้เคลื่อนกำลังออกจากที่ตั้งของตนอย่างรวดเร็วฉับพลัน และแยกย้ายกระจายกำลังกันไปทั่วพระนครและธนบุรี เข้ายึดจุดยุทธศาสตร์และสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น กรมไปรษณีย์โทรเลข สถานีรถไฟกรุงเทพ ฯ สะพานพระพุทธยอดฟ้า, การไฟฟ้ก การรถไฟ

ตามสี่แยกต่าง ๆ มีรถถังของกองพลยานเกราะและของตำรวจยานยนต์ตั้งจังก้า พร้อมด้วยปืนกลหนักเครื่องยิงระเบิดของทหารราบ ทหารเหล่านี้ได้รับคำสั่งให้ต่อต้านราชศัตรู ซึ่งเดินทางมาจากโลกพระอังคาร

ท่ามกลางความสับสนอลหม่านของเหล่าราษฎรและทหารตำรวจ ไฟฉายของกองพันไฟฉายและจากเรือรบต่าง ๆ ซึ่งจอดอยู่ในลำแม่น้ำเจ้าพระยาต่างฉายขึ้นสู่อากาศ

ฝูงบินจานผีบินผ่านมาอีกแล้ว คราวนี้บินในระยะต่ำมาก เสียงเครื่องยนต์ของมันดังกึกก้องแทบจะทนไม่ได้ กระเบื้องตามหลังคาแตกกร้าวหมด กระฉกตามหน้าต่างและประตูบ้านแตกกระจาย แม้กระทั่งกระจกหน้า

รถยนต์ก็แตกด้วยเสียงอันดังของฝูงจานผีเหล่านี้ ผู้หญิงหลายคนตกใจจนเป็นลม พวกเด็ก ๆ ยกมืออุดหูร้องไห้
จ๋าน่าสงสาร

ปตอ. ภาคพื้นดิน เริ่มระดมยิงอย่างหนักหน่วง เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วเมือง แต่กระสุน ปตอ.
เหล่านี้ย่อมไม่มีความหมายอะไรสำหรับจานผีเลย ทั้งนี้ก็เพราะมันบินเร็วมาก นายทหาร ปตอ. ไม่สามารถจะ
คำนวณได้ทัน จึงเป็นการยิงเพื่อปลอบขวัญประชาชนมากกว่า

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ ฝูงจานผีแห่งชาวลोकพระอังคารยังคงบินฉวัดเฉวียนไปมาอย่างทะนง
องอาจ บางครั้งก็บินมาลำเดียว ซึ่งความเร็วของมันนั้นแทบจะมองดูไม่ทัน แต่จานผีบางฝูงบินในระยะสูงมาก
คือสูงจากพื้นดินไม่ต่ำกว่า ๒๐ ไมล์ จึงมองแลเห็นคล้ายกับผีพุ่งไต้ ผ่านไปในท้องฟ้า

ถึงแม้ฝูงจานผียังไม่ได้เปิดฉากการโจมตีประการใด ก็ก่อให้เกิดความเสียหายมิใช่น้อยจากรถยนต์ชน
กันบ้าง ผู้คนเหยียบย่ำกันล้มตายบ้าง บ้านเล็กเรือนน้อยหลายพันหลังคาเรือน พังทลายด้วยอำนาจเสียงเครื่อง
ยนต์ของจานผีเหล่านั้น ประชาชนไม่มีใครกล้าอยู่ในเคหะสถานของตน เพราะกลัวบ้านหรือตึกพังทับเอา เมื่อ
จานผีบินผ่านมาฝูงหนึ่ง บ้านที่ไม่มั่นคงแข็งแรงก็พังทลายและทำให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นสองสามแห่งในพระนคร แต่
เจ้าหน้าที่ได้ร่วมมือกันทำการดับไฟได้

ทุกคนยอมรับว่า ตนได้เสียขวัญเสียกำลังใจยิ่งกว่าครั้งที่ถูกโจมตีทางอากาศเมื่อครั้งมหาสงครามอา
เซียบูรพา

ณ บัดนี้ บ้าน "พัชรารภณี" เต็มไปด้วยความโกลาหล คุณหญิงวาดตกใจถึงกับเป็นลม พวกเมีย ๆ ของ
๔ สหายอกสั้นขวัญแขวน หมดสติสัมปชัญญะทำอะไรไม่ถูก ดร. ดิเรกได้ช่วยแก้ไขคุณหญิงวาดจนฟื้น แล้วบอก
ให้ทำนริบเปิดเซฟเก็บเงินและเครื่องเพชรของรูปพรรณบรรจุลงกระเป๋าเดินทางใบเล็ก

"เอาแต่เงินและของมีค่าไปเถอะครับคุณอา เสื้อผ้าและของอื่น ๆ อย่าไปสนใจกับมัน เราต้องรีบออกไป
ให้พ้นจากกรุงเทพ ฯ โดยเร็วที่สุด เห็นหรือยังครับว่าการคาดคะเนของผมนั้นไม่ผิดพลาดเลย"

คุณหญิงวาดนั่งหน้าเซ่อ นัยน์ตาลอย ท่านั่งนิ่งเฉยอยู่สักครู่ก็พูดกับนายแพทย์หนุ่มว่า

"อ๊วย - อาแม่แล้วดิเรก"

"ทำไมล่ะครับ"

"เยี่ยวรดเลย อ้ายจานผีมันจะมาอีกไหมพอดิเรก"

พอคุณหญิงพูดจบ เสียงจานผีก็ดังกระหึ่มขึ้น ตัวตึก "พัชรารภณี" สั่นไหวเล็กน้อย นายแพทย์หนุ่มมอง
ออกไปนอกหน้าต่างห้องของคุณหญิงวาด แต่จานผีผ่านไปนานแล้ว เสียงของมันเพิ่งได้ยินเดี๋ยวนี้เอง มันบินเร็ว
กว่าเสียงเกือบ ๒๐ เท่า และอาจจะบินเร็วกว่านั้นได้อีก เมื่อออกไปพ้นความดึงดูดของโลกเรา

ในที่สุด คณะพรรค๔ สหายกับท่านผู้ใหญ่นั่งเมีย ๆ ของเขาก็พากันลงมาจากตึกใหญ่อย่างร้อนรน ทุก
คนมีข้าวของอันมีค่าบรรจุอยู่ในกระเป๋าเดินทางขนาดย่อมคนละใบ แต่เสียหวนคนเดียวใช้กระเป๋าเดินทาง
ขนาดยักษ์ ซึ่งภายในกระเป๋านั้นเต็มไปด้วยเครื่องเพชรนิลจินดาและธนบัตรใบละร้อยบาทเกือบสองล้านบาท

ไฟฟ้าดับอีกแล้วเพราะความเสทือนของเครื่องยนต์ฝูงจานผีฝูงหนึ่งที่บินผ่านโรงไฟฟ้าในระยะต่ำทำให้
ส่วนประกอบของเครื่องกำเนิดไฟฟ้าชำรุดเสียหาย ทั้งทั้งพระนครและธนบุรีตกอยู่ในความมืดสนิท แลเห็นแต่
แสงไฟฉายหลายร้อยดวงที่ฉายกราดไปทั่วท้องฟ้า

ผู้คนตะโกนโหวกเหวกตลอดเวลา ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. เศษ

คณะพรรค ๔ สหายได้มารวมกลุ่มกันอยู่กลางสนาม งานผีพุ่งหนึ่งปรากฏอยู่ในระยะสูงไม่ต่ำกว่า ๕๐ ไมล์

มันบินเกาะหมู่ผ่านพระนครไปทางทิศใต้แลเห็นถนัด รวดเร็วกว่ากับผีพุ่งได้ ตัวของมันมีแสงสีเขียวเหมือนแสงดาว

คุณหญิงวาดยังออกสันขวัญแขวนอยู่เช่นเดิม ท่านกล่าวกับ ๔ สหายด้วยเสียงสั่นเครือว่า "กรุงเทพฯ ๗ จะต้องพินาศในชั่งโมงนี้แน่นอน พวกโลกพระอังคารมันคงจะโจมตีและยึดกรุงเทพฯ ๗ ไปทางไหนกันดีล่ะพวกเรา"

พลกล่าวกับท่านทันที "จะไปไหนก็ได้ทั้งนั้นแหละครับ ขอให้ออกไปให้พ้นกรุงเทพฯ ๗ เป็นใช้ได้" เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ ว่า "ถ้ายังงั้นไปทางปากน้ำก่อน แล้วจะเลยไปชลบุรีหรืออย่างไรแล้วแต่เราจะปรึกษาหารือกัน"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ พุดเสริมขึ้น "ตกลงเจ้าคุณ เจ้าคุณกับคุณหญิงและแม่สาว ๗ ๔ คนนี้ไปรถบิวิค ผมกับข้าวยิง ๔ ตัวและย้ายแห้วไปรถพีคการ์ด "

ดร ดิเรกกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ "ออไร้อไร้อ ทุกคนใครจะหลบหนีความตายไปทางไหนก็เชิญ ฝรั่งจะอยู่เฝ้าบ้านเอง เรื่องความตายนะหนีไม่พ้น เมื่อถึงที่ตายนั้นอยู่ในส้วมยังเป็นลมตายได้ ถ้าไม่ถึงคราวตายทำอย่างไรมันก็ไม่ตาย มหาดเล็กของท่านมหาราชชาจันทรกุมาร....."

"เฮ้ย" อาเสียดवादลัน "ไม่ใช่เวลาที่แกจะมาเล่าเรื่องเกี่ยวกับประเทศอินเดียไว้"
ดร ดิเรกมองดูเสียดหงวนแล้วหัวเราะหึ ๆ "แกกลัวตายด้วยหรือ"
"ก็กลัวนะซี" อาเสียดवादเว็ด "คนมีเงินและมีความสุขสบายอย่างกัน ก็ต้องกลัวตายด้วยกันทั้งนั้นแหละ ยิ่งรวยมากก็ยิ่งกลัวตายมาก"

"ถ้ายังงั้นเชิญแกอพยพไปเถอะ กันยอมตายอยู่ที่นี้แหละ กันจะพยายามใช้ความรู้ความสามารถของกันต่อสู้กับมนุษย์ชาวโลกพระอังคาร เมื่อเขานำพาหนะภาคของเขาลงสู่พื้นดิน ถ้าหากว่าชาวโลกพระอังคารเปิดฉากรุกรานเรา บ้านเมืองของเราก็ต้องพินาศฉิบหาย แต่คนอย่างดีอกเตอร์ดิเรกก็ได้ชื่อว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมของโลกคนหนึ่ง ข้ายเรื่องที่จะยอมให้ชาวโลกพระอังคารลบเหลี่ยมลูกคมพวกเรานั้น กันเห็นจะยอมไม่ได้ เชิญ เชิญอพยพไปเถิด และไม่ต้องเป็นห่วงกัน"

ประกากกล่าวกับผัวรักของหล่อนทันที "ไปเถอะคะดิเรก ไม่มีประโยชน์อะไรที่เธอจะอยู่ที่นี้เพื่อต่อต้านกับมนุษย์งานผี เธอก็รับรองแล้วว่าชาวโลกพระอังคารนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองในศิลปวิทยาการทั้งหลาย โดยเฉพาะมีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ดีกว่านักวิทยาศาสตร์ของโลกเรามาก"

ดร ดิเรกเฝ้าปากแน่น

"แต่ใจจะต้องต่อสู้กับมัน จนถึงวินาทีสุดท้าย ขณะนี้ชาวโลกเรตคอยู่ระหว่างความเป็นความตายแล้ว เครื่องบินขับไล่ไอพ่นหรือปืนต่อสู้อากาศยานจะไม่มีคามหมายอะไร แก่ฝูงบินจันผีเหล่านี้แม้แต่น้อย ไอเองจะต่อสู้กับพวกชาวโลกพระอังคารเหล่านี้ อย่าเป็นห่วงไอเลย ยูไปกับคุณอาและเพื่อน ๆ ของเราเถิด"

คุณหญิงวาดแหงหน้ามองดูท้องฟ้า

"ว่ายังไงไว้ย จะอพยพก็รีบไป มัวแต่พูดกันอยู่ได้ ประเดี๋ยวมันเอาอะไรแยงลงมาก็มองเพ่งกันไปเท่านั้น" พล, นิกร, กิมหวงได้เห็นหน้ามาปรึกษากัน นิกรกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาว่า

"กันชักกล้าขึ้นมาบ้างแล้ว กันอยากจะดูความสามารถของดิเรกมัน ที่มันจะต่อสู้กับชาวโลกพระอังคาร เรารู้กันอยู่แล้วว่าดิเรกมันไม่ใช่คน"

"อ้าว" ดิเรกอุทาน "ไร้พูดอย่างนี้ละ"

นิกรหัวเราะ

"กันหมายความว่าแกนะเป็นเทวดา แกมีสติปัญญาเฉียบแหลมผิตมนุชย์ทั้งหลาย ฉะนั้นกันจึงว่าแกไม่ใช่คน และอย่าวิตกว่าเมื่อแกไม่ใช่คนแล้วแกจะกลายเป็นหมาหรืออะไรเหล่านั้น กันรับรองว่าแกเป็นเทวดาแน่ ๆ" แล้วนิกรก็หันมาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา"เป็นอันว่ากันไม่อพยพ กันจะอยู่เฝ้าบ้านกับดิเรก"

พลว่า "ดีเหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นกันก็จะอยู่ด้วยเพื่อดูแลบ้านช่องข้าวของของเรา เพราะขณะนี้กรุงเทพ ฯ เข้าคันวิปริตการณรุนแรงแล้ว ผู้ที่ทุจริตมิจอาชีพก็ย่อมจะถือโอกาสบุกรุกเข้าตามเคหะสถานบ้านเรือนต่าง ๆ เพื่อยึดข้าวของของผู้อื่นเอาไปเป็นของตน กันอยู่ที่นี้แหละวะ ดิเรกมันพูดน่าฟังเหมือนกัน คนเราเมื่อถึงคราวตายจะหลบหนีไปทางไหน ก็หนีความตายไปไม่พ้น"

เสี่ยหวงเห็นพ้องด้วย

"จริงไว้ย ให้คุณอาทั้งสามท่านพาเมีย ๆ ของพวกเรอพยพไปก็แล้วกัน กันก็จะอยู่ที่นี้ พวกเราจะต้องร่วมมือกันต่อสู้กับสถานการณ์อันคับขันในครั้งนี้"พูดจบเสี่ยหวงก็หันมาถามเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ก"หรือคุณอาจะอยู่กับพวกเราด้วยก็ว่ามา"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

"เออวะ อยู่ก็อยู่ อากับพวกแกเคยผจญภัยกันมามากต่อมากแล้ว อาจจะหนีเอาตัวรอดอย่างไรกัน"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นทันที

"รับประทานผมไม่ไปนะครับ รับประทานผมยอมตายอยู่ที่นี้"

ทุกคนมองดูเจ้าแห้วซึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าพวกคนใช้ชายหญิง แล้วพลก็กล่าวกับเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"อย่าอยู่เลยอ้ายแห้ว แกพาพวกคนใช้ขึ้นรถสแตชั่นคันใหญ่ติดตามคุณพ่อคุณแม่และเมีย ๆ ของพวกเราไปเถอะ"

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"รับประทานพวกผมไม่มีใครอยากไปหรอกครับ แต่เห็นพวกเจ้านายตื่นตื่นเก็บข้าวเก็บของ รับประทานพวกผมก็พลอยเป็นกระต่ายตื่นตูมไปด้วย รับประทานนายชี้ขลาดตาขาว พวกบ่าวไพร่บริวารก็ต้องแตกไปด้วย"

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น เดินเข้ามาหาเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล

"นี่มึงว่ากูหรืออ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

"รับประทานไม่ได้ว่าคุณหญิงหอรอกครับ รับประทานผมอุปมาให้ฟัง"

"ก็ข้าชี้ขาดนี้หว่า"

เจ้าแห้วยกไหแล้วแบมือทั้งสองข้าง

"รับประทานถ้าอย่างนั้นผมช่วยอะไรไม่ได้"

คุณหญิงวาดยกมือซ้ายเขกศีรษะเจ้าแห้วเต็มแรง แล้วหันไปพูดกับเมีย ๆ ของ ๔ สหาย

"ไปไว้ย ล่าถอยตามแบบยุทธศาสตร์ ใครจะอยู่ก็เชิญ แต่ฉันขอลาละ"

๔ สหายต่างส่งกระเป่า ซึ่งบรรจุเงินและข้าวของอันมีค่าให้เมียของตน แล้วขอร้องให้เมียของตนรีบอพยพไปโดยเร็ว เป็นอันว่าพล, นิกร, กิมหงวน, ดร. ดิเรกกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕, เจ้าแห้ว ตลอดจนคนใช้ชายหญิงทุกคนสมัครใจอยู่กับบ้าน ส่วนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ กับคุณหญิงวาดและสีนางตกลงใจอพยพ คุณหญิงวาดจูงมือเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ พาเมีย ๆ ของ ๔ สหายเข้าไปในโรงรถ ต่อจากนั้น"บุฉิด"แก๊งสี่ฟ้า ซึ่งขับโดยเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ก็แล่นออกมาจากโรงรถ คนใช้คนหนึ่งรีบวิ่งไปเปิดประตูใหญ่หน้าบ้าน หลังจากนั้น รถแก๊งคิงนามก็แล่นออกไปจากบ้าน "พัชรภรณ์"

พระนครธนบุรี อยู่ในความสับสนอลหม่าน ถนนสายสุขุมวิท และถนนพหลโยธินมีการจราจรคับคั่งที่สุด ยานพาหนะทุกชนิดแล่นฝ่าความมืดบ่าหน้าออกไปจากพระนคร และประชาชนนับหมื่นอุ้มลูกจูงหลานเดินหรือวิ่งไปตามถนนที่กล่าวนี้เพื่ออพยพออกไปให้พ้นกรุงเทพฯ ๕ ซึ่งคนเหล่านี้คาดหมายว่า ฝูงบินจานผีแดงจะยึดครองและโจมตีกรุงเทพฯ ๕ ในคืนวันนี้

อีกครั้งหนึ่งที่ไฟฟ้าเปิดสว่างจ้าทั่วเมือง ฝูงบินจานผีของชาวโลกพระอังคารหายเงียบไปหมดแล้ว แต่ ดร. ดิเรกยืนยันว่าพาหนะภาคเหล่านี้ไม่ได้เดินทางกลับโลกพระอังคารแน่นอน คงจะบินวนเวียนอยู่ในโลกของเรา และนักบินกำลังพยายามที่จะนำยานฟ้าของเขาลงสู่พื้นโลก

เวลาประมาณ ๒๓ ๐ น. คณะพรรค ๔ สหายของเราพร้อมด้วยท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วได้เข้ามาชุมนุมกันอยู่ในห้องวิทยาศาสตร์ของ ดร. ดิเรก และกำลังฟังวิทยุจากสถานีกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งเปิดกระจายเสียงเป็นพิเศษ และโฆษกได้แถลงว่า สถานีนี้ตลอดจนสถานีวิทยุต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ๕ จะเปิดกระจายเสียงตลอดไปจนกว่าสถานีจะพังพินาศ

๔ สหายเงียบกริบ ตั้งอกตั้งใจฟังคำแถลงการณ์ซึ่งโฆษกกำลังประกาศให้ทราบ

"...โปรดฟังคำแถลงการณ์ฉบับที่ห้าอีกครั้งหนึ่ง คำแถลงการณ์ฉบับที่ห้า พี่น้องชาวไทยทั้งหลาย บัดนี้ฝูงบินจานผีซึ่งเดินทางมาจากดวงดาวพระอังคาร หรือดวงดาวนพเคราะห์ดวงใดดวงหนึ่งได้กระจายกำลังไปทั่วโลกเราแล้ว พาหนะภาคเหล่านั้นได้ร่อนลงตามดินแดนของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศไทยเราปรากฏว่าจานผีไม่ต่ำกว่า ๕๐ เครื่องได้ร่อนลง ตามจุดต่าง ๆ หลายแห่ง แต่มนุษยชาวลोकพระอังคารยังไม่ได้เปิดฉากรุกรานเราเลย ทางเราจะพยายามทุกประการ จะติดต่อกับมนุษยต่างพิภพเพื่อสันถวไมตรี เพื่อมิให้เสียเลือดเนื้อด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ทางราชการขอเตือนพี่น้องทั้งหลาย ให้ตั้งมั่นอยู่ในความสงบ ปฏิบัติตามคำสั่งของทหารและตำรวจอย่างเคร่งครัด เพราะเราได้ประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วประเทศแล้ว อนึ่งขอแจ้งให้ทราบว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดได้แลเห็นจานผีหรือพาหนะภาคร่อนลงยังที่ใด ขออย่าได้เข้าไปในระยะใกล้เคียงเป็นอันขาด ท่านอาจจะเป็นอันตราย

ถึงแก่ชีวิตได้ จบคำแถลงการณ์ของรัฐบาลฉบับที่ห้าแต่เพียงเท่านั้น โปรดคอยฟังแถลงการณ์ในฉบับที่หกต่อไป และขอได้โปรดเปิดเครื่องรับวิทยุของท่านให้เต็มที่ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เพื่อนบ้านของท่านที่ไม่มีวิทยุ"

ดร. ดิเรกมีสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ เขาสั่งให้เจ้าแห้วปิดเครื่องรับวิทยุได้ แล้วเขาก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

"เรายังไม่รู้แน่ชัดว่าชาวโลกพระอังคารจะมาเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างโลกเรากับพิภพของเขา หรือว่าจะมารุกรานโลกเราให้ย่อยยับ แต่อย่าลืมว่าหลักธรรมดามีอยู่ว่า ศิลปวิทยาการนั้นเมื่อเจริญขึ้นมากเพียงใด ศีลธรรมก็ย่อมเสื่อมทรามลง เพราะมนุษย์ที่เฉลียวฉลาดมักจะมีแต่ตัวและโลกโมโหสัน ดั่งเราจะสังเกตได้ง่าย ๆ ก็คือ ในยุคปรมาณูของโลกเรานี้ ศีลธรรม และคุณธรรมของชาวโลกแทบจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว เพราะมนุษย์เฝ้าแต่คิดประหัดประหารกัน สร้างอาวุธมหาประลัยคอยทำลายฝ่ายตรงกันข้าม และมีการเบียดเบียนข่มเหงรังแกกันอยู่เสมอ ฉะนั้นชาวโลกพระอังคารซึ่งเฉลียวฉลาดกว่าชาวโลกเรา อาจจะมีจิตใจโหดเหี้ยมและมีเจตนารุกรานเราก็ได้ เพื่อหวังจะครองโลกนี้ ทั้งนี้ก็เพราะสภาพของดินฟ้าอากาศในโลกเราน่ากลัวกว่าโลกพระอังคารมาก ถ้าหากว่าชาวโลกพระอังคารที่มากับจานผีทั้งหมดนี้ยึดครองโลกเราได้สำเร็จ ในไม่ช้ามนุษย์จากโลกพระอังคาร ก็จะมีหลังไหลมาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่ในโลกเรา และทิ้งให้โลกพระอังคารเป็นโลกที่ว่างเปล่า ส่วนมนุษย์ในโลกเราก็คงจะถูกฆ่าตายหมดสิ้น ที่เหลืออยู่ก็ต้องเป็นข้าทาสของพวกโลกพระอังคารต่อไป"

ท่านเจ้าคุณบัจฉริก ๆ กล่าวถามนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นทางการ

"ดิเรก.....ถ้าหากว่าชาวโลกพระอังคารรุกรานเรา แก่จะมีทางต่อสู้ปราบปรามอย่างไรหรือไม่"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าช้า ๆ

"มีซีครับ ผมมีบาซูก้าของผม ซึ่งใช้ยิงด้วยกระสุนปรมาณู อันเป็นประดิษฐกรรมของผมอยู่หนึ่งกระบอก"พูดจบ ดร. ดิเรกก็ลุกขึ้นยื่น พาตัวเดินลงบันไดไปห้องใต้ดิน สักครู่เขาก็กลับขึ้นมาและแบกปืนบาซูก้าอันเป็นปืนปราบปรามถึง ซึ่งยาวประมาณเมตรครึ่ง และลำกล้องของมันวัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้สามนิ้ว

นายแพทย์หนุ่มวางปืนบาซูก้าอันกระต๊อกลงบนโต๊ะสี่เหลี่ยมกลางห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แล้วเขาก็อธิบายให้เพื่อนเกลอของเขาทราบ

"ดูนี่-พวกเรา ปืนกระบอกนี้แหละที่กันจะใช้ยิงพาหนะภาคของชาวโลกพระอังคารให้ย่อยยับ ถึงแม้จานผีนั้นจะสร้างด้วยโลหะพิเศษ ซึ่งมีความคงทนยิ่งกว่าเหล็กกล้า แต่ถ้าถูกกระสุนปรมาณูของกันเข้า มันก็ไม่อาจจะทนทานอยู่ได้ กระสุนของกันเป็นกระสุนเจาะเกราะ สามารถเจาะแผ่นเหล็กกล้าซึ่งหนาประมาณสองฟุตได้อย่างสบาย และอำนาจระเบิดของมันนั้นเท่ากับลูกระเบิดปรมาณูของสหรัฐอเมริกาหนึ่งลูก หรืออาจจะรุนแรงกว่านั้นก็ได้"

พลพุดขึ้นตามความคิดเห็นของเขา

"กันเชื่อว่าชาวโลกพระอังคารคงจะมาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ไมตรีกับพวกโลกเรามากกว่า เพราะถ้าหากว่าเขาจะมาเพื่อรุกรานโลกเราแล้ว ฝูงบินจานผีของเขาก็คงจะทิ้งระเบิดทำลายบ้านเมืองของเราตั้งแต่ตอนหัวค่ำแล้ว นี่ก็ไม่ปรากฏว่าเขาได้ทำการรุกรานเราเลยแม้แต่บินฉวัดเฉวียนไปมาเท่านั้น เพื่อหาที่ร่อนลงหรือสำรวจจุดอ่อนภูมิของโลกเรา ก่อนที่จะนำจานผีลงที่หนึ่งที่ได้"

นิกรว่า "กันก็เข้าใจอย่างแฉะพล กันเชื่อว่ามนุษย์โลกอื่น ๆ เขาคงจะรักความสงบสุข เหตุผลก็คือว่า ถ้าหากว่าโลกของเขามีการรบราฆ่าฟันกันหรือเตรียมการทำศึกสงครามกัน นักวิทยาศาสตร์ของเขาก็คง

“ไม่มีเวลาพอที่จะสร้างพาหนะภาคสำหรับเดินทางไปโลกอื่น คงจะตั้งหน้าตั้งตาผลิตแต่อาวุธร้ายเพื่อจะประหารประหารกันมากกว่า”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ ยกมือตบศีรษะนิกรแล้วกล่าวว่า

“ตั้งแต่เราเป็นเพื่อนกันมาเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว กันเพิ่งได้ยินแกพูดเป็นงานเป็นการ และมีเหตุผลน่าฟังในครั้งนี้นั้น มันอาจจะเป็นอย่างที่แกว่า ชาวโลกพระอังคารคงจะรักสันติ ไม่ชอบรบราฆ่าฟันหรือซุ่มยิงรังแกใครที่โลกพระอังคารคงจะไม่มีแกมิดแกมไม้ หรือแกมมากเหมือนอย่างโลกเราเป็นแน่”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ พุดเสริมขึ้น

“ขณะนี้ก็ไม่ปรากฏว่ามีฝูงบินจันผินผ่านพระนคร คำแถลงการณ์เขาบอกว่าจันผินจำนวนหนึ่งได้ร่อนลงตามจุดต่าง ๆ รอบนอกพระนครหลายเครื่องแล้ว เขาหนีออกไปสังเกตการณ์ดูรีพวกเรา แล้วก็เอาบางตัวกลับมาบอกนี่ไปด้วย ถ้าอย่างไรก็จะได้ฉะกัน ถ้าเขามาดีเราก็ต้อนรับเขา แต่ถ้าเขามาร้ายเราก็ตองสู้ป้องกันตัว”

นายแพทย์หนุ่มมองดูพ้อตาของเขา แล้วสิ้นศีรษะไม่เห็นพ้องด้วย

“อย่าเพิ่งออกจากบ้านเลยครับคุณพ้อ ขณะนี้ประชาชนกำลังสับสนอลหม่านทั่วเมือง รถของเราอาจจะชนกับรถของคนอื่นเข้า ผมว่าเราออกสังเกตการณ์พຼ່งนี้ดีกว่า”

เสียงโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะทางซ้ายของห้องทดลองวิทยาศาสตร์ดังกังวานขึ้น นายแพทย์หนุ่มรีบเดินมาที่เครื่องโทรศัพท์ แล้วยกหูฟังขึ้นพุด

“ฮัลโล...นี่บ้าน “พัชรภรณ์” ครับ ดิเรก ณรงฤทธิ์ พุด”

มีเสียงพุดตามสาย

“อ้อ-ดีทีเดียว คุณหมอบ นีผม พลโทหลวงตะลุมบอน ปัจฉิมมิตร ผู้บัญชาการรักษาราชการพระนครพุดครับ ขณะนี้หน่วยสื่อสารได้รายงานให้ผมทราบว่าจันผินของชาวโลกพระอังคารสองเครื่องได้ร่อนลงที่บริเวณทุ่งนาแห่งหนึ่ง เลยสถานีรถไฟบางเขนไปไม่กี่กิโลเมตร ผมได้จัดส่งกำลังทหารราบสองกองพันไปล้อมไว้แล้ว และได้ส่งปืนปรายรถถังขนาดใหญ่ไปด้วย คุณหมอบช่วยให้คำแนะนำผมบ้างว่า เราควรที่จะจัดการกับจันผินทั้งสองเครื่องนั้นอย่างไรหรือไม่ ขณะนี้ผู้บังคับกองพันได้ส่งวิทยุแจ้งมาว่า จันผินทั้งสองเครื่องยังจมอยู่ในดินและไม่มีการเคลื่อนไหวใด ๆ นอกจากมีแสงสว่างสีเขียวฉวยวณปรากฏขึ้นเป็นบางครั้ง”

ดร. ดิเรก นั่งฟังผู้บัญชาการรักษาราชการพุดด้วยความสนใจ นายแพทย์หนุ่มเป็นกรรมการสภาป้องกันสงครามคนหนึ่ง และขณะนี้เขามียศเป็นพันเอกพิเศษแห่งกองทัพบก และดิเรกเคยทำคุณประโยชน์ให้แก่กองทัพบก, เรือ และอากาศมามากต่อมาก เขาเป็นบุคคลพิเศษที่มีความสำคัญในทางการทหารของเรามาก จนกระทั่งได้บัตรพิเศษ จากท่านผู้บัญชาการทหารบกอนุญาตให้ ดร. ดิเรก เข้าเขตทหารได้ทุกแห่งทุกเวลา

“คุณหลวง...คุณหลวงครับ...โปรดฟังผม ขอได้โปรดสั่งทหารในบังคับบัญชาของคุณหลวงให้ตั้งล้อมไว้ในระยะห่างที่สุดเท่าที่จะห่างได้ อย่าลืมนะว่าชาวโลกพระอังคารจะไม่ใช้ปืนธรรมดาตามายังต่อสู้กับพวกเรา มันจะต้องเป็นอาวุธร้ายที่มีอำนาจยิ่งกว่าระเบิด อาร์.บอมบ์หรือ เอช.บอมบ์ มนุษย์จันผินอาจจะใช้เปลวเพลิงอันร้อนแรงสังหารพวกเรา”

“ครับ-ครับ ผมจะส่งการวิทยุเดี๋ยวนี้ แล้วมีอะไรอีกที่คุณหมอบจะแนะนำผม”

ดร. ดิเรกนั่งคิดสักครู่

“ให้ทหารปิดถนนครับ และขอร้องให้ประชาชนราษฎรในบริเวณนั้นหลบหนีออกไปให้หมด เรายังไม่แน่ใจว่าชาวโลกพระอังคารจะมาดีหรือมาร้าย พຼ່งนี้เข้าผมจะไปดูจันผินด้วยตนเอง”

"ดีทีเดียวกว่า ๗.๐๐ น. ไปพบกันที่นั่น ตำแหน่งของจานผีทั้งสองเครื่อง อยู่เลยสะพานข้ามคลองบางเขนไปประมาณ ๔๐๐ เมตรเศษ คุณหมอบรรดไปถึงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็เลยเข้าไปตามถนนนั้น เมื่อผ่านสถานีรถไฟบางเขนไปสักครู่ ก็จะข้ามสะพานใหญ่เลยไปอีกนิดเดียวก็ถึง ขณะนี้รถถังจำนวนหนึ่งของกองพลยานเกราะกำลังเดินทางไปแล้ว"

ดร. ดิเรกกล่าวถามโดยเร็ว

"ตำแหน่งจานผีที่คุณหลวงทราบมีที่ไหนบ้าง นอกจากที่บางเขน"

"มีอีกหลายแห่งครับ แต่ยังไม่ได้รับข่าวที่มีการยืนยัน เพียงแต่ประชาชนเขาโทรศัพท์แจ้งมาว่าจานผีลงที่โน่นที่นี้ ขณะนี้ทางการทหารของเรากำลังทำการสำรวจอย่างรีบร้อน โดยร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านผู้ใหญ่ได้มีคำสั่งห้ามใช้อาวุธ เว้นแต่ว่าฝ่ายโลกพระอังคารใช้อาวุธก่อน"

"อะไร - ควรจะเป็นเช่นนั้น ฟຽນนี้ผมจะพยายามหาทางติดต่อกับมนุษย์ในจานผี เพื่อเจรจากันด้วยสันติวิธี และผมจะเอาอาวุธร้ายของผมไปด้วย ซึ่งมีปาซูก้า ใช้กระสุนปรมาณู และเป็นปรมาณูของผม ลูกกระเบิดพิเศษ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"โอ - ดีทีเดียวกว่าครับคุณหมอบรรด พวกเราหวังกันว่า ถ้าหากว่าชาวโลกพระอังคารรุกรานเรา ผู้ที่จะปราบปรามมนุษย์จานผีได้ก็เห็นจะมีแต่คุณหมอบรรดคนเดียวเท่านั้น เลิกกันนะครับคุณหมอบรรด ฟຽนนี้พบกันที่บางเขนโมงเช้าอย่าลืมนะครับ"

"กูดไนท์" ดิเรกพูดเสียงยานคางแล้ววางหูโทรศัพท์ลงตามเดิม

นายแพทย์หนุ่มกลับมาหาพรรคพวกของเขา อธิบายให้ทราบถึงเรื่องที่หลวงตะตุมบอนปัจจามิตร โทรศัพท์มาถึง คณะพรรค ๔ สหายตื่นตื่นไปตามกันและขอติดตาม ดร. ดิเรกไปดูจานผีฟຽนนี้เข้าด้วย นายแพทย์หนุ่มกล่าวว่า

"ลงไปที่ห้องใต้ดินกันเถอะพวกเรา ไอจะเตรียมอาวุธร้ายของไอไว้ต่อสู้กับมนุษย์ชาวโลกพระอังคาร บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ไอจะเปิดเผยให้พวกูทราบ ว่า ไอได้ประดิษฐ์อาวุธร้ายแรงไว้หลายอย่าง เพื่อเตรียมปราบชาวโลกพระอังคาร ซึ่งไอเชื่อว่ามิวันใดก็วันหนึ่งชาวโลกพระอังคารจะต้องบุกโลกเรา จานผีที่ไปปรากฏตามประเทศต่าง ๆ นั้นก็คือจานผีของชาวโลกพระอังคารนั่นเอง ซึ่งเดินทางมาในระยะทางตั้ง ๔๕ ล้านไมล์ เพื่อทำการสำรวจพิภพของเรา กันรู้ดีว่าชาวโลกพระอังคารได้เดินทางมาถึงโลกเราหลายปีแล้ว แต่มีเหตุผลบางประการ ที่เขาไม่สามารถจะนำจานผีลงสู่พื้นพิภพของเราได้ ถ้าให้ไอสันนิษฐาน ไอก็ขอสันนิษฐานว่าคุณหมอบรรดของโลกร้านี้เอง ที่เป็นอุปสรรคอันร้ายแรงของชาวโลกพระอังคาร เขาอาจจะต้องสูญเสียชีวิตเมื่อเขาก้าวออกจากจานผีของเขา เพราะความแตกต่างของบรรยากาศในโลกเรากับโลกพระอังคาร แต่บัดนี้ ชาวโลกพระอังคารคงจะแก้ไขทุกสิ่งทุกอย่างได้เรียบร้อยแล้ว จึงได้นำยานฟ้าอันวิเศษของเขาเดินทางมาและร่อนลงสู่พิภพของโลกเรา"

ดร. ดิเรกเดินไปที่เครื่องรับวิทยุขนาด ๒๐ หลอดของเขาซึ่งใหญ่โตมาก และรับได้ทั่วโลก นอกจากนี้ ยังดัดแปลงเป็นเครื่องส่งได้ด้วย วิทยุเครื่องนี้ ดร. ดิเรกได้ประกอบขึ้นเอง

นายแพทย์หนุ่มจัดแจงเปิดรับวิทยุต่างประเทศทันที เสียงโฆษกของสถานีวิทยุแห่งหนึ่งในประเทศอังกฤษกำลังประกาศข่าวจานผีซึ่งร่อนลงในดินแดนของประเทศอังกฤษหลายต่อหลายแห่ง และประกาศให้ประชาชนอพยพหนีภัย นายแพทย์หนุ่มหมุนหน้าบีม์ต่อไปอีก รับฟังจากประเทศฝรั่งเศสเบลเยียม และประเทศต่าง ๆ อีกหลายประเทศก็ปรากฏข้อความเช่นเดียวกัน เมื่อเขาหมุนคลื่นรับฟังจากสถานีแห่งหนึ่งในสหรัฐ

อเมริกา คณะพรรค ๔ สหายก็ได้ยินเสียงโฆษกกำลังประกาศด้วยเสียงสิ้นเครื่องติดปกติ แจ้งให้ประชาชนชาวอเมริกันอพยพหลบภัยตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่

เป็นอันว่าจานผีของชาวโลกพระอังคารได้ร่อนลงทั่วโลกแล้ว และพาหะอากาศของโลกพระอังคารนั้นคง

จะเดินทางมายังโลกเรานับจำนวนพัน

นายแพทย์หนุ่มหมุนคลื่อนหน้าปัทมวิทยุอีก คราวนี้เขาได้ยินโฆษกของสถานีวิทยุแห่งนั้นกำลังประกาศเป็น

ภาษาจีนกลาง เสียงดังลั่น แสดงความตระหนกตกใจ นายแพทย์หนุ่มหันมาทางเสียงหวน

"ช่วยแปลหน่อยวิทยุหวน สถานีอะไรวะ

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

"สถานีจุงกิงวิทยุ เขากำลังประกาศบอกให้รู้ว่าจานผีเครื่องหนึ่งได้ร่อนลงที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ภูธร้านข้าวต้มกุ๊ยแห่งหนึ่งพังราบจมหายลงไปใต้ดิน และจานผีอีกหลายสิบเครื่องกำลังบินอยู่เหนือ่านฟ้าแห่งประเทศจีน ทหารได้ใช้ ปตอ. ยิงถูกจานผีเครื่องหนึ่ง แต่ไม่เป็นอันตราย กระสุนปตอ. ได้ตกลงมาข้างล่างหลังจากไซซอนจานผีอยู่พักหนึ่ง เมื่อกระสุน ปตอ. ตกลงมาถึงพื้นดินก็เกิดระเบิดขึ้น ภูหนาทหารจีนแดงคนหนึ่งคอขาด ขณะนี้ นายแพทย์กำลังช่วยเหลืออย่างแข็งแรง นายแพทย์ใหญ่รับรองว่านายทหารผู้นั้นไม่มีอาการร้ายแรงอะไรนัก"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือผล้กหน้าเสียงหวนค่อนข้างแรง

"บู๊ไ้... ถ้าปากนักแกก็อย่าแปลเลยวะ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกัรับฟังวิทยุจากสถานีต่าง ๆ และสิ้นสุดที่สถานีกรุงเดลี แห่งประเทศอินเดีย

เสียงโฆษกชาวภารตพูดเร็วปรืด จนกระทั่งไม่มีใครสามารถจดชวเลขได้ทัน

"ทะรวะกินหนาเดลีฮิราดิโอ นะ รามจันทร์ภควโตภารตนั้นโลตีมะตะปะกูระหม่ากาไ้ อีนี่จันผีบุกอินเดียแล้วนายจา มัสกาตี ซีบบาทไปสิบสองบาทมานะ อีนี่จันผีคนละเรื่องกับเงินนะนาย ฟีน้องอินเดียโปรดรีบหนีไปโดยเร็วคะรึบ อีนี่จันผีแขกไม่กลัวนะนาย แยกกั้วเงินกู้สุญคะรึบ"

ดร. ดิเรกัปิดเครื่องรับวิทยุทันที แล้วเขาก็เปลี่ยนรับสถานีอื่นต่อไป

เป็นอันว่าคีนี่ คณะพรรค ๔ สหายไม่ได้ห้ลับนอนกันเลย เพราะมัวแต่สนใจฟังวิทยุทั้งในและนอกประเทศ ประชาชนชาวพระนครและธนบุรี เข้าสู่ความสงบแล้ว ส่วนมากที่อพยพไปก็อพยพกลับบ้านเรือนของตนเอง การจราจรอันคับคั่งบางตาลงไปมาก บรรดาตำรวจจราจรทั้งหลายซึ่งพาลูกเมีย พ่อตาแม่ยายอพยพหลบหนีไปนั้นได้กลับมาปฏิบัติงานตามหน้าที่ของเขา จึงช่วยให้การจราจรเข้าคั่นปกติ

พอรุ่งอรุณของวันใหม่ ประชาชนทั้งหลายก็โง่ทรานกันถึงเรื่องกองทัพอากาศของโลกอังคารที่ได้มาปรากฏตัวขึ้นเมื่อคีนี่ ประชาชนเหล่านี้ต่างทราบดีว่าขณะนี้มิ่จันผีไม่ต่ำกว่า ๑๐ เครื่องได้ร่อนลงตามจุดต่าง ๆ รอบนอกพระนครหลวง ซึ่งทางวิทยุกระจายเสียงจากสถานีต่าง ๆ ได้อ่านคำแถลงการณ์ให้ประชาชนทราบทุกเวลา สถานีวิทยุทุกแห่งได้เปิดกระจายเสียงตลอด ๒๔ ชั่วโมงโดยไม่มีกรพัก ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประชาชนทั้งหลายได้ทราบการเคลื่อนไหวของจันผี และเตรียมพร้อมที่จะรับสถานะการณอันคับขัน ซึ่งแม้แต่ทางราชการเองก็ยังไม่ทราบว่าจะชาวโลกพระอังคารเหล่านี้จะมาดีหรือมาร้าย

ตามจุดยุทธศาสตร์และสถานที่สำคัญต่าง ๆ ทั้งในพระนครและธนบุรีมีทหารรักษาการณ์อย่างแข็งแรง ปืนกลหนักเบาตั้งจังก้านในที่กำบังอันมิดชิดและรอดถึงของกองพลยานเกราะจอดเด่นอยู่กลางสี่แยกทุกแห่ง รถยนต์หุ้มเกราะของตำรวจยานยนต์แล่นรักษาการณ์โดยรอบพระนครตลอดเวลา ตำรวจและทหารทุกคนสวมหมวกเหล็กมีเครื่องสนามพร้อม

ร้านค้าทุกแห่งปิดหมด แต่ไม่ใช่ว่าทางการสั่งให้ปิด ที่ปิดก็เพราะว่าพ่อค้าเหล่านั้นมีความเกรงกลัวในสถานการณ์อันน่าประหลาด ไม่กล้าเปิดทำการค้าต่อไป

วิทยุกระจายเสียงภาคเช้าทุกสถานีได้สั่งให้ข้าราชการทุกคนไปประจำกรมกองของตน และถ้าผู้ใดขาดราชการแล้ว จะถูกส่งตัวขึ้นศาลทหารตามกฎหมายการศึก กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้นักเรียนมหาวิทยาลัย และนักเรียนหญิงชายทั้งหลายเฉพาะจังหวัดพระนคร และธนบุรีกับจังหวัดภาคกลางทั้งหมดหยุดเรียนโดยไม่มีกำหนด ทั้งนี้ก็เพราะปรากฏว่าพาหนะภาคของชาวโลกพระอังคาร ได้อ่อนลงสู่จังหวัดภาคกลางเกือบทั้งหมด เป็นต้นว่าพระนครศรีอยุธยา, ปทุมธานี, นนทบุรี, นครปฐม, สมุทรสาคร, สมุทรสงคราม, สมุทรปราการและราชบุรี ขณะนี้ประชาชนทั้งประเทศเต็มไปด้วยความตื่นเต็นในเรื่องข้าศึกต่างพิภพ ประชาชนเป็นส่วนมากเชื่อว่าชาวโลกพระอังคารคงมีเจตนารุกรานโลกเรามากกว่าที่จะเดินทางมาในฐานะมิตร

เข้าวันนั้นเอง

ก่อนเวลา ๗.๐๐ น. เล็กน้อย"แพ็กการ์ด"แก๊งคั่นงามซึ่งขับโดย ดร. ดิเรกก็พาคณะพรรค ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๙ มาถึงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บางเขน

พอเลี้ยวซ้ายเข้าถนนหน้ามหาวิทยาลัยซึ่งตัดตรงไปยังสถานีบางเขน ทหารยามสองคนก็ปราดออกมายืนขวางหน้า ถือบินในท่าเฉียงอาวุธคนหนึ่งเป็นทหารอากาศ และอีกคนหนึ่งเป็นทหารราบ ดิเรกหยุดรถทันที

"มีบัตรผ่านหรือเปล่าครับ" พลทหารราบได้กล่าวถามด้วยเสียงขาดฉาน แต่สุภาพ

ดร. ดิเรกล้วงกระเป๋าเสื่อหยิบบัตรประจำตัวซึ่งทางราชการทหารแจกให้ส่งให้ทหารยามผู้นั้น บัตรนี้เป็นบัตรพิเศษ อนุญาตให้นายแพทย์หนุ่มและผู้ติดตามเข้าเขตทหารหรือเขตที่ทหารรักษาการณ์ได้โดยไม่มีกำหนดเวลาและสถานที่ ในบัตรนั้นมีรูปถ่ายนายแพทย์หนุ่ม ซึ่งแต่งเครื่องแบบพันเอกทหารบก

ทหารยามรีบส่งบัตรคืนให้ ดร. ดิเรกอย่างนอบน้อม แล้วพยักหน้ากับทหารอากาศ ทั้งสองคนถอยห่างออกไป ดร. ดิเรกบังคับรถแพ็กการ์ดแก๊งแล่นไปตามถนนลาดยางอย่างรวดเร็ว ระหว่างทางมีทหารถือปืนเรียงรายเป็นระยะ ๆ บางแห่งก็เป็นรังปืนกล และปืนใหญ่ทหารราบ เบื้องบนท้องฟ้า แบร์แคตหลายฝูงอันเป็นเครื่องบินของกองทัพอากาศ ทำการบินเป็นวงกว้างไม่ต่ำกว่า ๑๕๐ เครื่อง เครื่องบินขับไล่เหล่านี้ติดอาวุธพร้อม มีปืนกลอากาศ ระเบิดนาปาล์ม และจรวดนำวิถี พร้อมทั้งจะต่อสู้กับจานผีของชาวโลกพระอังคารสองเครื่อง ซึ่งขณะนี้ยังจมอยู่ในท้องนาทุ่งบางเขน ห่างจากฐานทัพอากาศประมาณห้ากิโลเมตรเท่านั้น

เมื่อแพ็กการ์ดแก๊งข้ามทางรถไฟข้างสถานีบางเขน ถนนก็เริ่มขรุขระเพราะไม่ได้ลาดยาง พอรถข้ามสะพานข้ามคลองบางเขน ก็มองเห็นท้องทุ่งนาอันเว้งว้างอยู่ทางซ้ายและขวามือ มีทหารชุมนุมกันอย่างคับคั่งผิดปกติ ทหารราบและกองพลยานเกราะได้ทำการโอบล้อมจานผีทั้งสองเครื่องในระยะห่าง และทหารราบทั้งหลายได้ซ่อนตัวอยู่ในสนามเพลาะ ซึ่งได้ช่วยกันขุดในเวลากลางคืนกำลังทหารปืนใหญ่ได้มาสมทบด้วย ปืนทุกกระบอกหันไปยังกลางทุ่งนา อันเป็นที่ที่จานผีทั้งสองเครื่องจมอยู่ในดินห่างจากกันไม่เกิน ๑๐๐ เมตร ทหารเหล่านี้อยู่ในความสงบเงียบ และคอยฟังคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด ซึ่งตลอดเวลาได้มีการรับส่งวิทยุทุกนาที่ เพื่อรายงานการเคลื่อนไหวของจานผีและการปฏิบัติงานของทหารเหล่านี้

นายทหารชั้นนายพลไม่ต่ำกว่า ๕ คน ซึ่งรวมทั้ง พลโท. หลวงตะลุมนบอน ปัจจามิตร กับนายทหารฝ่ายเสนาธิการอีกกลุ่มหนึ่งได้ยื่นรวมกลุ่มกัน วิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องงานฝึดยุติมนน บ้างก็ยกกล้องส่องทางไกลมองไปทางกลางทุ่งนา ดร. ดิเรกนารถแพ็กการ์ดเก่ง แล่นมาหยุดข้างกลุ่มนายทหารผู้ใหญ่เหล่านี้ ซึ่งเป็นนายทหารชั้นหัวกะทิของกองทัพบก ส่วนนายทหารชั้นหางกะทิคุมลูกน้องของเขาอยู่ตามทุ่งนา

หลวงตะลุมนบอนฯ รีบนำนายทหารชั้นผู้ใหญ่เดินเข้ามาที่รถเก่งคันนี้ ดร. ดิเรกพาเข้าคุณปัจจนึก ฯ กับเพื่อนเกลอของเขาจากจรด แล้วนายแพทย์หนุ่มกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ฯ ก็ได้โอภาปราศรัยกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่เหล่านี้โดยทั่วหน้า ซึ่งรู้จักคุ้นเคยกันดี ท่านเจ้าคุณแนะนำให้สามสหายรู้จัก แต่บางท่านพล, นิกร, กิมหงวน ก็เคยรู้จักมาก่อนแล้ว

"ผมกำลังรอคอยคุณหมอยู่ทีเดียว"หลวงตะลุมนบอน ฯ พูดยิ้ม ๆ ส่งกล้องส่องทางไกลให้ดิเรก"ดูซีครับคุณหมอ ขณะนี้จานผีทั้งสองเครื่องอยู่ห่างจากเราราว ๖๕๐ เมตร แต่มันยังไม่โผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน"

ดร. ดิเรกยกกล้องส่องทางไกลขึ้นมองไปทางกลางทุ่งนา เขาแลเห็นกลุ่มควันสีขาวลอยขึ้นมาจากหลุมทั้งสองของจานผีแต่เพียงบาง ๆ ดิเรกจึงพุดขึ้นเปรย ๆ

"มีควันระเหยขึ้นมาจากจานผี"

นิกรพุดเสริมขึ้น

"น่ากลัวว่ามันกำลังหุงข้าวกิน"

ดร. ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

"อย่าเดาหนอยชีวะ มือชั้นนักวิทยาศาสตร์โลกพระอังคารแล้วเมื่อเดินทางมาโลกเรา เขาก็ต้องมีอาหารสำเร็จกิน ไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลาหุงต้ม"

นิกรแย่งกล้องจากมือนายแพทย์หนุ่ม ยกขึ้นส่องไปทางหลุมจานผีทั้งสอง สักครู่ก็เก็บกล้องส่องทางไกลใส่กระเป๋าทางง

หลวงตะลุมนบอน ฯ ยิ้มให้นายจอมทะเล้น

"ขอโทษเถอะครับ คุณนิกร กล้องของผม"

นิกรขมวดคิ้วย่น

"กล้องของคุณหลวงทำไมถึงอยู่ในกระเป๋าผมได้ล่ะ"

"อ้าว" หลวงตะลุมนบอน ฯ อุทาน "ถ้าไม่คืนให้ผมคุณจะได้ร้อนนระครับ เพราะเป็นกล้องของหลวง ไม่ใช่ของส่วนตัว นายทหารปืนใหญ่เขาเอามาให้ผมขอยืมเมื่อคืนนี่เอง"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ รีบดึงกล้องส่องทางไกลออกมาจากกระเป๋าทางง แล้วส่งให้หลวงตะลุมนบอน ฯ อย่างนอบน้อม

"เฮ้ะ ๆ ผมล้อเล่นนะครับ"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ กล่าวถามหลวงตะลุมนบอน ฯ อย่างเป็นทางการเป็นงาน

"ท่านผู้ใหญ่สั่งมาว่าอย่างไรคุณหลวง"

ผู้บัญชาการป้องกันพระนครยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ซึ่งเคยเป็นนายเก่าของท่านแล้วตอบว่า

"ท่านผู้บัญชาการทหาบสั่งว่าให้ตั้งล้อมไว้เช่นนี้ก่อนครับ และให้คอยรายงานการเคลื่อนไหวของจานผีทั้งสองเครื่องไปให้ท่านทราบทางวิทยุ ขณะนี้ปรากฏว่าจานผีของชาวโลกพระอังคารได้ร่อนลงตามดินแดนต่าง ๆ ของภาคกลางมีจำนวนทั้งหมดถึง ๑๙ เครื่องแล้ว"

ทันได้นั้นเอง ทุกคนก็สะดุ้งเฮือก เมื่อได้ยินเสียงระเบิดติด ๆ กันสามสี่ครั้งดังมาจากหลุมจานผีทั้งสองที่อยู่กลางทุ่ง มันไม่ผิดอะไรกับเสียงถ้ำน้ำมันระเบิด

นายทหารเสนาธิการคนหนึ่งซึ่งมียศเป็นพันโทร้องขึ้นดัง ๆ

"เครื่องบินของมันระเบิดแล้ว"

"โน -" ดร. ดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ แล้วยิ้มให้นายทหารผู้นั้น "เชื่อผมเถอะครับคุณ ยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารเปรียบเหมือนกันยานวิเศษ อยากรู้เลยก็ไม่มีทางที่จะระเบิดขึ้นได้ เสียงระเบิดที่เราได้ยินอาจจะเป็นเสียงระเบิดของเครื่องยนต์ซึ่งถูกสตาร์ท บางทีอีกสักครู่นี้ จานผีก็จะลอยขึ้นมาจากหลุมทั้งสอง จานผีของชาวโลกพระอังคารไม่มีลูกล้อ เท่าที่มันจมลงไปดินเช่นนี้ก็เพราะมันดำดิ่งลงมาโดยเจตนา นักประดิษฐ์ชาวโลกพระอังคารย่อมมีความสามารถเหนือนักวิทยาศาสตร์ของเรา สามารถสร้างจานผีให้มีความแข็งแรงคงทน ถึงแม้ว่าจานผีจะชนกับพื้นโลกของเราด้วยการดำดิ่งลงมาก็ไม่ทำให้จานผีหรือเครื่องยนต์ชำรุดเสียหาย ในการที่จานผีใช้วิธีดำดิ่งลงมายังพื้นโลกของเรานั้น ก็เนื่องจากจานผีมีความเร็วไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละ ๓๖,๐๐๐ ไมล์ ในระหว่างที่บินอยู่ในความดึงดูดของโลกเรา"

นายทหารเสนาธิการผู้นั้นยิ้มแห้ง ๆ

"ท่านอาจารย์อย่าอธิบายเลยครับ ถึงอธิบายอย่างไรผมก็ไม่รู้เรื่อง"

"อะไร" ดิเรกพูดเสียงหัวเราะ "ผมเองอธิบายไปแล้วผมก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน" พูดจบเขาก็หันมาทางหลวงตะลุมบอน ฯ "ผมคิดว่าจานผีจะต้องโผล่ขึ้นมาในชั่วโมงนี้"

หลวงตะลุมบอน ฯ ซักใจไม่ดี เต็มไปด้วยความเป็นห่วงเมื่อน้อยของท่านสามสี่คนที่อยู่ที่กรุงเทพฯ ฯ

"คุณหมอนำอาวุธมาด้วยหรือเปล่า"

"เอามาครับ แต่มารดสเตรชั่นคันใหญ่ และเนื่องจากมีวัตถุระเบิดมาในรถ ผมจึงสั่งเจ้าแห้วคนของผมให้ขับรถด้วยความระมัดระวัง จึงตามไม่ทันเพราะถ้ากระสุนปืนบาซูก้าอันเป็นกระสุนปรมาณูได้รับการกระทบกระเทือนระเบิดขึ้น ก็จะก่อให้เกิดความพินาศแก่บ้านเรือน ตลอดจนชีวิตมนุษย์ภายในรัศมี ๒๐๐ เมตร ผมได้เตรียมอาวุธร้ายมาหลายอย่างเท่าที่ผมประดิษฐ์คิดขึ้น อย่างซ้ำอีกสิบนาที่รถบรรทุกอาวุธของผมก็จะมาถึงนี้ คุณหลวงช่วยติดต่อกับทหารยามที่ปากทางเข้ามหาวิทยาลัยด้วยซีครับว่า ถ้ารถตอจด์สเตรชั่นหมายเลข ก.ท ๔๔๔๔ มาถึง ก็ให้อนุญาตให้แล่นมาได้"

"ครับ ผมจะส่งวิทยุไปบอกหน่วยรักษาการณ์ให้ทราบเดี๋ยวนี้" พูดจบหลวงตะลุมบอน ฯ ก็หันมาทางร้อยโทคนหนึ่ง สั่งให้ส่งวิทยุไปแจ้งให้หน่วยรักษาการณ์ปากทางเข้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ให้ทราบ

พวกนายทหารผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ได้วิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องจานผี เสียงจ้อกแจ้กจอบแจตตลอดเวลา สักครู่หนึ่งรถตอจด์สเตรชั่น ซึ่งขับโดยเจ้าแห้วก็แล่นข้ามสะพานมามองแลเห็นถนัด เจ้าแห้วหายใจไม่ทั่วท้องตลอดเวลา หันไปดูทางท้ายรถบ่อย ๆ เพราะเกรงว่ากระสุนปืนบาซูก้า ซึ่งเป็นกระสุนปรมาณูจะระเบิดขึ้น เท่าที่เขารับอาสาขับรถบรรทุกอาวุธร้ายมาที่นี้ก็เพราะนายแพทย์ดิเรกได้ให้เงินรางวัลถึงพันบาท

เจ้าแห้วนำรถมาหยุดห่างจากแพ็คการ์ดเก๋งเพียงเล็กน้อยแล้วเขาก็ถอนหายใจโล่งอก เปิดประตูก้าวลงมาจากรถ เดินยิ้มแห้ง ๆ เข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย

"เป็นยังงั๊วะ" เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ถามเสียงหัวเราะ

"รับประทานไม่เป็นยังงัยหรือครับ แต่ตลอดทางที่ผมขับรถมาคล้าย ๆ กับว่าอุจจาระของผมขึ้นไปอยู่บนศีรษะ รับประทานบอกไม่ถูกว่าผมปวดลดยเพียงใด"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หัวเราะชอบใจ

"แกอย่าบ้าไปหน่อยเลยวะ ดิเรกมันไม่ใช่ในวิทยาศาสตร์ชั้นสูงวะ เมื่อมันคิดอาวุธร้ายขึ้น มันก็ต้องมีทางป้องกันไม่ให้กระสุนปืนปรมาณูระเบิดขึ้นได้"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ออไร - ออไร ผมได้ปลดเข็มแทงชะนวนอกแล้ว ความกระเทือนของรถยนต์จะไม่ทำให้กระสุนปรมาณูของผมระเบิดขึ้นได้เลย เว้นแต่ถ้าเจ้าแห้วขับรถประสานงานกับรถคันอื่น เจ้าแห้วก็จะกลายเป็นปรมาณูไปคือหาศพไม่พบนั่นเอง"

เจ้าแห้วทำคายนั่นในตัวเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงครวญคราง คล้ายกับเสียงเลื่อยวงเดือนตามโรงเลื่อยต่าง ๆ ที่กำลังตัดท่อนซุง เสียงนั้นดังขึ้นตามลำดับจนกระทั่งแสบแก้วหู บรรดาทหารทั้งหลายซึ่งตั้งล้อมจวนผีเป็นวงกลมกว้างต่างรีบเข้าประจำปืนทันที และทุกคนยอมรับสารภาพว่าเสียงที่ครวญครวญนี้ ทำให้ตนออกสั่นขวัญแขวนอย่างน่าประหลาด

ทหารหน่วยวิทยุได้ส่งข่าวแจ้งให้ฝูงเครื่องบินแบร์แคตที่บินวนเวียนอยู่บนอากาศให้ทราบว่าจะจวนผีเคลื่อน

ไหวแล้ว ติดเครื่องยนตร์แล้ว และกำลังจะโผล่ขึ้นจากใต้ดิน ผู้บังคับฝูงบินสั่งให้นักบินในบังคับบัญชาของเขาเตรียมพร้อม ถ้าหากว่าจวนผีทั้งสองเครื่องโผล่ขึ้นมาและเปิดฉากรุกกราน เครื่องบินขับไล่ของเราก็จะโจมตีจวนผีทั้งสองเครื่องให้ย่อยยับไป

ดร. ดิเรกคนเดียวที่เยือกเย็นผิดปกติ เขาไม่ได้เสียขวัญเสียกำลังใจแม้แต่น้อย เขาสั่งให้เพื่อนเกลอทั้งสามและเจ้าแห้ว ช่วยกันขนอาวุธลงจากรถสเตชันคันใหญ่ เพียงครู่เดียว ปืนบาซูก้าของนายแพทย์หนุ่มก็เข้าที่ ตั้งยิงได้เรียบร้อยและบรรจุกระสุนพร้อม นอกจากนี้ปืนบาซูก้าแล้วยังมีเครื่องยิงระเบิดคล้าย ๆ กับมอลต้าสะโตริกบรัลของทหาร แตกต่างกันก็แต่เพียงว่าเครื่องยิงระเบิดของนายแพทย์หนุ่มใช้ลูกระเบิดปรมาณู และสามารถยิงได้ไกลถึง ๑,๒๐๐ เมตร อำนาจผลักดันของขึ้นระเบิดจะทำให้เหล็กท่อนใหญ่ ๆ หงิกงอนผิดรูป รัศมีระเบิดถึง ๑๐๐ เมตร นอกจากนี้ ดร. ดิเรก ยังมีปืนปรมาณูสำหรับต่อสู้กับชาวโลกพระอังคารอีกด้วย ลักษณะของปืนปรมาณูคล้ายกับปืนกลมือแบบทอมสัน แต่กระสุนที่ยิงออกไปนั้นมีอำนาจร้ายแรงยิ่งกว่ากระสุนปืนใหญ่ขนาด ๖ นิ้ว เมื่อมันระเบิดออก นอกจากนี้ยังเป็นกระสุนเจาะเกราะ นายแพทย์หนุ่มตั้งใจจะสร้างอาวุธเหล่านี้ให้แก่วงศ์ไทย เมื่อสร้างเสร็จแล้วเขายังไม่ได้ทดลองเลย จึงเป็นโอกาสอันดีงามที่เขาจะทำการทดลองอาวุธร้ายของเขาในการปะทะกับนักวิทยาศาสตร์ชาวโลกพระอังคารอันไกลโพ้น

ทุกคนใจเต้นระทึกไปตามกัน ต่างจ้องตาเขม็งมองไปยังหลุมจวนผีทั้งสอง และแล้วความตื่นเต้นตกใจก็บังเกิดขึ้นแก่ทหารทั้งหลาย เมื่อจวนผีลำหิม่าทั้งสองค่อย ๆ โผล่ขึ้นมาจากหลุมของมัน

ทหารคนหนึ่งซึ่งเมื่อกำลังท้องแก่อยู่ที่บ้านถึงกับเป็นลมลื่นสติ หลวงตะลุมบอน ๆ ปากคอสั่นสั่งงานไม่ถูก ร้องเรียกดิเรกเสียงสั้น

"คุณหมอ - คุณหมอมอบรับ มันโผล่ขึ้นมาแล้ว"

นายแพทย์หนุ่มกับเพื่อนเกลอทั้งสาม และเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับเจ้าแห้วนั่งอยู่ริมถนนข้างบาซูก้ากระบอกนั้น ดร. ดิเรกโบกมือให้หลวงตะลุมบอน ๆ แล้วพูดยิ้ม ๆ

"ทำให้เป็นปกติเถอะครับคุณหลวง ผมรับรองว่าพวกเราทุกคนต้องตายแน่ ถ้าหากว่า जानฟีใช้อาวุธวิเศษเล่นงานเรา"

หลวงตะลุมบอน ฯ เย็นวาบไปทั้งตัว

"อ้าว - ไร้ พูดยังงั้นละคุณหมอ อ้ายผมยังกำลังปอดลอยอยู่"

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ พุดเสียงสั้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

"ทำ - จะ - ใจ - เย็น - มะ - เหมือน - อย่างผมซีครับ กะ - เกิด - ปะ - เป็น - ซายชาติทหารไม่ต้องกลัวตาย"

เสียงหวนเห็นนิกรประณมมือทำปากหุบหิมบก็กล่าวถามด้วยความแปลกใจ

"ทำอะไรวะอ้ายกร"

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก ไบหน้าซีดเหมือนแผ่นกระดาษ

"สวดอิติปิโสถอยหลัง"

เสียงหวนขมวดคิ้วย่น

"สวดอิติปิโสถอยหลัง...สวดแล้วเป็นยังงั้ววะ"

นิกรว่า"สวดแล้วคุณพระคุณเจ้าก็คุ้มครอง เราให้แคล้วคลาดจากภยันตรายทั้งปวง แกสวดเสียหน่อยซี ไม่ยากอะไรหรอก สวดสามเที่ยวพอแล้ว โสปีติอิ เออเสียหน่อยซี เพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะ"

เสียงหวนประณมมือแต่ แล้วสวดอิติปิโสถอยหลังเสียงสั้น เจ้าคุณปัจฉิม ฯ กับพลและเจ้าแห้วเห็นดีด้วยก็สวดตาม ดร. ดิเรกชักใจไม่ตีที่ว่าอิติปิโสถอยหลังเช่นเดียวกัน หลวงตะลุมบอน ฯ เดินเข้ามาใต้ตาม เมื่อได้ทราบความจริงว่าการสวดอิติปิโสถอยหลังนั้นจะช่วยคุ้มกันอันตรายให้แก่ตน คุณหลวงตะลุมบอน ฯ ก็วิ่งกลับไปยังกลุ่มนายทหารแล้วบอกว่า

"เอาไว้ - พวกเรา เพื่อความปลอดภัยของพวกเรา เราสวดอิติปิโสถอยหลังสามจบ เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ท่านบอกว่าสวดแล้วจะรอดพ้นอันตรายจากมนุษย์ जानฟี"

หลวงตะลุมบอน ฯ สวดอิติปิโสถอยหลังเสียงสั้น พวกนายทหารชั้นผู้ใหญ่และนายทหารเสนานิการซึ่งกำลังเสียขวัญต่างมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่าควรจะสวดมนต์เมื่อมีภัยมาถึงตัว ทุกคนจึงประณมมือไว้ระหว่างอก แล้วสวด"โสปีติอิ"เสียงแห่ตไปหมด

หลวงตะลุมบอน ฯ สั่งให้ทหารสื่อสารส่งวิทยุบอกให้ทหารทั้งหมดที่ห้อมล้อม जानฟีสวดอิติปิโสถอยหลัง ผู้บังคับกองพันคนหนึ่งได้ไต่ถามทางวิทยุถึงเหตุผลหลวงตะลุมบอน ฯ จึงดูไปว่าให้ทำตามคำสั่งของท่านโดยไม่จำเป็นต้องทราบเหตุผล ดังนั้นเพียงครู่เดียว เสียงสวดอิติปิโสถอยหลังก็ดังไปทั่วท้องทุ่งบางเขน แต่ตามคำสั่งให้สวดเพียงสามเที่ยวเท่านั้น ทหารส่วนมากสวดตั้ง ๒๐ กว่าเที่ยว ที่กลัวตายมากก็สวดโดยไม่ต้องนับเที่ยว ซึ่งนับว่าได้ผลดีมาก เพราะทำให้ทหารทุกคนมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น

जानฟีทั้งสองเครื่องไผ่ขึ้นมาจากหลุมของมันด้วยการลอยตัวขึ้นมาทีละน้อย มันเป็นรูปครึ่งวงกลม ซึ่งวัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้ประมาณ ๑๐ เมตร และมีขอบรอบ ๆ เป็นรูปจาน ขอบนั้นกว้างประมาณสองเมตร นับว่า जानฟีทั้งสองเครื่องนี้ใหญ่โตมโหฬารมากทีเดียว जानฟีไผ่ขึ้นมามากเพียงไร เสียงสวดอิติปิโสก็ดังมากขึ้นเพียงนั้น ทุกคนแลเห็น जानฟีลอยขึ้นสูงจากพื้นดินประมาณสองเมตร ขอบจานผีหมุนช้า ๆ รอบตัวเองคล้ายกับใบพัดของเครื่องบินแวลิคอปเตอร์ มันลอยช้า ๆ ผ่านหลุมของมัน และลอยเข้ามาใกล้กัน ในที่สุด जानฟีทั้งสองเครื่องก็ลอยลงสู่พื้นดินเคียงกัน ขอบจานของมันห่างจากกันประมาณ ๔ เมตรเท่านั้น

บรรดาผู้ที่แลเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ต่างยอมรับว่าตนตื่นเต้นประหลาดใจ และออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน เพราะมันน่าจะเป็นความฝันมากกว่าความจริง การที่มนุษย์จากดวงดาวอันไกลโพ้นได้นำยานฟ้าอันวิเศษของเขาเดินทางมาในระยะทางอันแสนไกล มันไม่น่าจะเป็นไปได้ มันควรจะเป็นหนังสือจากนวนิยายที่นักประพันธ์เขียนขึ้น ด้วยความเฉลียวฉลาดในการโกหกของเขาหลอกเอาศตางค์ท่านผู้อ่าน แต่ภาพที่ปรากฏนี้เป็นภาพจานผีของชาวโลกพระอังคารจริง ๆ เป็นอันว่าความเร้นลับของจานผีที่ชาวโลกได้เห็นกันมาหลายปี ได้ถูกเปิดเผยขึ้นแล้ว สมดังที่นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายได้คาดคะเนว่า มันเป็นพาหนะภาคของอวกาศคันตุกะผู้เดินทางมาจากพิภพพระอังคาร

ทุกคนสะดุ้งเฮือก เมื่อแลเห็นประตูของจานผีเปิดออกโดยเครื่องมืออัตโนมัติ และหลังจากนั้นก็วิวัฒนาการขึ้นหนึ่งค่อย ๆ ยื่นออกมา วัตถุที่กล่าวนี้มีรูปลักษณะคล้ายกับวงวงข้าง ลำตัวของมันอ่อนไหวได้เช่นเดียวกับวงวงข้าง แต่ยาวประมาณ ๕ เมตร และมีเส้นผ่าศูนย์กลางเกือบหนึ่งฟุต ปลายวงของมันเป็นโลหะสีขาวต้องแสงแดดเป็นประกาย

ความรู้สึกลับบอกตัวเองว่า มันคืออาวุธร้ายของชาวโลกพระอังคาร ทหารทุกคนหมอบนั่งเฉย และสวดอิติปิโสถอยหลังในใจ ปืนใหญ่สนาม ปืนใหญ่ ทหารราบ, และบาซูก้านับร้อยกระบอกเตรียมพร้อมที่จะระดมยิงจานผีทั้งสองเครื่อง ถ้าหากว่ามันเริ่มรบเร้าก่อนด้วยอาวุธร้ายของมัน

ขณะนี้ ทหารสื่อสารต้องทำงานอย่างหนักที่สุดในการรายงานให้ผู้บังคับบัญชาชั้นผู้ใหญ่ทราบ โดยเฉพาะท่านผู้บัญชาการทหารบก และท่านแม่ทัพ วิทยุกระจายเสียงที่กรุงเทพฯ ได้เสนอข่าวให้ประชาชนทราบว่าจานผีทั้งสองเครื่องที่จมอยู่ในทุ่งนาบางเขนได้โผล่ขึ้นมาบนพื้นดิน และกำลังเผชิญหน้ากับทหารไทยอันเข้มแข็ง ส่วนเครื่องบินรบของกองทัพอากาศก็ยังคงบินวนเวียนไปมารอบจานผีทั้งสองเครื่องนั้น

ในเวลาเดียวกันนี้เอง มนุษย์จานผีซึ่งอยู่ในจานผีของเขาทั้งสองเครื่อง กำลังตรวจดูภูมิประเทศรอบ ๆ ตัวเขาด้วยวงวงข้างที่ยื่นออกมา ซึ่งความจริงมันเป็นกล้องอันมีประสิทธิภาพอย่างสูง หาใช่อาวุธร้ายอะไรไม่ อวกาศคันตุกะผู้มาจากดวงดาวแลเห็นทหารไทยห้อมล้อมจานผีอย่างหนาแน่นเช่นนี้ ต่างก็ปรีะท้อหรือกันแล้วพูดวิทฤตติดต่อกัน ด้วยเครื่องวิทยุวิเศษ เป็นวิทยุโทรภาพดีกว่าโทรภาพในโลกมนุษย์หลายพันเท่า จานผีหนึ่งในสองเครื่องที่จอดอยู่ห่างจากต้นตาลเล็กน้อยเป็นจานผีของแม่ทัพใหญ่แห่งโลกพระอังคาร ซึ่งเขาได้นำยานฟ้าเหล่านี้เดินทางมายังพิภพของเรา และมีอำนาจสูงสุดในการควบคุมบังคับบัญชาจานผีทุกลำ ซึ่งร่อนลงสู่พื้นพิภพในขณะนี้ โดยกระจายกำลังกันไปยังดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลก จานผีทั้งหมดได้รับคำสั่งให้สงบเสียบอยู่ใต้พื้นดินก่อน ส่วนจานผีสองเครื่องนี้ได้ขึ้นมาสู่พื้นดินเพื่อสังเกตการณ์

ชาวโลกพระอังคาร มีเจตนาที่จะเดินทางมาเพื่อสันถวไมตรี ทั้งนี้ก็เพราะเขารู้มาประมาณร้อยปีแล้วว่าโลกของเรามีพืช, สัตว์และมนุษย์อาศัยอยู่ ชาวโลกพระอังคาร ซึ่งมีวิชาความรู้ในทางวิทยาศาสตร์อย่างสูง ได้พยายามใช้เวลาเกือบร้อยปี ทำการติดต่อกับพิภพนี้ จนกระทั่งสร้างโทรภาพพิเศษได้สำเร็จ มองเห็นโลกของเราได้อย่างถนัดชัดเจน และชาวโลกพระอังคารได้มีโอกาสศึกษาภาษาต่าง ๆ ของชาวโลกเราจากโทรภาพ จนกระทั่งสามารถพูดภาษาของชนชาติต่าง ๆ ในโลกนี้ได้ ดังนั้นจานผีที่ร่อนลงในประเทศไหน นักบินและเจ้าหน้าที่ประจำจานผีทุกคน ย่อมสามารถพูดภาษาของประเทศนั้นได้ ซึ่งผู้บังคับบัญชาการพาหนะภาคได้วางแผนการณ์ไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะเดินทางมายังโลกของเรา โดยเฉพาะท่านผู้บัญชาการจานผีสามารถพูดภาษาไทยได้ดี ทั้งนี้ก็เพราะเขาได้เล่าเรียนโดยทางโทรภาพซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ และผู้บัญชาการจานผีกับคณะนายทหารเสนาธิการของเขา ได้มีเจตนาจ้างที่จะนำฝูงจานผีฝูงนี้ลงไปในดินแดนส่วนต่าง ๆ ของประเทศไทย

ผู้บัญชาการจานผีได้ปรึกษาหารือกับคณะศาสตราจารย์ และนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งอยู่ในจานผีทั้งสองเครื่อง ในที่สุดเห็นพ้องต้องว่า มนุษย์ชาวโลกหาญได้เตรียมการต้อนรับแบบข้าศึก เพราะมีทหารและอาวุธต่างๆ ตั้งอยู่เรียงรายห้อมล้อมจานผีทั้งสองเป็นวงกลมใหญ่ ผู้บัญชาการผู้บินจานผีหรือจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร จึงได้ตัดสินใจให้ศาสตราจารย์ผู้มีความรู้เลิศมนุษย์คนหนึ่ง ทำการข่มขู่ขวัญกองทัพไทยทันที

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ทหารไทยทุกคนที่ห้อมล้อมบริเวณจานผียังคงสงบเงียบ และอยู่ในความเตรียมพร้อม ส่วนเครื่องบินประจัญบานของกองทัพออก าศก็ยังไม่บินวนเวียนไปมาในระยะต่ำ

อีกครั้งหนึ่งที่ทหารทุกคนสะดุ้งเฮือกสุดตัว เมื่อแลเห็นจานผี ปล่อยแสงสว่างออกมาจากตัวของมัน พร้อมกับเสียงซู่ซาคัลล้ายกับเสียงลูกระเบิดที่แหวกอากาศสู่พื้นดิน แสงประหลาดที่พวยพุ่งออกมาจากจานผีทั้งสองมีแสงสีเขียวฉูดฉาดจ้า ไม่ผิดอะไรกับการเชื่อมโลหะด้วยอิเล็กซิเจน และหลังจากนั้นบรรยากาศโดยรอบท้องทุ่งนาบางเขนก็บังเกิดความร้อนขึ้น จนกระทั่งทหารแทบจะทนไม่ไหว

อำนาจของความร้อน ทำให้ต้นข้าวในนาค่อย ๆ เหี่ยวแห้งลงแลเห็นถนัด ทหารที่ล้อมจานผีเริ่มทรนทรายจากความร้อนที่เกิดขึ้นนี้

พลโท. หลวงตะลุมบอน ฯ สวดอิติปิโสเสียงลั่น เขายืนอยู่ข้างๆ คณะพรรค ๔ สหาย ท่านเจ้าคุณปัจเจกนิกร ฯ เยกหน้าขึ้นร้องตะโกนบอกคุณหลวงด้วยเสียงอันดัง

"อย่ามัวสวดมนต์อยู่เลยครีบกคุณหลวง ขึ้นซักข้าทหารของเราจะไหม้ละลายไปตามกัน จานผีเริ่มใช้อาวุธประหลาดเล่นงานพวกเราแล้ว สั่งรบเถอะครีบ"

หลวงตะลุมบอน ฯ ตัวสั่นงันงกด้วยความกลัวตาย เขาหันมาทางทหารรับใช้คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วขอ

เครื่องรับส่งวิทยุเอามา ท่านผู้บัญชาการป้องกันพระนครพูดวิทยุออกคำสั่งให้ทหารระดมยิงจานผีทันที

ทันใดนั้นเอง ปืนใหญ่สนามขนาดหนักห้าหกกกระบอก ก็พ่นกระสุนออกจากลำกล้องของมันเสียงดังสนั่นหวั่นไหว และแล้วปืนใหญ่ทหารราบ, ปืนปราบรถถัง ปืนกลหนัก และปืนกลเบาที่ช่วยกันระดมยิงมุ่งไปยังจานผีทั้งสองเครื่องนั้น

แสงสว่างที่เกิดขึ้นหายไปแล้ว กระสุนปืนใหญ่หลายต่อหลายนัด และกระสุนปืนกลหลายพันนัดกับกระสุนปาซูก้าจากหน่วยทหารต่าง ๆ ได้ยิงถูกจานผีอย่างจัง เนื่องจากเป้าหมายอยู่ในระยะใกล้มาก แต่น่าประหลาดมหัศจรรย์ยิ่ง จานผีทั้งสองเครื่องไม่ได้รับอันตรายจากกระสุนปืนของเราเลย

ดร. ดิเรก ใช้ปาซูก้าซึ่งมีขायังแบบปืนกลหนักอันเป็นประดิษฐกรรมของเขา ยิ่งทำลายจานผีด้วยกระสุนปรมาณูเจาะเกราะทันที

มีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว กระสุนปาซูก้าขนาดนั้นพุ่งออกจากปากกระบอกของมัน และตรงไปยังจานผีซึ่งผู้เผด็จการของชาวโลกพระอังคารอาศัยอยู่ในนั้น

กระสุนปืนวิเศษของนายแพทย์หนุ่มถูกจานผีอย่างจัง

"ถูกไหมดิเรก"

ดร. ดิเรกพยักหน้ารับรอง

"ถูกซีครีบ ระเบิดเผาขนแค่นี้ร้อยทั้งร้อยไม่มีผิด ผมยิงด้วยกล้องประจำปืน ซึ่งกล้องพิเศษของผมได้คำนวณระยะทางให้เสร็จ แก้วไขทางลมให้เรียบร้อย"

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

"ถูกทำไม่มันไม่เป็นอันตรายล่ะ กระสุนปืนของแกเห็นจะใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ในการปราบจานผี "

ดร. ดิเรกชกจิวิ

"คุณพ่ออยู่เฉย ๆ เอะอะครับ มีตาตุ่มมีหูฟัง หรือมายก๊อนนอนหลับอย่างอ้ากรมมันดีกว่า ขณะนี้ลูกปืนของผมกำลังไล่ไล่ของจานผี ซึ่งเป็นโลหะที่เหนียวแน่นกว่าเหล็กกล้าหลายร้อยเท่า คุณพ่อฟังดูให้ตี เสียงกรอด ๆ ที่เราได้ยินคือลูกปืนของผมที่กำลังเข้าไปในจานผี"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถอนหายใจเบา ๆ

"ตั้งต่างวามันหมดแรงไซ้เข้าไปไม่ถึง"

"นั่นไม่มีปัญหาอะไรหรอกครับ เมื่อมันไซ้เข้าไปไม่ทะลุเกราะ มันก็จะกลับมาหาผม และรายงานให้ผมทราบว่ามีโลหะที่ประกอบจานผีนั้น มีความเหนียวแน่นมาก"

เสียงปืนสงบเงียบลงไปแล้ว หลวงตะลุมบอน ๆ เห็นว่าจานผีหยุดรุกรานด้วยแสงวิเศษ ท่านก็ออกคำสั่งทางวิทยุ ให้ทหารทุกหน่วยทุกเหล่าหยุดยิง และแจ้งให้นักบินทราบด้วย ซึ่งนักบินกำลังเตรียมจะโจมตีอยู่แล้ว เมื่อได้รับคำสั่งเช่นนี้ก็บินเกาะหมู่กันต่อไป และบินวนไปเวียนมา

เวลาผ่านพ้นไปราวห้านาที

ขณะที่ทหารทั้งหลาย กำลังวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ เสียงระเบิดก็ดังขึ้นจากพื้นแผ่นดิน สั่นสะเทือนไปทั่ว กระสุนบาซูก้าของนายแพทย์หนุ่มซึ่งเจาะเกราะเข้าไปเพียงครั้งเดียวได้ระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง จานผีของผู้บัญชาการโลกพระอังคารสั่นสะเทือนโครงเครงไปมา อำนาจระเบิดทำให้ส่วนประกอบของจานผีพังทลายหมด และเกิดระเบิดขึ้นในจานผี ศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมของชาวโลกพระอังคาร ๔ คน และเจ้าหน้าที่ประจำจานผีอีก ๕ คนต้องเสียชีวิตทันที ส่วนผู้เฝ้าตั้งแห่งโลกพระอังคารหรือผู้บัญชาการจานผีได้รับบาดเจ็บสาหัส

จานผีอีกเครื่องหนึ่งได้เปิดหน้าต่างส่วนบนของมันออกสองหน้าต่าง อากาศมหาประลัยเย็นออกมาจากช่องทั้งสองนั้น ซึ่งเปรียบเหมือนเปลวเพลิงผ่นแสนห่า เมื่อยิงออกมาก็จะเกิดเปลวเพลิงอันร้อนแรงพุ่งไปไกลอย่างน้อยนับสิบลิโลเมตร ถูกบ้านเรือนหรือผู้คนเข้าแม้แต่เพียงเล็กน้อก็กลายเป็นเถ้าถ่านทันที

ผู้บัญชาการจานผี ได้ออกคำสั่งไม่ให้นักบินของจานผีเครื่องนั้นทำการต่อสู้ และแล้วต่อจากนั้นจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร ก็พูดกระจายเสียงด้วยภาษาไทยอย่างชัดถ้อยชัดคำ

"สหายผู้ต่างโลกจงฟังเรา...สหายแห่งโลกเราจงฟังเรา"

ทหารไทยทุกคนเงิบกริบ ต่างแปลกใจไปตามกัน ที่ได้ยินเสียงอาคันตุกะแห่งดวงดาวอันไกลโพ้นสามารถพูดภาษาไทยได้

เสียงนั้นดังจากเครื่องขยายเสียงต่อไป

"เรา ชาวโลกพระอังคารได้ใช้เวลาร่วมร้อยปีแล้วติดต่อกับโลกเราซึ่งในที่สุดเราก็เดินทางมายังพิภพของท่านได้ สหายต่างโลกโปรดวางอาวุธเถิด เรามาในฐานะมิตร ไม่ใช่ศัตรู"

นายแพทย์หนุ่มหยิบปืนวิเศษของเขาผลดลูกขึ้นยื่น แล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขา

"เฮ้-ลูกขึ้น กันรับรองว่าปลอดภัยแล้ว เมื่อชาวโลกพระอังคารพูดภาษาไทยได้ ก็มีหวังที่จะเจรจากันด้วยสันติวิธี"

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วต่างรีบลุกขึ้น และพากันเดินรวมกลุ่มเข้ามาหาหลวงตะลุมบอน ๆ กับนายทหารชั้นผู้ใหญ่

"คุณหมอครับ" หลวงตะลุมบอน ฯ ส่งเสียงเอ็ดตะโร"เรารอดพ้นจากการรุกรานแล้ว ผมแปลกใจเหลือเกินที่ชาวโลกพระจักรพรรดิภาษาไทยได้"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

"ไม่น่าจะแปลกอะไรคุณหลวง เมื่อเขาคิดพาหนะภาคเดินทางมาโลกเราได้ เขาก็คงคิดเครื่องโทรภาพอันวิเศษได้นานแล้วด้วยความรู้ในวิชาเชิงวิทยาศาสตร์อันสูงของเขา คือใช้วิทยุโทรภาพมองดูโลกเรา แล้วก็ศึกษาการพูดด้วยการได้ยินได้ฟังอยู่เสมอ เขาจึงพูดภาษาไทยได้"

หลวงตะลุมบอน ฯ เต็มไปด้วยความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง

"เราจะทำอย่างไรต่อไปดีล่ะครับ มันอาจจะลงเราให้ตายใจก็ได้"

ดร. ดิเรกว่า "ชาวโลกพระจักรพรรดิคงจะไม่มีเล่ห์เหลี่ยมเหมือนมนุษย์โลกเราหรอกครับ เมื่อเขาบอกว่มาพบกับเราในฐานะมิตร เราก็ควรจะต้อนรับมนุษย์ต่างโลกของเราด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต อันแสดงถึงวัฒนธรรมอันสูงของชาวโลกเรา"

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

"นั่นนะซีหม่อ โลกพระจักรพรรดิกับโลกเรามีเชื้ออันใกล้เคียงกัน เพราะอย่างไรเราก็เป็นบริวารของพระอาทิตย์ดวงเดียวกัน ถึงจะอยู่ห่างไกลกันก็ตาม ในไม่ช้าพวกเรา ก็คงจะได้ไปเที่ยวโลกพระจักรพรรดิกันบ้าง ถ้าอย่างไร ก็จะได้ไปตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่บนโน้นเลย คงจะมีความสุขสบายกว่าโลกมนุษย์ของเราเป็นแน่"

หลวงตะลุมบอน ฯ ลอบค้อนนิกร คุณหลวงไม่ผู้จะชอบหน้านิกรเท่าใดนัก ท่านนายพลกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นทางการเป็นงานว่า

"คุณหมอลองเข้าไปเจรจากับพวกจานผีทั้งสองเครื่องนั้นหน่อยซีครับ"

นายแพทย์หนุ่มนิ่งคิดอยู่สักครู่

"จะเจรจากับเขาได้อย่างไรล่ะครับคุณหลวง เว้นแต่เขายอมเปิดประตูจานผีออกต้อนรับผม"

หลวงตะลุมบอน ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

"ผมคิดว่าคงไม่เกินความสามารถของคุณหมอในเรื่องนี้ เพราะผมรู้มานานแล้วว่าไม่มีอะไรที่ด็อกเตอร์ดิเรกทำไม่ได้"

กิมหงวนพูดสอดขึ้นทันที

"จริงครับ คุณหลวง ปัญหาเช่นนี้เป็นปัญหาหน้าปากคอก ดิเรกมันคงสามารถเจรจาได้ตอบกับพวกโลกพระจักรพรรดิเป็นอย่างดี"

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร เสียงผู้บัญชาการฝูงบินจานผีของโลกพระจักรพรรดิดังกังวานขึ้นอีก โดยทางเครื่องกระจายเสียง

"โอ๊ย.....ข้าพเจ้าได้รับอันตรายจากกระสุนปืนปรมาณูของท่าน หมออยู่ที่ไหน โปรดให้ความช่วยเหลือข้าเถิด พวกท่านไม่ต้องวิตกว่าพวกเราจะทำร้ายท่าน ข้าพเจ้าได้ออกคำสั่งทางวิทยุโทรภาพให้จานผีทุก ๆ เครื่องซึ่งร่อนลงทั่วโลกของท่านหยุดยั้งการเคลื่อนไหวและห้ามใช้อาวุธอย่างเด็ดขาด ทั้ง ๆ ที่จานผีของเราสามสี่เครื่องที่ร่อนลงในอเมริกากำลังถูกฝูงบินโจมตีด้วยลูกระเบิดและถูกระดมยิงด้วยปืนใหญ่ ทั้งปืนใหญ่ทหารบกและปืนใหญ่เรือ ข้าพเจ้าต้องการหมอ ข้าพเจ้ากำลังจะตายอยู่แล้ว เพราะโลหิตออกมากเกินควร"

โอกาสเป็นของดิเรกแล้ว เขาหันมาพูดกับเจ้าแห้วทันที

"อ้ายแห้ว ไปหยิบกระเป๋าคำเครื่องเวทมนตร์ที่ท้ายรถเก่งมาให้ข้าที แล้วหยิบกระเป๋าคำเครื่องขยายเสียงขนาดเล็กของข้ามาด้วย"

"รับประทาน เอมามาทำไมครับ"

พลยกลูกแปเหวี่ยงกันเจ้าแห้วดังป๊าบ

"นี่แน่ะ ข้าสั่งให้แกทำอะไรก็ตามคำสั่งเขาก็แล้วกัน ปัญหาหนักอ้ายเปรต"

เจ้าแห้วรีบเดินไปทางท้ายรถפקการัดเก่ง และเปิดท้ายรถออก สักครู่ก็หยิบกระเป๋าสองกระเป๋ามาจากรถ ถือเดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย กระเป๋าใบหนึ่งเป็นเครื่องขยายเสียง ซึ่งใช้แบตเตอรี่แห้งคือถ่านไฟฉายธรรมดาเนี่ยเอง มีลำโพงเล็ก ๆ วัดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๒ นิ้วเท่านั้น และมีไมโครโฟนพุดซึ่งโตขนาดเหรียญ ๕๐ สตางค์ แต่เครื่องขยายเสียงพิเศษเครื่องนี้ดังเท่ากับเครื่องขยายเสียงที่ใช้กำลังเจ็ด-แปดหลอด มันเป็นประดิษฐ์กรรมของนายแพทย์หนุ่มซึ่งเขาทำขึ้นโดยไม่ยากลำบากอะไร เพราะ ดร. ดิเรกของเราเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมคนหนึ่งของโลก

นายแพทย์หนุ่มกล่าวกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ว่า

"ผมกับพรรคพวกของผม จะพยายามเจรจากับชาวโลกพระอังคารที่อยู่ในงานผีทั้งสองนั้น ถ้าหากว่าบังเอิญพวกผมถูกชาวโลกพระอังคารสังหารด้วยอาวุธวิเศษ ก็ขอให้ช่วยกันร้องเรียนรัฐบาลให้สร้างอนุสาวรีย์ของพวกผมไว้ที่นี้ด้วยนะครับ เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งวีรกรรมของเรา"

เสี่ยหวนสะอึกเล็กน้อย

"เฮ้-อย่าพูดเป็นกลางอย่างนี้ซีโว้ย"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ แล้วเขาก็พา พล, นิกร, กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจฉิม ๓ และเจ้าแห้วผ่านแนวป้องกันของเรา บุกเข้าไปในทุ่งนาอันเว้งว้าง ท่ามกลางสายตาของพวกทหารทั้งหลาย ที่พากันจ้องตาเขม็งมองดู

พลถือปืนวิเศษของ ดร. ดิเรก เสี่ยหวนถือลูกระเบิดมือ และนิกรถือปืนกลมือกระบอกหนึ่ง เจ้าแห้วหัวกระเป๋าคำเครื่องขยายเสียงและกระเป๋ายาติดตามมา

สักครู่หนึ่ง คณะพรรค ๔ สหายก็เข้ามาถึงงานผีทั้งสอง ทุกคนหยุดยืนรวมกลุ่มเบื้องหน้างานผีของผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคาร ทุกคนแลเห็นลำโพงกระจายเสียงปรากฏอยู่ที่ช่องเล็ก ๆ สูงกว่าขอบของงานผีเพียงเล็กน้อย ลำโพงอันนั้นมีรูปสี่เหลี่ยม แบบแปลกกว่าลำโพงกระจายเสียงของโลกมนุษย์เรา ซึ่งไม่มีใครเคยพบเห็นลำโพงแบบนี้มาแต่ก่อนเลย

มีเสียงถามตามเครื่องกระจายเสียงว่า

"พวกท่านเป็นหมอไซ้ไหม ข้าพเจ้าชื่อตะปบ เป็นผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคาร และเป็นผู้บัญชาการพาหะภาคหรืองานผีที่เดินทางมายังโลกมนุษย์"

อาเสี่ยหันมาถามนายแพทย์หนุ่มอย่างแปลกใจ

"อ้ายเปรตนั้นมันบอกว่าชื่ออะไรนะหมอ"

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"ฟังไม่มีใครถนัด ดูเหมือนชื่อกันขบ"

นิกรสะอึกโหยง

"เฮ้ย-นั่นมันงูนี้หว่า ลองถามมันดูใหม่ซี ว่ามันชื่ออะไรกันแน่ ชื่อคนตายตั้งหลายแสนทำไมไม่เอามาเป็นชื่อ ทำไมถึงชื่ออย่างนั้น"

ดร. ดิเรกพยักหน้าให้เจ้าแห้วเข้ามาหาเขา แล้วเอื้อมมือรับเครื่องขยายเสียงขนาดจิ๋วมาจากเจ้าแห้ว วางลงห่างจากขอบจานผีเพียงเล็กน้อย ซึ่งขณะนั้นสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ กำลังยืนนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่นจำลองดูความใหญ่โตมหึมาของจานผีเครื่องนี้

นายแพทย์หนุ่มถือสายลำโพงขนาดเล็กปีนขึ้นไปบนขอบจานผี แล้วยัดลำโพงเข้าไปในช่องเล็ก ๆ ซึ่งเป็นช่องลำโพงของจานผีนั่นเอง มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่ดิเรกจะพูดได้ต่อกับชาวโลกพระองค์นี้ได้ด้วยเครื่องกระจายเสียงของเขา ทั้งนี้เพราะผู้ที่อยู่ในจานผีไม่ยอมเปิดประตู และมองไม่เห็นว่ามีช่องประตูอยู่ตรงไหน

นายแพทย์หนุ่มรู้สึกว่ามีชื่อของเขาที่ยื่นเข้าไปในช่องเล็ก ๆ นั้นเย็นเฉียบ เหมือนกับเขายื่นมือเข้าไปในตู้เย็น ที่กำลังเย็นจนเป็นน้ำแข็ง เขารีบดึงมือออกมาและพอจะรู้ว่าภายในพหุภพนี้ได้ปรับอากาศให้เท่าเทียมกับบรรยากาศของชาวโลกพระองค์ คืออย่างน้อยมีความเย็นลบ ๒๐ เพราะโลกพระองค์นั้นได้แตกไปจากดวงอาทิตย์ก่อนโลกเราหลายล้านปี จึงมีความเย็นยิ่งกว่าโลกเรา ประกอบทั้งอยู่ห่างจากดวงอาทิตย์มากกว่าโลกเราถึง ๔๕ ล้านไมล์ นายแพทย์หนุ่มรู้สึกว่ามนุษย์แห่งพิภพพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ในบริเวณเส้นอิควเตอร์ของโลกพระองค์เท่านั้น นอกนั้นพิภพพระองค์ย่อมเต็มไปด้วยภูเขาน้ำแข็ง ปราศจากพืช สัตว์ มนุษย์ ซึ่งสิ่งที่มีชีวิตไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ เพราะทนความหนาวไม่ได้นั่นเอง

นายแพทย์หนุ่มกลับไปทีเครื่องขยายเสียงของเขาหยิบลำโพงขึ้นพูดกับเพื่อนต่างพิภพทันที

"ฮัลโหล"

"อ้าว" เสียงชาวโลกพระองค์ลุกขึ้น "พูดกันดี ๆ ซึ่วัย ทำไมต้องถึงต้องด่าแม่"

ดิเรกทำหน้าซอบกล

"โน ๆ ๆ ไอ่ไม่เคยหยาบคายถึงเช่นนี้เลย"

"แต่คำว่าฮัลโหลเป็นคำด่าแม่ของพวกเรารู้ไหม"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน

"ขอโทษที่พรรคพวก" ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง "ฮัลโหล เป็นภาษาอังกฤษ เป็นคำอุทานเมื่อกล่าวทักหรือพูดโทรศัพท์ ท่านอย่าพยายามเข้าใจมากมายไปเลย ข้าพเจ้าคือดอกเตอร์ ดิเรก นายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทุกสาขาวิชาแพทย์ นับตั้งแต่อายุแพทย์, ศัลยแพทย์, สูตินรีแพทย์, โสเด สอ นาสิก แพทย์ ที่เชี่ยวชาญที่สุดก็คือการรักษาโรค"

"เปล่า-พวกเราชาวโลกพระองค์ไม่เคยชุกชนเหมือนพวกท่านหรอก ข้าพเจ้าผู้บัญชาการฝูงบินจานผีมีนามว่าตะปบ และมีศเป็นเอกอัครมหาจอมพล"

"อ้ออ้อ นายแพทย์หนุ่มอุทานอย่างแปลกใจ "ทำไมยศของท่านมีมากมายอย่างนี้ละ"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ามียศสูงสุดของโลกพระองค์ ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกท่านมียศอย่างสูงสุดเพียงจอมพลเท่านั้น แต่ที่โลกของเราเมื่อเป็นจอมพลแล้วก็จะได้เลื่อนเป็นมหาจัตวาจอมพล แล้วก็มหาจอมพลตรี มหาจอมพลโท มหาจอมพลเอก สูงสุดคือเอกอัครมหาจอมพล โอ้ย.....ข้าพเจ้ากำลังได้รับบาดเจ็บจากกระสุนปรมาณูของท่าน ข้าพเจ้าเอกอัครมหาจอมพลตะปบ ขอความกรุณาท่านได้โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าเถิด"

ดิเรกถันหัวเราะแทบแค้น เขาหันมาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

"อ้ายหมอนี่ชื่อตะบปว้ย ฟังดูชอบกล แต่อาจจะแปลได้ความอย่างไรเพราะ ตามประสาของโลกพระ
อังคาร"

อาเสี้ยแย่งไมโครโฟนมาจากมือนายแพทย์หนุ่ม

"ให้อ้าวพูดกับมันเองดีกว่าวะ" แล้วเสี้ยหงวนก็ยกไมโครโฟนขนาดจิวขึ้นพูด "ฮัลโหล....คุณตะขบ"

"ฮัลโหลอีกแล้ว" เสียงตะบปตวาดลั่นได้ยินถนัด

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ

"ภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษาโลกพระอังคาร ฟังทางนี้คุณตะขบ"

"ข้าพเจ้าชื่อตะบป ไม่ใช่ชื่อตะขบ"

คราวนี้เสี้ยหงวนหัวเราะงอหาย แล้วแก้มักพูดล้อ ดร. ดิเรก

"ออไร้อไร้ พวกเราพร้อมแล้วที่จะเป็นมิตรกับท่าน และยินดีจะให้ความช่วยเหลือท่าน เปิดประตูจาน
ฝอยออกเถอะ หมอของเราจะได้เข้าไปช่วยรักษาพยาบาลท่าน เรามีหยูกยามาพร้อมแล้ว"

เสียงนายตะบปพูดว่า

"ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเปิดประตูออกได้ ถ้าหากว่าเราได้รับอากาศของโลกนี้ เราจะต้องเสียชีวิตทันที
เพราะอากาศที่โลกพระอังคารลบ ๒๑ องศา"

"อ้อฮ้อ อาเสี้ยคราง "พวกท่านไม่กลายเป็นไอสกริมแห่งไปหมดหรือ"

ตะบปว่า "พวกเรามีเสื้อผ้าป้องกันความหนาวอย่างพิเศษ และเราเคยชินกับอากาศของโลกเราแล้ว
ขณะนี้ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส บาดแผลที่เกิดขึ้นโลหิตไหลไม่หยุด พรรคพวกของข้าพเจ้าที่อยู่ในจานฝอย
ตายหมดแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกท่านคงจะมีความสามารถช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดตาย"

คณะพรรค ๔ สหาย ต่างปรึกษารือกันในเรื่องนี้

"เราต้องช่วยเขาดิเรก" เจ้าคุณบัจฉริก ฯ พูดอย่างเป็นการเป็นงาน "ถึงแม้เขาจะเป็นมนุษย์คนละโลก
กับเรา แต่เขาก็มีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเรา คือพึ่งพอใจในรูป, รส, กลิ่น, เสียง และมีความรู้สึกโกรธ,
เกลียด, โลก, หลง อันเป็นวิสัยของมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย"

พลกล่าวขึ้นบ้าง

"หาวิธีนำเขาออกมาจากจานฝอย และพาไปบ้านเราดีไหม"

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเบา ๆ

"โอเป็นยากมากทีเดียว - เขาถูกอากาศของโลกเรา เขาก็จะต้องตายเพราะทนความร้อนไม่ไหว"

นิกรว่า "ถ้ายังงั้นแก้ไข้เขาเปิดจานฝอยออก แล้วแกร็บเข้าไปในจานฝอยดีไหมละ"

นายแพทย์หนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย

"หากกันเข้าไปในจานฝอย กันก็คงกลายเป็นไอสกริมแห่งอย่างอ้ายหงวนมันว่าอย่างไม่ต้องสงสัย เรื่องมัน
ซุกลำบากเสียแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม กันเป็นหมอกันจะต้องช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เสมอ โดยไม่เลือกเพศ, วัยหรือ
ชั้นวรรณะ" แล้วดิเรกก็พูดขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น"หมอไม่ใช่หมา เพราะฉะนั้นหมอจึงต้องทำตนให้สมเกียรติ เพื่อ
ป้องกันมิให้คนเอาอ.อ่าง ออกและใส่สระอาเข้าไปแทน"

ดร. ดิเรก เอื้อมมือไปหยิบไมโครโฟนมาจากมืออาเสี้ย แล้วพูดโต้ตอบกับผู้บัญชาการฝูงบินจานฝอย

"ท่านตะ-ตะปบ ว่า-ชื่อเรียกยากเหลือเกิน ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะเข้าไปช่วยท่านได้ และท่านเองก็ไม้อาจจะออกมาจากจันผิได้ ข้าพเจ้าจะส่งยารักษาแผลสด, สำลีและผ้าพันแผลเข้าไปในช่องเล็ก ๆ ช่องนี้ให้ท่านช่วยตัวเองก่อน และข้าพเจ้าจะได้พยายามช่วยเหลือท่านต่อไป"

ดร. ดิเรกส่งไมโครโฟนให้เจ้าแห้ว แล้วเขาก็นั่งลงเปิดหีบยาและเครื่องเวชภัณฑ์ออก สักครู่เขาก็หยิบยารักษาแผลสดกับผ้าพันแผลและสำลีออกมา แล้วลุกขึ้นยืนเดินไปที่จันผิ ปีนขึ้นไปบนขอบจันผิอันกว้างใหญ่ ก้มตัวลงสอดมือเข้าไปในช่องลำโพงเครื่องขยายเสียง

ผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคารเอื้อมมือรับยาจากดิเรกด้วยความสำนึกในบุญคุณของนายแพทย์หนุ่มอย่าง

ล้นเหลือ แล้วเขาก็พูดกับดิเรกทางเครื่องขยายเสียง

"ข้าพเจ้าเป็นหนี้บุญคุณของท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ออกคำสั่ง ให้พวกเราเดินทางกลับโลกพระอังคารเดี๋ยวนี้ ส่วนข้าพเจ้าไม่มีหวังที่จะกลับโลกพระอังคารได้แล้ว เพราะพหุภาวะของเราชำรุดเสียหายหมดและตัวข้าพเจ้าเองไม่สามารถจะออกจากจันผิได้"

ดร. ดิเรกเดินกลับมายังคณะพรรค ๔ สหาย รับไมโครโฟนมาจากเจ้าแห้ว แล้วพูดกับผู้บัญชาการฝูงบินจันผิทันที

"สหายรัก ขอให้ท่านอดใจรออยู่ในจันผิอีกสักสองชั่วโมง แล้วข้าพเจ้าจะให้ความช่วยเหลือท่าน ข้าพเจ้านอกจากเป็นหมอล้วนแล้วยังเป็นนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมคนหนึ่งของโลกนี้ และข้าพเจ้ายินดีที่จะบอกให้ท่านทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นพระสหายของท่านมหาราชในอินเดียหลายองค์"พูดจบดิเรกก็หันมาทางเจ้าแห้ว"เฮ้ย - เดินไปที่จันผิ ดึงลำโพงของเราออกมา เตรียมตัวกลับบ้านเถอะ ไอละต้องพยายามทุกประการที่จะใช้ความรู้ความสามารถของไอ นำประมุขแห่งชาวโลกพระอังคารออกมาจากจันผิของเขา และเอาไปรักษาตัวที่บ้านเรา"

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่งของดิเรกโดยดี นายแพทย์จัดแจงเก็บรวมยา และเครื่องขยายเสียงของเขา ต่อจากนั้นก็พาเพื่อนเกลอของเขาและเจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าแห้วเดินทางไปจากจันผิทั้งสอง

เมื่อมาถึงถนนใหญ่ หลวงตะลุมบอน ๔ กับนายทหารชั้นผู้ใหญ่และนายทหารเสนาธิการก็เข้ามาล้อม ทุกคนได้ยินคำพูดของผู้บัญชาการจันผิแห่งโลกพระอังคารอย่างถนัด แต่ไม่สามารถจะทราบได้ว่า ดร. ดิเรก ได้ได้ตอบว่าอย่างไรบ้าง เพราะลำโพงขนาดจิ๋วของดิเรกตั้งได้ยื่นเฉพาะในจันผิเครื่องนั้นเท่านั้น

นายแพทย์หนุ่ม ได้เล่าให้นายทหารผู้ใหญ่ฟังว่า ตะปบผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคาร และผู้บัญชาการจันผิ ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากกระสุนปรมาณูของเขา ชาวโลกพระอังคารผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ ไม่สามารถจะออกมาจากพหุภาวะของเขาได้ เพราะอากาศของโลกเราจะทำให้เขาได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตทันที เนื่องจากร่างกายเปลี่ยนแปลงไม่ทันจากหนาวเป็นร้อน ตะปบจำเป็นจะต้องอยู่ในจันผิเครื่องนั้น ซึ่งบัดนี้ส่วนประกอบของเครื่องยন্ত্রชำรุดแล้ว ไม่สามารถจะเดินทางได้"

"ผมกับพรรคพวกจะรีบกลับไปบ้าน"นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้ม ๆ"ผมจะหาวิธีมารับนายชื่อเรียกลำบากคนนี้ไปรักษาตัวที่บ้านผม ผมยังไม่รู้ว่าชาวโลกพระอังคารนั้นมีหน้าตารูปร่างเป็นอย่างไร เขาอาจจะมียูปร่างสูงเพียงสองฟิตหรืออาจจะสูงตั้งสิบสองฟิตก็ได้ ถ้าอย่างไรผมจะนำออกแสดงในงานภูเขาทองปีนี้ ซึ่งผมได้ข่าวแน่นอนว่าทางวัดจะจัดให้มีงานภูเขาทองในเดือนพฤศจิกายนปีนี้"

"เอ๊ะ" หลวงตะลุมบอน ๔ อุทาน "ชาวโลกพระอังคารผู้นี้จะต้องอยู่ในความอารักขาของผมจึงจะถูกหรือมายกก็ต้องแบ่งกับผมคนละครึ่ง"

นิกรเดินเข้ามา ยกมือตบหลังหลวงตะลุมบอน ฯ เบา ๆ ล้วงหูเสียวยานคาง

"คุณหลวง – อย่าว่าผมยังงั้นยังงี้เลยนะครับ คุณหลวงก็แก่แล้ว อีกไม่กี่ปีคุณหลวงก็ต้องตาย เท่าที่ผมทราบ คุณหลวงก็ร่ำรวยไม่น้อย มีบริษัทรถเมล์ประจำทาง เป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทเรือเดินทะเล และมีผลประโยชน์อื่น ๆ อีกมากมาย เชื่อกันว่าคุณหลวงตายไปแล้วก็เอาไปไม่ได้"

"อ้าว ฝังศพยังงี้ล่ะครับ ก็เอาเสียกิมหงวนนะมีเงินนับหลายสิบล้าน หรืออาจจะถึงร้อยล้านแล้วก็ได้ เอาเสียแก่ยังโลกโมโหสัน ไม่รู้จักพอใจ"

เสียงหวนพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"จริงครับ คุณหลวง คนเรายิ่งรวยมันก็ยิ่งโลภ ผมยอมรับว่าผมชอบเงินมากกว่าสิ่งอื่น"

หลวงตะลุมบอน ฯ หัวเราะชอบใจ

"นั่นนะซีครับ ผมยังงี้ผมขอรับรองด้วยเกียรติยศของนายพลว่าผมไม่เคยชอบอะไรยิ่งไปกว่าเงินเลย"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ พุดเสริมขึ้น

"เงินทองมันไม่สำคัญหรอกครับคุณหลวง ของนอกกาย อ้ายกรรมันพุดก็ถูก กอบโกยเอาไว้ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้"

นิกรพุดขึ้นทันที

"คุณพ่อมันแหลະตัวดี ให้เขาถูกร้อยหนึ่งเอาดอกเบี๋ยตั้งสามสิบ"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ พุดเสียงอ่อนน่านสงสาร

"ก็นั่นมันของควรได้นี้หว่า แกก็เสือกพุดไม่เข้าเรื่อง ที่คุณหลวงเขาจะไม่รู้จักเลยรู้"

หลวงตะลุมบอน ฯ หัวเราะก๊าก

"ผมรู้มานานแล้วล่ะครับว่าได้ทำออกเงินให้เขาก็เรียกดอกเบี๋ยแพง ๆ"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ชมวดคิ้วย่น

"ไม่ใช่เรียดนะคุณหลวง คนที่เขาถูกเงินผมเขาสมัครใจให้ผมเองต่างหาก ผมก็ไม่ได้เอามากมายอะไรเพียงร้อยละสามสิบต่ออาทิตย์เท่านั้น" แล้วท่านก็พุดกับนายแพทย์หนุ่ม"ไปไว้ย-กลับบ้านก็กลับ ชักหมั้นใส่อ้ายกรรมันพุดแล้ว"

ดร. ดิเรก กล่าวกับท่านผู้บัญชาการป้องกันพระนคร

"คุณหลวงครับ สั่งถอนกำลังทหารได้แล้ว และกรุณารายงานให้ท่านผู้ใหญ่ทราบด้วยว่า อาคันตุกะต่างโลกของเราได้เป็นมิตรต่อเราแล้ว ซึ่งผมกำลังจะให้ความช่วยเหลืออมเเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร ผมลาละครับ ถ้าคุณหลวงจะถอนทหารก็ขอให้เหลือหน่วยรักษาการณ์ไว้บ้าง เพื่อคอยห้ามปรามไม่ให้พวกชาวนาแถวนี่เข้าไปใกล้บริเวณงานผีเพราะอาจจะเกิดอันตรายขึ้นได้"

นายแพทย์หนุ่ม พาคณะพรรคของเขาไปที่รถแฟ็กการ์ดเก็งกับรถดอดส์เตชั่น

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง ประชาชนชาวจังหวัดพระนครและธนบุรี ก็ได้รับความตื่นตระหนกตกใจอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงจานผีดังสะเทือนเลื่อนลั่นทั่วทั้งเมือง จนกระทั่งกระเบื่องมหลังคา กระจกตามประตูบ้านเรือนต่าง ๆ แตกหักเสียหาย

ฝูงบินจานผีที่ร่อนลงบนดินแดนต่าง ๆ ของประเทศไทย ได้รับคำสั่งทางวิทยุโทรภาพจากผู้บัญชาการของตนให้เดินทางกลับโลกพระอังคารโดยด่วน และหลังจากนั้น จอมเผด็จการแห่งพิภพพระอังคารก็มีคำสั่งให้จานผีทั้งหลายที่ร่อนลงตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกให้เดินทางกลับเช่นเดียวกัน

วิทยุกระจายเสียงตามสถานีต่าง ๆ ได้แถลงข่าวให้ประชาชนทราบว่า จานผีเครื่องหนึ่งที่ทุ่งบางเขนถูกกระสุนปรมาณูของ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ชำรุดเสียหาย ไม่สามารถจะเดินทางได้ ศาสตราจารย์และเจ้าหน้าที่ประจำจานผีเสียชีวิตทั้งหมด คงเหลือแค่จอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารเพียงคนเดียว คือเอกอัครมหাজอมพลตะบป ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการฝูงบินจานผีด้วย ขณะนี้ ดร. ดิเรกกำลังทำการช่วยเหลือที่จะนำตัวตะบปออกมาจากจานผี และนำไปรักษาพยาบาลที่บ้าน "พัชรภรณ์"

เมื่อทราบจากคำแถลงการณ์ของรัฐบาลว่า อาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้น มาในฐานมิตรไม่ใช่ศัตรู และกำลังเดินทางกลับไปยังดาวพระอังคาร ประชาชนชาวพระนครและธนบุรีก็สิ้นความวิตกเป็นทุกข์แต่ก็ไม่วายตื่นเต้นตกใจ เมื่อได้เห็นฝูงบินจานผีบินทักษิณาวัตรพระนครและจังหวัดใกล้เคียงต่าง ๆ ในภาคกลาง ทั้งนี้ก็เพราะจานผีมีความเร็วสูง เพียงแค่เดียวเป็นวงกลมก็กินเนื้อที่นับร้อยไมล์

ชาวพระนครและธนบุรีได้เห็นฝูงบินจานผีเป็นครั้งสุดท้ายในเวลา ๙.๐๐ น.เศษ หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้เห็นเห็นพาหนะภาคอันวิเศษของชาวโลกพระอังคารอีกเลย นอกจากยังปรากฏอยู่ที่ทุ่งนาบางเขนอีกเครื่องหนึ่ง แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจ และทหารได้ทำการปิดถนนสายหน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ไม่ยอมให้ใครเข้าไปดู เพราะเกรงว่าจะเกิดอันตราย

ถนนสายพหลโยธินมีขบวนพาหนะคับคั่ง ซึ่งประชาชนเหล่านี้ ได้ป้ายหน้ากันเดินทางไปยังทุ่งบางเขน บ้างก็เดินทางไปทางจังหวัดนนทบุรี ดัดออกบางเขน แต่แล้วประชาชนผู้มีอันจะกินเหล่านี้ ก็พากันหมดหวัง เพราะไม่สามารถจะเข้าไปดูจานผีได้

คณะพรรค ๔ สหายของเรา พร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้ว ได้พากันเดินทางมาถึงทุ่งนาบางเขนอีกครั้งหนึ่งในเวลา ๑๓.๓๐ น. เศษ โดยรถแท็กซี่เก๋งคันงาม และมีรถยนต์บรรทุกแล่นตามมาด้วยคันหนึ่ง บรรดารถทุกคันนั้นมีตู้เย็นแบบตู้เย็นขนาดยักษ์กว้าง ๖ ฟุต และยาว ๑๒ ฟุต ซึ่งตู้เย็นใบนี้ขายแพทยดิเรกได้ซื้อมาจากภัตตาคาร"ของของเหล่า"ของอาเสี้ยกิมหงวน ตู้เย็นใบนี้ยังใหม่เยี่ยมไม่ได้ใช้ กิมหงวนเพิ่งสั่งมาจากต่างประเทศเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง สำหรับไว้ใช้แช่น้ำอัดลม, ผักและเนื้อสัตว์

ภายในตู้เย็นใบนี้ มีน้ำแข็งก้อนใหญ่ ๆ อยู่ประมาณ ๒๐๐ ปอนด์ ดร. ดิเรกไม่สามารถจะให้กำเนิดความเย็นได้ด้วยไฟฟ้า จึงต้องซื้อน้ำแข็งใส่มามากมายและเอากรรมกรมาด้วย ๑๐ คน ซึ่งนั่งและยืนอยู่บรรดารถทุกคันนั้นหน้าสลอนไปหมด ดร. ดิเรกได้เจาะตู้เย็นใบนี้เป็นรู ๆ หลายแห่ง เพื่อให้อากาศเข้าออกได้ นายแพทย์หนุ่มตั้งใจจะนำมนุษย์จานผีใส่ตู้เย็น และนำไปรักษาพยาบาลที่บ้าน "พัชรภรณ์" ทั้งนี้ก็ได้รับความร่วมมือจากคณะพรรค ๔ สหาย

โลกพระอังคารเป็นโลกที่หนาวเย็น ตำบลที่มีมนุษย์อยู่นั้น อากาศหนาวยิ่งกว่าขั้วโลกเหนือของเรานั้น ถ้าหากว่ามนุษย์จานผีได้ถูกบรรยากาศของเราแล้ว เขาก็จะต้องตายเพราะทนความร้อนไม่ได้ ดร. ดิเรกจึงต้องซื้อมตู้เย็นขนาดยักษ์ของเสี้ยกิมหงวน นำมาให้มนุษย์จานผีนอนในตู้เย็นนี้ เพื่อเดินทางกลับไปบ้าน "พัชรภรณ์" แล้ว ดร. ดิเรก ก็สามารถที่จะตัดแปลงห้องใต้ดินของเขาห้องหนึ่งให้เป็นห้องเย็น ซึ่งมีอุณหภูมิพอ ๆ กับดินฟ้าอากาศในโลกพระอังคาร

ตามเวลาที่กล่าวนี้ จานผียังคงปรากฏอยู่ข้างต้นตาลใหญ่กลางทุ่งนาตามเดิม มีเจ้าหน้าที่ตำรวจและ ตำรวจในเครื่องแบบ ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาอย่างแข็งแรง ทางกรยังไม่ยอมให้ประชาชนเข้าไปเยี่ยมในบริเวณ จานผี เพราะเกรงว่าจะได้รับอันตราย ถนนหน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยังไม่เปิดให้ประชาชนสัญจรไปมา มี ทหารรักษาการณ์เป็นแห่ง ๆ เพื่อความสงบเรียบร้อย

แพ็กการ์ดเก่งแล่นตามกันเข้าไปในท้องทุ่งนาอันเว้งว่าง สักครู่หนึ่งก็มาถึงจานผี รถยนต์ทั้งสองคันหยุด ห่างจากจานผีเพียงเล็กน้อย คณะพรรค ๔ สหายพากันก้าวลงจากรถ เพื่อร่วมมือกันช่วยเหลือมนุษย์จานผีหรือ ท่านเอกอัครมหากจอมพลตะปบ จอมเผด็จการแห่งชาวโลกพระอังคาร

ก่อนอื่น ดร. ดิเรกได้ทำการติดต่อกับตะปบ ซึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัส และอยู่ในจานผีตามลำพัง การติด ต่อทำได้ทางเดียว โดยเครื่องกระจายเสียงขนาดเล็กของนายแพทย์หนุ่ม

ดร. ดิเรก สั่งให้เจ้าแห้วนำลำโพงไปใส่ในช่องข้างลำโพงของจานผี หลังจากนั้น ดิเรกก็พูดติดต่อกับ มนุษย์จานผีซึ่งมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียวภายในพาหนะภาคพิเศษ หรือที่ชาวโลกเราเรียกกันว่าจานผี

"เฮ้ - มิสเตอร์ตะปบ ข้าพเจ้าและพวกเราได้มาช่วยเหลือท่านแล้ว"

เจียบกริบ ไม่มีเสียงพูดออกมาจากลำโพงของจานผีเลย

"ได้ยินไหมตะปบ เรา.....นายแพทย์ดิเรกกับพรรคพวกมาช่วยท่านแล้ว ขอให้ท่านเปิดประตูออกมา เถิด"

คราวนี้ทุกคนก็ได้ยินเสียงผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคาร แต่เสียงที่พูดนั้นแผ่วเบาแหบแห้ง เป็นเสียง ของคนที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส และกำลังใกล้จะถึงอวสานกาลของชีวิต

"โอ๊ย....หมอดิเรก ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านและพรรคพวกของท่านอย่างยิ่ง เท่าที่ได้พยายามช่วยเหลือ ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากำลังจะสิ้นใจตายอยู่แล้ว เพราะโลหิตออกมาเกินไป จงล้มเลิกความคิดที่จะช่วยข้าพเจ้า เถิด ข้าพเจ้าจะนอนอนตายอยู่ในพาหนะภาคพิเศษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจผิดมาช้านานแล้ว คิดว่าชาวโลกราหูป่าเถื่อนโหดร้ายทารุณ แต่ที่ไหนได้สหายต่างโลกของข้าพเจ้าล้วนแต่มีจิตใจสูง เต็มไปด้วยความเมตตากรุณาต่อ เพื่อนมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่เรายู่กันคนละโลก โอ๊ย...ข้าพเจ้าขอลาแล้ว แต่ในอนาคตอันใกล้นี้ พวกเราคงจะติดต่อกับ ท่านได้สำเร็จ"

ดร. ดิเรก ได้ตอบกับตะปบทันที

"ท่านยังไม่ตายตะปบ ข้าพเจ้าเป็นนายแพทย์ที่ยิ่งใหญ่และใหญ่ยิ่ง คนใช้คนไหนที่ตกอยู่ในความรักษา พยาบาลของข้าพเจ้าแล้ว รับรองว่าร้อยทั้งร้อย"

นิกรพูดเสริมขึ้นมาเบา ๆ

"เป็นตายเกลี้ยงไม่มีเหลือ"

นายแพทย์หนุ่มหันมาแยกเขี้ยวกับนายจอมทะเล้น

"เขากำลังพูดเป็นการเป็นงานไว้อย่างไร ไม่ใช่เวลาพูดเล่น" แล้ว ดร. ดิเรกก็กล่าวกับผู้บัญชาการฝูงบินจานผี ต่อไป "จงออกมาหาเราเถิดท่านตะปบ ข้าพเจ้าจะนำท่านไปรักษาที่บ้าน อันเป็นคลินิกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า เปรียบมาช่วยชีวิตท่านมาพร้อมแล้ว"

เสียงหวนยกมือตบ่านายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

"แก่คุณไปหน่อยไว้มือ จะเอาอย่างไรก็เอา มัวแต่พูดพาลทำเพลงอยู่ได้ ยังงี้ถ้าเป็นหนังคนดูเพื่อตาย ฆ่า"

เสียงตะปบ พุดออกมาจากลำโพงกระจายเสียงของเขา

"ข้าพเจ้าออกไปไม่ได้ ถ้าได้กระทบอากาศของโลกมนุษย์เพียงสองสามนาที ข้าพเจ้าก็คงขาดใจตายด้วยความร้อน"

ดิเรกว่า "ข้าพเจ้านำน้ำแข็งขนาดใหญ่มาด้วย เพื่อให้ท่านนอนในตู้น้ำแข็ง เท่านั้นที่มีหวังจะรอดชีวิต"

"โอ - ท่านกรุณาข้าพเจ้าถึงเพียงนี้เชียวหรือ ท่านต้องเสียเวลาเพราะข้าพเจ้าโดยไม่จำเป็นเลย"

อาเสี้ยกิมหงวนซึ่งเป็นคนใจร้อน เอื้อมมือแย่งไมโครโฟนมาจากดิเรก แล้วพูดกับจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร

"เฮ้ย - เอายั้งดีกว่าไว้อย่างไร จะออกมาหรือไม่ออกมา ถ้าไม่ออกมา พวกเราก็จะได้กลับบ้าน ถ้าออกมาก็เปิดประตูออกมาเร็ว ๆ คนโลกมนุษย์ไม่ใจเย็นเหมือนคนโลกพระอังคารหรอกไว้อย่างไร"

"ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะออกไปจากจานผี โปรดนำตู้เย็นมาใกล้ ๆ ช่องประตูเกิด" พุดจบทุกคนก็มองแลเห็นส่วนล่างสุดของจานผีซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับขอบจานของมันได้เผยออกที่ละน้อยด้วยเครื่องอัดโนมิตี และแล้วก็ปรากฏเป็นช่องครึ่งวงกลม อากาศในจานผีพุ่งออกมาข้างนอก ลมที่ปะทะคณะพรรค ๔ สหายของเรานั้นเย็นเยียบผิดปกติ

ดร ดิเรกหันมาพูดกับพล พัทธาภรณ์

"แกช่วยจัดการหน่วยพล บอกให้คนขับรถบรรทุกนำรถถอยหลังเข้าไปให้ใกล้ช่องประตูจานผีที่สุด เมื่อตะปบออกมาจากจานผีของเขา เขาก็จะได้รับลงเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในตู้เย็นทันที"

พลว่า "เรายังไม่รู้เลยว่ารูปร่างของนายตะปบคนนี้จะสูงต่ำใหญ่โตสักแค่ไหน ดิ่งต่างว่าเขาสูงสัก ๑๕ ฟิต ก็คงลงตู้เย็นใบนี้ไม่ได้"

นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบ ๆ แล้วกล่าวถาม

"ท่านตะปบ โปรดบอกข้าพเจ้าชี้ว่าท่านมีส่วนสูงขนาดไหน"

เสียงตะปบพุดแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าสูงสองฟิตครึ่ง"

คณะพรรค ๔ สหายสะดุ้งเฮือกไปตามกัน ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ หัวเราะก๊าก

"บู๊โธ.....นี่ก็ว่าชาวโลกพระอังคารจะสูงใหญ่โตสักแค่ไหน ที่แท้ก็สูงเพียงสองฟิตครึ่งเท่านั้นเอง ไม่น่าจะสร้างจานผีใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้ได้เลย"

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าชอบกล เขานิ่งอึ้งอยู่สักครู่ก็หันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ - แกเข้าไปในจานผี แล้วอุ้มนายตะปบออกมาใส่ตู้เย็นเดี๋ยวนี้ สูงเพียงสองฟิตกว่า ๆ แกใช้มือข้างเดียวหิ้วออกมาก็ได้ น้ำหนักตัวของเขาอย่างมากก็ในราวสิบกิโลกรัม"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

"รับประทานคนโลกพระอังคารถ้าชกกับผมละก็ รับประทานผมต่อให้สองร้อยคน รับประทานเตะซ้ายเตะขวากระจุยเลย ตัวโตกว่าลูกหมาหน้อยเดียวเท่านั้นเอง" พุดจบเจ้าแห้วก็ยึดตัวขึ้นในท่าเบ่ง และเดินตรงไปที่จานผีอย่างองอาจ

เจ้าแห้วก้าวขึ้นไปบนขอบจาน หันมาโบกมือให้คณะพรรค ๔ สหายแล้วเดินเข้าไปในช่องประตู ซึ่งมีความกว้างประมาณ ๖ ฟิต และสูงไม่ต่ำกว่า ๑๐ ฟิต ภายในจานผีมีแสงสว่างเหมือนแสงไฟฟ้า

คณะพรรค ๔ สหายแลเห็นเจ้าหัวหายเข้าไปในช่องประตูจานผี แต่แล้วเพียงครู่เดียวเจ้าหัวก็วิ่งดี้ออกมาอย่างไม่คิดชีวิต เขาหยุดยืนเบื้องหน้า ๔ สหาย ยกมือทั้งสองประณมไว้ระหว่างอก สวดอิติปิโสถอยหลังเสียงดังลั่น

"เฮ้ย" พลเอ็ดตะโร "แกบ้าหรือวะอ้ายแห้ว เจอเสือหรือช้างในจานผีหรืออย่างไร"

ใบหน้าเจ้าหัวซีดเผือด ริมฝีปากสั่นระริก

"รับประทานไม่ใช่เสือหรือช้างหรือครับ อ้อย...โสปีติ โสปีติ...รับประทานมันบอกว่ามันสูง ๒ ฟุตครึ่ง แต่ที่แท้มันโตกว่าคิงคองอีกครับ พอ ๆ กับยักษ์วัดแจ้งทีเดียว"

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ แผลกใจไปตามกัน

"เป็นความจริงหรือวะ อ้ายแห้ว"เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กล่าวถามด้วยความสนใจยิ่ง

"จริงครับ รับประทานให้ผมก้าวไปนี่ธรณีสูบ"

ดร.ดิเรกนี่แปลกใจอย่างยิ่ง เขาพูดเครื่องกระจายเสียงติดต่อกับนายตะปบทันที

"ฮัลโหล - คุณตะปบ"

เสียงนายตะปบตวาดลั่น

"ฮัลโหลอีกแล้ว ขอเสียทีเถอะนะ คำว่าฮัลโหลนะ ข้าพเจ้าได้บอกท่านแล้วว่าชาวโลกพระอังคารถือว่าการคำฮัลโหลนั้นเป็นคำดำที่หยาบคายที่สุด"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

"ขอโทษที ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาที่จะล่วงเกินก้าวร้าวท่านเลย ท่านตะปบ รูปร่างท่านสูงเท่าไรแน่ คนของข้าพเจ้าที่เข้าไปในจานผีได้วิ่งออกมาบอกข้าพเจ้าว่ารูปร่างของท่านสูงใหญ่ผิดมนุษย์ ขอให้ท่านพูดความจริงเถิดท่านตะปบ"

นายชื้อลำบากได้ตอบกับนายแพทย์หนุ่มทางเครื่องกระจายเสียง

"ข้าพเจ้าสูงสองฟุตครึ่งเป็นความจริง แต่ข้าพเจ้าลืมบอกท่านไปว่ามาตราส่วนของโลกมนุษย์กับโลกพระอังคารนั้นไม่เหมือนกัน สองฟุตครึ่งของโลกพระอังคารเท่ากับสิบฟุตของโลกมนุษย์"

คณะพรรค ๔ สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน

"เฮอะ" ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง "เป็นอันว่าท่านสูงสิบฟุตตามมาตราส่วนของโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่าท่านมีน้ำหนักเท่าไร จะได้นำรถบรรทุกเข้าไปเทียบประตูจานผีของท่าน"

เสียงตะปบว่า "ข้าพเจ้าชั่งน้ำหนักครั้งสุดท้ายจำได้ว่า น้ำหนักของข้าพเจ้านั้นหนักสองกรัม"

"บ๊ะแล้ว"ดิเรกเอ็ดตะโร"สองกรัมนะมันน้ำหนักนูนไวย ไม่ใช่ น้ำหนักตัวแก เด็กแดง ๆ ที่เกิดใหม่ ๆ น้ำหนักตัวยังตั้ง ๓,๐๐๐ กรัมแล้ว"

เสียงตะปบพูดออกมาอย่างหัวเสีย

"ฟังข้าพเจ้าพูดให้จบเสียก่อน ที่ข้าพเจ้าพูดว่าน้ำหนักตัวข้าพเจ้าสองกรัม นั้น ขอแจ้งให้ทราบว่ามาตราเมตริกของโลกพระอังคาร ไม่เหมือนกับโลกมนุษย์ หนึ่งกรัมของโลกพระอังคารเท่ากับร้อยห้าสิบกิโลกรัมของโลกมนุษย์ ฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าน้ำหนักสองกรัม ตามมาตราเมตริกของโลกพระอังคารก็เท่ากับว่า ข้าพเจ้ามีน้ำหนักตัว ๓๐๐ กิโลกรัมของโลกมนุษย์"

"ไอ้ยา" เสียหงวนร้องลั่น "นี่มันคิงคองนี่หว่า"

นายแพทย์หนุ่มหันมาพูดกับพลอย่างเป็นงานเป็นการ

"ความคาดคะเนของกันไม่เคยผิดพลาดเลย คนโลกพระอังคารจะต้องมีรูปร่างใหญ่โตกว่ามนุษย์ในโลกเรามาก ทั้งนี้ก็เพราะโลกพระอังคารใหญ่กว่าโลกเรานั่นเอง แต่กันเชื่อว่าน้ำหนักตัวของนายตะปบคนนี่คงจะสามารถร้อยปอนด์มากกว่าสามร้อยกิโล แกจัดการบอกให้คนขับรถบรรทุกถอยหลังรถเข้าไปเทียบประตูจานผีได้"

พลพยักหน้ารับคำ แล้วเดินไปที่รถบรรทุกเซฟโรเล็กคันใหญ่ ต่อจากนั้นสักครู่ รถบรรทุกของภัตตาคาร"ยอยยงเฮลา"ก็ถอยหลังแล่นที่เข้าไปที่จานผี และล้อหลังของมันทั้งสองข้างหยุดเทียบขอบจานผีพอดี

นายแพทย์หนุ่มพาเพื่อนเกลอของเขาเดินมาที่รถบรรทุกคันนั้น แล้วดิเรกก็ปีนขึ้นไปบนขอบจานผี บุกเข้าไปในพาหนะภาคตามลำพัง

ภายในจานผีมีอากาศหนาวเย็นกว่าชั่วโลกเหนือ จนกระทั่งดิเรกต้องล่าถอยออกมา เพราะทนความหนาวไม่ได้ เขาหันไปสั่งให้เจ้าแห้วเก็บเครื่องกระจายเสียงของเขา แล้วเขาก็ตะโกนเข้าไปในจานผีนั้น

"ออกมา ตะปบ เมื่อท่านออกมาพ้นพาหนะภาคของท่าน ก็ให้ท่านก้าวขึ้นรถยนต์คันใหญ่ของเรา และรีบลงไปสู่เย็นทันที เสื้อผ้าของท่านจงถอดออกให้หมด ให้เหลือแต่กางเกงในตัวเดียว เพราะท่านจะต้องถูกอากาศของโลกเราอย่างน้อยครึ่งนาที"

เสียงตะปบร้องตะโกนออกมา

"คุณหมอม ข้างเจ้าไม่ได้มุ่งกางเกงในมาหรอก ชาวโลกพระอังคารไม่นิยมมุ่งกางเกงใน"

ดิเรกชักฉิว

"แล้วแต่แกเถอะวะตะปบ แกจะออกมาได้ยังไงก็ตามใจ"

ความเงียบสงบเกิดขึ้นชั่วขณะ ชายแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งมีอายุในวัยกลางคน แต่งเครื่องแบบคล้ายกับเครื่องแบบข้าราชการบุกเข้ามายืนอยู่ในระหว่างคณะพรรค ๔ สหาย และจ้องมองดูจานผีด้วยความตื่นเต้นสนใจ เขาเข้ามาเมื่อไร และเขาเป็นใครนั้นไม่มีใครอาจทราบได้

อากาศคนผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้นปรากฏตัวขึ้นแล้ว เขาสวมเสื้อกางเกงยัดแน่นเนื้อสีดำ รูปร่างของเขาใหญ่โตมหึมาพิสดาร คือสูงไม่ต่ำกว่า ๑๐ ฟิต แขนขาแต่ละข้างใหญ่โตน่ากลัวมาก แต่ดวงหน้าของเขาก็เหมือนกับมนุษย์ทั้งหลาย คือมีหู, ตา, คิ้ว, ปาก, จมูก เขาสวมหมวกหนังคลุมศีรษะถึงคอคล้ายกับหมวกของชาวเอสกีโม ทำทางของเขอาจฝังผาย เสื้อยัดแน่นเนื้อแขนยาวของเขาทำให้แลเห็นกล้ามเนื้อที่หน้าอกและแขนเป็นมัด ๆ และเสื้อของเขาเกรอะกรังด้วยโลหิตอันเกิดจากอำนาจขึ้นระเบิดของกระสุนปรมาณูนั่นเอง

คณะพรรค ๔ สหายสะดุ้งเฮือกไปตามๆ กัน แล้วถอยหลังกรูด นิกรกับเจ้าแห้วทำท่าจะวิ่งหนี นายจอมทะเล้นร้องตะโกนลั่น

"ไอ้ไอ้.....นี่มันไม่ใช่คนเสียแล้วละโว้ย ขนาดน้อง ๆ ยักรบวัดแจ้งทีเดียว"

กิมหงวนหันมาพูดกับนิกร

"อย่าปอดล่อยไปหน่อยเลยวะอ้ายกร เขาคงไม่ทำเราหรอกเพราะเขากำลังบาดเจ็บ และต้องการความช่วยเหลือจากเรา"

นายแพทย์หนุ่มแผ่นแผ่นลิ่วไปขึ้นบนรถบรรทุกคันนั้น แล้วสั่งให้คนงานเปิดฝาตู้เย็นออก ซึ่งตู้เย็นเหล่านี้มีฝาอยู่ข้างบน และเจาะรูอากาศไว้หลายแห่ง

นายแพทย์หนุ่มร้องบอกมนุษย์จานผีทันที

"เร็ว-ขึ้นมาบนรถ และลงไปอยู่ในตู้เย็นเร็ว"

จอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารมีกิริยาทุรนทุราย เพราะบรรยากาศของโลกเราทำให้เขารู้สึกตัวคล้ายกับถูกย่างทั้งเป็น นัยน์ตาเขามี دمัวไปหมด เมื่อกระทบกับเปลวแดดอันร้อนแรง ซึ่งโลกพระอังคารนั้นเขามองแลเห็นดวงอาทิตย์เล็กกว่านี้ และแสงของดวงอาทิตย์ในตอนเที่ยง ก็คล้ายกับเวลาใกล้จะพลบค่ำของโลกเรา นายตะปบทำท่าเหมือนจะเป็นลมสิ้นสติ เสียหวนกับพลริบว้างเข้ามาประคอง แล้วพลก็กล่าวกับเขาว่า

"ก้าวขึ้นไปบนรถ พี่ชาย ถ้าตกลงไปอยู่ในตู้เย็น อากาศในตู้เย็นก็จะช่วยให้แกหายทุรนทุราย"

ตะปบฟื้นใจเป็นขึ้นไปบนรถยนต์บรรทุกคันนั้น เขาก้าวเข้าไปในตู้เย็นอย่างง่ายดาย แต่รูปร่างของเขาใหญ่โตมโหฬารมาก กว่าที่จะปิดฝาตู้เย็นได้ก็ต้องเสียเวลาเกือบ ๑๐ นาที

นายแพทย์หนุ่มสั่งให้คนขับรถบรรทุกคันนั้นนำรถกลับไปบ้าน "พัชรารภรณ์" ทันที ชายกลางคนที่แต่งเครื่องแบบคล้ายข้าราชการ ได้เดินเข้ามาใกล้กับนายแพทย์หนุ่มด้วยเสียงหนักแน่น

"คุณครับ เรายังไม่ได้ให้ผมตรวจหนังสือเดินทางเลย ผมเป็นเจ้าหน้าที่กรมตรวจคนเข้าเมือง"

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

"ลำบากนักก็อย่าตรวจเลยครับคุณ เขาไม่ได้มาจากเมืองจีน หรือยุโรปหรอกนะครับ เขามาจากโลกพระอังคาร"

ชายผู้นั้นทำหน้าตื่น ๆ

"ยังงั้นหรือครับ ถ้ายังงั้นก็ต้องตรวจ"

นายแพทย์หนุ่มยกมือตอบว่าชายผู้นั้นเบา ๆ แล้วพูดสัพยอก

"คุณน่าจะสบายดีหรือครับ ผมคิดว่าคุณควรจะหาโอกาสถ่ายพยาธิถ่ายยาเสียบ้าง บางทีในอดีตในตัวคุณอาจจะหลวมไปหลายตัว แฮะ ๆ ผมลาละนะครับ ถ้าคุณอยากดูหนังสือเดินทางละก็ไปขอดูได้ที่บ้านของผม"

นายแพทย์หนุ่มพาเพื่อนเกลอของเขาไปกับเจ้าคุณปัจจุณิก ๆ ไปขึ้นรถแท็กซี่แดง ต่อจากนั้นเจ้าแก้วก็นำรถแก๊งคันงามแล่นตามรถบรรทุกคันนั้นออกไปจากทุ่งบางเขน

ก่อนพลบค่ำเย็นวันนั้นเอง การจราจรบนถนนสายกรุงเทพฯ ๕ สมุทรปราการ บริเวณหน้าบ้าน "พัชรารภรณ์" ต้องหยุดชะงักลง เพราะกลุ่มประชาชนนับจำนวนหมื่นซึ่งหลั่งไหลมาที่บ้าน "พัชรารภรณ์" เพื่อหวังจะชมมนุษย์โลกพระอังคาร

วิฤกษ์กระจายเสียงของสถานีต่าง ๆ ได้แถลงข่าวงานนี้ว่า ขณะนี้ฝูงบินจานผีในบังคับบัญชาของท่านเอกอัครมหาจอมพลตะปบ ผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคาร ได้เดินทางกลับไปยังดาวพระอังคารหมดสิ้นแล้ว เว้นแต่จานผีอันเป็นเครื่องประจำตัวของตะปบได้ขาดเสียหายอยู่ที่บางเขน เพราะถูกกระสุนปรมาณูของนายแพทย์ดิเรก ขณะนี้ดร. ดิเรกกับคณะได้นำตัวตะปบออกจากจานผีเครื่องนั้นแล้ว และพามาโรงพยาบาลที่บ้าน "พัชรารภรณ์" บางกะปิ คณะรัฐมนตรีได้ติดต่อกับนายแพทย์หนุ่มผู้นี้เป็นการด่วน เพื่อขอให้นายแพทย์ดิเรกทำการรักษาพยาบาลตะปบอย่างเต็มที่ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์อันมากมายใหญ่หลวง ในทางดาราศาสตร์, ภูมิศาสตร์ และมนุษยวิทยา ทั่วโลกจะต้องตื่นเต้นสนใจในคราวนี้ที่นักวิทยาศาสตร์ไทยเราสามารถจับชาวโลกพระอังคารไว้ได้

เมื่อวิฤกษ์แถลงข่าวเช่นนี้ ประชาชนก็พากันหลั่งไหลมาที่บ้าน "พัชรารภรณ์" เพื่อจะชมมนุษย์ต่างพิภพว่าจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร แต่หน้าบ้าน "พัชรารภรณ์" มีตำรวจในเครื่องแบบและสารวัตรทั้งสามทัพไม่ต่ำกว่า

๑๐๐ คนถือเป็นนิยามเรียงราย ไม่ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้ามาในบ้าน "พัชราภรณ์" ทำให้ประชาชนยืนจับกลุ่มกันบนถนน ส่งเสียงร้องอื้ออึงกันตลอดเวลา

"เราต้องการคุณมนุษย์จานผี เราต้องการเห็นหน้าเพื่อนต่างโลกของเรา อย่างน้อยโปรดให้เขาออกมาในที่หน้ามุขชั้นบนตัวตึกสักหน่อยเถิด"

เสียงประชาชนร้องตะโกนโหวก ๆ อย่างนี้หลายชั่วโมงแล้ว สารวัตรและตำรวจห้ามปรามก็ไม่ฟัง ประชาชนผู้รักกฎหมายดีต่างได้เฝ้าเจ้าพนักงานว่าเขามีเสรีภาพตามกฎหมาย เขาจะร้องตะโกนอย่างไรก็ได้ ถ้าเขาไม่ได้ตะโกนด่าหรือก้าวร้าวใคร บางคนร้องตะโกนจนแสบคอหอยแล้วร้องห่มทำให้ตำรวจจับ แต่ตำรวจไม่จับ เพราะตำรวจในยุคนี้ไม่ยอมจับใครที่ไม่มีความผิด จะจับกุมก็ต่อเมื่อผู้นั้นได้กระทำความผิดกฎหมาย เมื่อตำรวจห้ามปรามไม่เชื่อ พวกตำรวจก็นึกสนุกขึ้นมาร้องตะโกนบ้าง

"ขอให้พวกเราเห็นหน้ามนุษย์โลกพระอังคารสักหน่อยเถิดครับคุณหมอบครับ อย่าเอาไปปกไว้เสียคนเดียวซีครับ เอาตัวออกมาโชว์ที่หน้ามุขชั้นบนเถอะครับ"

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นายตะปบชาวโลกพระอังคารได้พักผ่อนอยู่ในห้องใต้ดิน ซึ่งเป็นห้องที่บ และประตูห้องเป็นกระจกมองเห็นในห้องอย่างถนัด ดร. ดิเรกได้ปล่อยเครื่องทำความเย็นแบบคูลิ่งซิสเต็มเข้าไปในห้องนั้น จนกระทั่งบรรยากาศในห้องใต้ดินมีความเย็นเกือบเท่ากับบรรยากาศของโลกพระอังคาร ช่วยให้ตะปบมีความสุขสบายขึ้น ขณะนี้ ดร. ดิเรกกำลังทำงานเกี่ยวกับเครื่องขยายเสียงของเขา เพื่อให้ตะปบพูดอยู่ในห้อง และได้ยินออกมาจากห้องใต้ ซึ่งผู้ที่พูดกับตะปบพูดอยู่นอกห้องตะปบก็ได้ยิน ดร. ดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมคนหนึ่งของโลก ฉะนั้นการติดตั้งเครื่องกระจายเสียง มันก็เป็นเรื่องง่ายที่สุดคล้ายกับปอกกล้วยเข้าปาก

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงवादได้ลงมาห้องใต้ดินอย่างร้อนรน และตรงเข้ามาหา ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุณี ๕ และเจ้าแห้วที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่หน้าห้องประตูกระจก

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงของท่านมองดูนายตะปบด้วยความสนใจ จอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารนั่งอยู่บนเตียงนอนขนาด ๓ ฟุตครึ่ง นายแพทย์หนุ่มได้ชำระล้างบาดแผล และใส่ยาให้เรียบร้อยแล้ว เขาได้ช่วยเหลือชาวโลกพระอังคารเป็นอย่างดีทำให้นายตะปบซาบซึ้งในบุญคุณของดิเรกกับพรรคพวกอย่างยิ่ง

"หน้าตานายงูกันขบสดชื่นขึ้นแล้ว" คุณหญิงพูดยิ้ม ๆ

เสียงหวนอดหัวเราะไม่ได้

"เขาชื่อตะปบครับคุณอา ไม่ได้ชื่อกันขบ"

"อ้อ-อาฟังผิดไป นายตะปบกินข้าวกินปลาเรียบร้อยแล้วหรือ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"เกลี้ยงเหมือนเอาลิ้นเลียเชียวครับคุณอา ไข่ดาว ๒๐ ฟอง สะเต๊กอีกหนึ่งจานเปล ขนมปัง ๖ ปอนด์ กาแฟร้อนหนึ่งเหยือก ผมนึกว่าจะมีอะไรเหลือบ้าง เก็งไว้จะกินเหลือนายตะปบ แหม--ตะปบเสียเรียบเลย"

คุณหญิงवादหัวเราะชอบใจ

"รูปร่างเขายังกะยักษ์ปักหลั่น เขาก็ต้องกินจุเป็นธรรมดาอยู่เอง แกตัวเล็กนิดเดียวยังกินตลอดวันนี่นา" แล้วท่านก็พูดกับนายแพทย์หนุ่ม"อาอยากจะทำรากับนายตะปบบ้าง เครื่องกระจายเสียงติดเสร็จหรือยัง"

ดิเรกทำหน้าที่ขอบกล

"อะไรนะครับ คุณอาหญิงว่าอะไรครับ"

คุณหญิงอมยิ้ม

"อาอยากจะสำราญเขาสักนิดหน่อย ตามธรรมเนียม อาอยากจะรู้ว่าบ้านเมืองที่โลกพระอังคารมันเป็นอย่างไรบ้าง"

นายพัชราภรณ์ส่ายหน้าช้า ๆ

"เขาเรียกสัมภษณ์ครับคุณแม่ ไม่ใช่สำราญ"

เสีหงวนหัวเราะก๊าก แล้วพูดว่า

"คุณอาน่าจะหัดพูดภาษาไทยเสียใหม่ ยิ่งแกก็ยิ่งพูดผิดเพี้ยนไปทุกที เรียกชื่อดารานั่งก็ไม่ถูก โรเบิร์ต วาดเนอร์ คุณอาเรียกโรเบิร์ต วาดเพย เกรกอรี เบ็ค คุณอาเรียกแกงกระหรีเบ็ค แอนน์ ไพลท์ เรียกอีไป๋ ขึ้นไปเรียกให้เขาได้ยินเข้าเขาต้องฟ้องคุณอาแน่นอน"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"ฉันไม่ใช่ฝรั่งมังค่านี้น่าจะได้เรียกถูก ชื่อฝรั่งกับชื่อคนไทยมันเหมือนกันเมื่อไหร่ละ ฉันก็เรียกตามประสาของฉัน ใครจะมาเป็นเจ้าของ โรเบิร์ต วาดเพย แกงกระหรีเบ็ค เอ็ดมัน ถูกบ้อม, ลานา ซี้เทอ เจ้าโรเบิร์ตก็ซี้เทอเหมือนกัน แต่อาชอบที่สุดก็คือเจ้าเอ็ดมัน ถูกบ้อมนี่แหละ มันช่างหล่อชะจริง ๆ ดูแล้วอยากคู่อีก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นการเป็นงาน

"นี่ดิเรก ขณะนี้ประชาชนนับหมื่นได้ยืนอยู่ที่หน้าบ้านของเราส่งเสียงร้องตะโกนโหวกๆ อาอยากจะดูนายตะปบ ขอร้องให้เราพานายตะปบขึ้นไปปรากฏตัวที่หน้ามุขชั้นบน เราจะทำอย่างไรดีดิเรก แกพอที่จะพานายตะปบขึ้นไปโชว์ตัวได้ก็ควรจะไปขึ้นที่หน้ามุขชั้นบน เพื่อให้ประชาชนได้ดูสักครู่ เขาไม่ได้เจ็บปวดมากมายนัก ไม่ใช่หรือ"

"ออไร - ตอนแรกที่มาถึงบ้านเราอาการร่อแร่อยู่เหมือนกันเพราะเขาเสียโลหิตไปมากเกินควร แต่เมื่อผมถ่ายโลหิตให้เขา และได้ฉีดยาบำรุงกำลังซึ่งเป็นยาวิเศษของผมให้เขา ตะปบก็มีอาการสดชื่นแข็งแรงเกือบเหมือนเดิม แต่ผมพาเขาออกจากห้องนี้ไม่ได้หรอกครับ เพราะอากาศนอกห้องจะทำให้เขาตายเพราะความร้อน ผมจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยสิบวันทำให้นายตะปบคุ้นเคยกับโลกเรา โดยอาศัยวิชาแพทย์กับวิชาวิทยาศาสตร์ช่วยเขา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ถอนหายใจเบา ๆ

"อีกตั้งสิบวันเช้าหรือหลานชาย อากลัวว่าประชาชนที่มุ่งหน้าบ้านเราจะพังประตูบ้านเราเข้ามาเพราะตำรวจกับสารวัตรทหาร ที่รักษาการณ์อยู่หน้าบ้านเรานั้น มีจำนวนไม่เพียงพอที่จะขัดขวางห้ามปรามประชาชนได้ อันที่จริงเราก็น่าเห็นใจเขา เป็นธรรมดาอยู่เองที่ทุก ๆ คนอาอยากจะเห็นโฉมหน้าของนายตะปบ บางคนก็ว่ามีนัยน์ตาข้างเดียว มีปากอยู่ที่ท้อง บางคนก็ว่าหูใหญ่เหมือนหูช้าง มิงวงมิงาเหมือนช้าง บางคนก็ว่ามีตาและปากเท่านั้นส่วนจมูกอยู่ที่ท้ายทอย และหงายกลับขึ้นข้างบนเสียด้วย ถ้าฝนตกเป็นเข้ารูจมูกพอดี อากับคุณอาหญิงของแกออกไปฟังประชาชนเขาวิพากษ์วิจารณ์กัน สนุกดีเหมือนกัน"

ดร. ดิเรกนั่งคิด เขาคิดว่าเขาควรจะไปให้ประชาชนนับจำนวนหมื่น ได้แลเห็นชาวโลกพระอังคาร มิฉะนั้นถ้าขึ้นบุกเข้ามาในบ้านก็จะเหยียบต้นไม้ต้นไม้เสียหายหมด ดีไม่ดีเฮโลกันขึ้นมาบนตึก ก็จะเป็นโอกาสหยิบข้าวของอะไรติดมือไป คิดแล้วนายแพทย์หนุ่มก็หันมาทางนิกกับเสีหงวน

"เฮ้ - ยูสองคนขึ้นไปที่หน้ามุขข้างบนหน่อยซีวะจัดแจงแปลงตัวเป็นชาวโลกพระอังคาร ให้อ้ายกรยืนบน บ่าแก แล้วเอาผ้าคลุมคออ้ายกรจนถึงเท้าของแก เท่านั้นทีพอจะหลอกลวงเขาได้ว่า แกกับอ้ายกรเป็นชาวโลกพระ อังคาร"

นิกรยิ้มแป้น

"เออ-สนุกดีโว้ย กันจะเขียนหน้าตาของกันให้เป็นลวดลายต่าง ๆ หลอกให้ประชาชนเข้าใจผิดคิดว่ากัน เป็นคนโลกพระอังคาร เป็นชาวโลกพระอังคารที่กำลังเป็นโรค ไปไว้ย-อ้ายเสีย ขึ้นไปข้างบนเถอะ"

กิมหงวนนึกสนุกขึ้นมาทันที จูงมือนิกรพาขึ้นไปจากห้องใต้ดิน

เวลาผ่านไป ประชาชนที่หน้าบ้าน "พัชรภรณ์" ก็ทวีจำนวนยิ่งขึ้นอีก มีทั้งคนไทยและชาวต่าง ประเทศ ถนนสายกรุงเทพ ฯ - สมุทรปราการตอนนั้นยวดยานไม่สามารถจะเดินทางไปมาได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ต้องส่งรถดับเพลิงมาสามคันเพื่อคอยฉีดน้ำไล่ผู้คนไม่ให้บุกเข้าไปในบ้าน "พัชรภรณ์" ตำรวจที่มารักษาการณ์ ได้เพิ่มจำนวนขึ้นเช่นเดียวกัน เสียงตะโกนโหวก ๆ ดังอยู่ตลอดเวลา ทุกคนอยากให้เห็นผู้มาจากดวงดาวอันไกล โฟ้น

ในที่สุด เสียหวงกับนิกรก็ปรากฏตัวขึ้น นิกรยืนบนบ่าอาเสี้ยใช้ผ้าห่มอนสีฟ้าผืนใหญ่คลุมคอของเขา ปล่อยชายผ้าห่มห้อยลงมาคลุมเท้าเสี้ยหงวน ทั้งสองคนมีความสูงรวมกัน ๑๑ ฟิตพอดี เมื่อสองสหายเดิน ออกมาจากห้องสำราญของท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ซึ่งอยู่หน้ามุข ประชาชนที่ส่งเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ็กก็เสียวกริบ จ้องตาเขม็งมองดูสองสหายโดยเข้าใจว่าเป็นชาวโลกพระอังคาร แต่แล้วเด็กนักเรียนรุ่นหนุ่มคนหนึ่งก็บ๊องปาก ร้องตะโกนสุดเสียง

"เราไม่ต้องการดูเปรตโว้ย เราต้องการดูชาวโลกพระอังคาร พวกเราช่วยกันเอาก้อนอิฐขว้างเปรตโว้ย"

เท่านั้นเอง ประชาชนก็หยิบก้อนอิฐก้อนหินขว้างข้ามประตูบ้านลอยละลิวตรงไปยังหน้ามุข

อาเสี้ยใจหายวาบ เกรงว่าจะเกิดการหัวร้างข้างแตกขึ้นก็หมุนตัวกลับพานิกรวิ่งตี้ออกไปจากห้อง และเมื่อถึงประตูห้อง นิกรก็ไม่ทันก้มตัวลงมา หน้าของนิกรจึงปะทะกับขอบประตูเต็มแรง ทำให้นายจอมทะเล้น ผงะหวายหล่นลงมาจากบ่าเสี้ยหงวนอย่างไม่เป็นท่า

ประชาชนโห่ร้องกันเกรียวกราว

"อ้ายเปรต ... เข้าไปไว้ย- พวกเราไม่ต้องการดูเปรต เราจะดูคนโลกพระอังคารเท่านั้น"

นิกรกับเสี้ยหงวนพากันลงมาที่ห้องใต้ดินอีกครั้งหนึ่ง แก้มข้างซ้ายของนิกรโย้ไปแถบหนึ่ง และจุมุกบิด ไปเล็กน้อย เพราะกระทบกับขอบประตูเต็มแรง

เมื่อลงมาถึงห้องใต้ดิน เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับนายแพทย์หนุ่ม และพลกับเจ้าแห้วต่างพากันมองดูสองสหายเป็นตาเดียวนายแพทย์ติเรกยิ้มเล็กน้อย

"ว่ายังไง ได้ผลไหม"

นิกรทำหน้าเบ้

"ได้กะผีอะไรละ คนไทยสมัยนี้หลอกลวงกันได้ง่าย ๆ หรือ พอกันกับอ้ายเสียเดินต่อคอกันออกไปยืน หน้ามุข เขาก็ต้องตะโกนว่าเขาไม่ต้องการดูเปรตเขาต้องการดูแต่ชาวโลกพระอังคาร แล้วเขาก็เอาก้อนอิฐขว้าง ปาเข้ามาในบ้านเรา แต่เคราะห์ดีที่เราอยู่ในระยะไกลกว่าที่เขาจะขว้างเราถึง อ้ายเสียมันปอดลอยริบวิ่งเข้ามา ในห้อง กันไม่ทันดูตาม้าตาเรือ หน้าโขกกับขอบประตูข้างบนอย่างเต็มแรง เลยล่วงลงมาจากบ่าอ้ายเสีย ฟันฟาง โยกหมดทั้งปาก"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง คุณหญิงวาดโบกมือห้ามนิกรให้สงบปากเสียง แล้วท่านก็พูด
ไม่ใคร่พินกับจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร

“นายตะปบ เป็นความจริงหรือจ๊ะที่เธอชื่อเช่นนี้”

ตะปบพยักหน้าและยิ้มพราย เขาพูดกับคุณหญิงโดยทางเครื่องกระจายเสียงเช่นเดียวกัน

“ถูกแล้วครับ คุณหญิง” เขาพูดภาษาไทยอย่างชัดเจน “คำว่าตะปบเป็นภาษาโลกพระอังคารแปลว่า
กล้าหาญเด็ดเดี่ยว ตรงกับภาษาไทยว่าวีระ”

“อ้อ” คุณหญิงวาดอุทาน “ฉะนั้นชื่อเธอก็เพราะมากทีเดียว ขอโทษ เธอมีพี่น้องกี่คน ชื่ออะไรบ้าง และ
มีตำแหน่งอะไรบ้างในโลกพระอังคาร”

ตะปบยิ้มอ่อนโยน

“ผมหรือครับ ผมมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันห้าคน ผมเป็นคนหัวปี และได้รับตำแหน่งเป็นประมุข
แห่งชาวโลกพระอังคารแทนพ่อของผม น้องชายคนแรกของผมเป็นเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์กรรม ชื่อฉะบึก”

ทุกคนสะดุ้งเฮือก

“แห่ม คุณหญิงตรง” ชื่อเรียกยากเหลือเกินนะจ๊ะ นายฉะบึกทำจะรำววยมาก”

“ก็ไม่เท่าไรหรอกครับ มีเงินในราวสองสามร้อยล้านเท่านั้น อ้า-น้องชายคนที่สองของผมเป็นประธาน
กรรมการบริษัทงานฝึเดินอากาศแห่งโลกพระอังคารและเป็นเสนาธิการทหารอากาศอีกตำแหน่งหนึ่ง”

“ชื่ออะไรจ๊ะ” คุณหญิงวาดถาม

“ชื่อตะกรับครับ”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล

“พูดใหม่สิจ๊ะ ได้ยินไม่ถนัด ตะกละหรือตะกรับ”

มนุษย์งานฝึยกมือเกาศีรษะ

“ชื่อตะกรับครับคุณหญิง เครื่องขยายเสียงโลกมนุษย์นี้ความชัดเจนแจ่มในไม่ได้หนึ่งในพันของโลก
พระอังคาร น้องคนที่สามของผมเป็นผู้หญิงครับ ขณะนี้ยังเป็นโสดอยู่ครับ ชื่อกระดุกครับ”

เสียงหวนหัวเราะงอหาย

“โหชื่ออย่างนั้นละคุณตะปบ ชื่อกระดุกใครเขาจะคบหาสมาคมด้วย เกิดมาทำอะไรไม่เคยเลี้ยงดูใคร
เลย กระดุกเฉย ๆ หรือกระดุกซัดมันครับ”

นายตะปบมองผ่านประตูกระจก จ้องมองดูหน้าอาเสี่ยวอย่างเคือง ๆ

“กระดุกภาษาโลกพระอังคารแปลว่าดวงดาว ถ้าหากว่าน้องผมจะใช้ชื่อเป็นภาษาไทย ก็คงจะใช้ชื่อว่า
ดาวราตรีหรือดาวกาอะไรเหล่านี้”

“เออ” อาเสี่ยวอุทาน “ชื่ออย่างนี้ก็ฟังมากนะซีครับ”

ตะปบหัวเราะ

“ถูกแล้ว-น่าฟังมากสำหรับเมืองไทย แต่คำว่าดาวกาที่โลกพระอังคารแปลว่าอุจจาระ จึงไม่ปรากฏว่า
ชาวโลกพระอังคารใช้ชื่อเช่นนี้”

อาเสี่ยวหัวเราะลงลูกคอเอ๊ก ๆ

“แล้วก็มีหงวนละคุณ ภาษาโลกพระอังคารแปลว่ากระไรครับ”

คราวนี้นายตะปบหัวเราะลั่น หัวเราะอย่างขบขันที่สุด

“อย่าให้ผมแปลเลยครับ” ตะปบพูดพลางหัวเราะพลาง “กิมหงวนชาวโลกพระอังคารหมายถึงสัตว์ชนิดหนึ่งที่คนกลัว

อาเสี้ยม้แม่แป้น

“หมายถึงช่างหรือสิ่งหิโตไซ้ใหม่คุณ”

“ไม่ใช่หรอกครับ มันเป็นสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่ง เท่าที่ผมมองจากโทรทัศน์ในโลกมนุษย์ก็มีสัตว์ชนิดนี้เหมือนกัน”

อาเสี้ยม้ทำตาปริบ ๆ

“จะเซ่ไซ้ใหม่ครับ”

“ไอ้ะ-” นายตะปบอุทาน “เล็กกว่าจะเซ่มากครับ แต่คล้าย ๆ กัน มีลึนสองแฉก....”

เสี้ยมหงวนรีบโบกมือ

“พอแล้วครับ ไม่ต้องอธิบายก็ได้ เป็นอันว่าชื่อผมเป็นชื่ออัปมงคลสำหรับชาวโลกพระอังคาร”

นิกรหัวเราะ

“แล้วชื่อผมล่ะครับแปลว่าอะไร”

“อ้อ-นิกรหรือครับ ภาษาโลกพระอังคารแปลได้ไพเราะเพราะพริ้งมาก นิกรแปลว่าผู้ที่รับประทานแล้วนอน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะก๊ากแล้วดีดมือแป๊ะ

“ถ้ายังงั้นถูกความหมายที่เดียวคุณตะปบ อ้ายหลานชายของผมคนนี้นักแล้วก็นอนเป็นนิกรสิน ไม่ยอมประกอบกิจการงานใด ๆ เลย”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไป นันทากับนวลลอบและประกา ประไพสองพี่น้องก็พากันเดินลงบันไดมายังห้องใต้ดิน ๔ นางเข้ามารวมกลุ่มกับคณะพรรค ๔ สหาย แล้วประกาก็กล่าวกับตัวของหล่อนว่า

“ที่รัก ช่างภาพและผู้แทนหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เขารออยู่ในห้องรับแขกเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ภากับพวกเราได้ช่วยกันต้อนรับเขาเป็นอย่างดี และได้ชี้แจงให้เขาทราบว่า ดิเรกได้ขอความกรุณาขอสัมภาษณ์และถ่ายภาพชาวโลกพระอังคาร ทั้งนี้ก็เพราะเขายังเจ็บป่วยอยู่ พวกหนังสือพิมพ์ได้ขอร้องให้ดิเรกออกไปพบกับเขาสักครู”

นายแพทย์หนุ่มบ่นพึมพำ

“เขาก็พยายามจะเอาแต่ประโยชน์ของเขา ถ้าเราให้พวกหนังสือพิมพ์ถ่ายรูปคุณตะปบ ประชาชนได้เห็นรูปของคุณตะปบแล้ว ก็จะคลายความศรัทธาลงไปมาก เราได้ปรึกษากันแล้วที่จะนำคุณตะปบไปปรากฏตัวให้มหาชนเห็นที่ศาลาเฉลิมกรุง เก็บค่าดูคนละร้อยบาทถ้วน และรวบรวมเงินบำรุงโรงพยาบาลต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพฯ ฉะนั้นไอ้จิ้งปฏิสไรจะไม่ยอมให้หนังสือพิมพ์สัมภาษณ์หรือถ่ายภาพคุณตะปบ”

พลพุดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“ถึงอย่างไรก็ออกไปพบกับเขาหน่อยเถอะวะ ไปพุดชี้แจงความจริงให้เขาฟังดีกว่า”

“ออไร้ออไร้ออจะไปพบเขาเดี๋ยวนี้” พุดจบ ดร ดิเรก ก็เดินขึ้นไปจากห้องใต้ดิน

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พวกผู้แทนหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ไม่ต่ำกว่า ๒๐ คน พร้อมด้วยช่างภาพได้นั่งอยู่ในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชรภรณ์” หน้าสลอนไปหมด นักหนังสือพิมพ์และช่างภาพเหล่านี้ก็จะผ่านตำรวจรักษาการณ์เข้ามาในบ้านนี้ได้ ก็ต้องเสียเวลาเจรจากันอยู่นาน เขาได้รับคำสั่งจากบรรณาธิการหนังสือ

พิมพ์เหล่านั้นมาให้สัมภาษณ์ และถ่ายภาพอาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวพระอังคารให้ได้ บรรดานักหนังสือพิมพ์เหล่านี้มีทั้งคนไทย คนจีน, ชาวยุโรปและชาวภารต

เมื่อ ดร. ดิเรก ก้าวเข้ามาในห้องรับแขก เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งขึ้นไม่ได้ศัพท์ ช่างภาพหนังสือพิมพ์รีบถ่ายภาพ ดร. ดิเรกทันที เพราะเขาเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์จานผี ซึ่งพวกหนังสือพิมพ์เหล่านี้ได้ทราบเหตุการณ์ทางวิทยุกระจายเสียงที่ถั่วแล้ว

"ผมเสียใจอย่างยิ่งเชียวครับที่ไม่อาจจะให้พวกคุณสัมภาษณ์หรือถ่ายมนุษย์จานผีได้ คุณต้องการอะไร โปรดถามผม ขณะนี้ชาวโลกพระอังคารผู้นี้มีนามว่าตะปบ ได้รับบาดเจ็บจากกระสุนปรมาณูของผม"

".....ปู่เหลียว" ผู้แทนหนังสือพิมพ์ "ตั้งนั่งมีนป้อ" เอ็ดตะโรลั่น "ปู่เหลียวก่อน อาคองหมอ อี้จกซ็อค แสนต์มายทั้งไว้ย ลือฟูกซ้า ๆ หน้อย มืออ้วม่ายซ่ายลึงไว้ย"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์จีน ซึ่งมีอิทธิพลฉบับหนึ่งในกรุงเทพฯ ฯ

"คุณอยากจะทราบอะไรบ้าง ในเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์จานผีเชิญถามผมได้"

พวกผู้แทนหนังสือพิมพ์ ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาต้องการพบตะปบ และต้องการถ่ายภาพตะปบ เขาขอร้องให้ ดร. ดิเรกอนุญาตให้เขาสัมภาษณ์ ถ่ายภาพ

ดร. ดิเรกได้ปฏิเสธอย่างแข็งแรง

"นายตะปบกำลังอยู่ในระหว่างอันตราย ในฐานะที่ผมเป็นหมอรักษาเขา ผมไม่สามารถที่จะให้ใครเยี่ยมได้"

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ "ทะรวะกินหนา เดลินิว" อันเป็นหนังสือพิมพ์อินเดียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ได้ลุกขึ้นเดินเข้ามาหานายแพทย์ดิเรก แล้วยกมือตบปาดิเรกเบา ๆ เจรจกกับ ดร. ดิเรกเป็นภาษาภารต ซึ่งแปลได้ความว่าดังนี้

"ดิเรกในฐานะที่เราเป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน เพราะกันเคยเป็นมหาดเล็กคนสนิทของท่านมหाराชาจันทรกุมาร ขอให้แกอนุญาตกันเป็นพิเศษเถอะวะ"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้สิงหนาทรามซิงก์ บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ "ทะรวะกินหนา เดลินิว" แล้วกล่าวเป็นภาษาภารตอย่างคล่องแคล่ว

"เฉยๆ ไว้บายู สำหรับแกกันอนุญาตให้เป็นพิเศษ กันรู้ดีว่าหนังสือพิมพ์ของแกนั้นท่านมหाराชาจันทรกุมารเป็นนายทุน แต่พระองค์อยู่หลังฉาก"

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเอ็ดตะโรลั่น

"พูดภาษาไทยซีครับคุณหมอ ทำไมต้องพูดภาษาแขกด้วย คุณหมอเป็นคนไทย ไม่ใช่แขก"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ๆ เขายกมือทั้งสองชูขึ้นระหว่างหน้าของเขา แล้วประณมมือไหว้พวกหนังสือพิมพ์

"จะดำว่ผมมออย่างไรรู้แล้วแต่เถอะครับ เพื่อความปลอดภัยของนายตะปบชาวโลกพระอังคาร ผมยังไม่สามารถให้คุณถ่ายภาพหรือสัมภาษณ์เขาได้ในขณะนี้ และจนกว่าอาการเขาจะดีขึ้นเข้าคั้นปลอดภัยเชิญกลับเถอะครับ"

พวกผู้แทนหนังสือพิมพ์บ่นกันพึมพำ ที่พวกเขาผิดหวังแล้วพากันย่อย ๆ เดินออกไปจากห้องรับแขก เว้นแต่นายสิงหนาทรามซิงก์คนเดียวซึ่งนั่งทำหน้าตาอยู่บนเก้าอี้โน้ม

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ "ตั้งนั่งมีนป้อ" พยักหน้ากับนายสิงหนาท แล้วกล่าวว่า

"เฮ้-ทั้งโลก็ยังไม่กลับ"

นายสิงหนาทยิ้มแห้ง ๆ

"อีนี่จันมีเรื่องส่วนตัวนะ จันจะหาแขกยามให้คุณหมอนะ เรื่องของคน หมาไม่ต้องเกี่ยวนะนาย"

นายม้ากิ้นลืมหูลง

"อ้าว-ทำไมมึงพุกยังงั้นะ ฉึกหายนี่ สั่งตังนำหมา.....เก่าเจ็ง เรื่องของคองหมาเกี่ยว อีวิกก็เบ็งหมา นะซี ลื้ออวกลื้อออกไปชกกั๊งตัวต่อตัวเอาใหม่ละ"

"โอ-อินเดียวรักสะโงบ อินเดียวไม่ต้องการใช้อาวูรนะนาย อีนี่แขกไม่ชอบชกครี๊บ แขกไม่ชอบกินหมาก นะนายจ๋า แต่แขกไม่กลัวใคร แพ้เป็นพระชนะเป็นมาร มึงเข้าใจ"

"ถุย" นายม้ากิ้นถุยเสียงลั่น แล้วเดินตูปตูปองพาช่างภาพออกไปจากห้องรับแขก

เมื่อพวกผู้แทนหนังสือพิมพ์ และช่างภาพออกไปหมดแล้ว นายแพทย์หนุ่มและนายสิงหนาทก็มองดู หน้ากันแล้วหัวเราะเสียงลั่น

"อะปาริกานา ภควโต มัทราด รามจันทรกาโห"

นายสิงหนาทพูดพลางหัวเราะพลาง ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย

"ลำบากนักก็พูดไทยกันเถอะวะอ้ายบัง แกจะไปสัมภาษณ์กับมนุษย์งานผีก็ไปซี แต่เอากล้องถ่ายรูป วางไว้เสียทีนี่ เป็นตายอย่างไรกันก็ไม่ยอมให้แกถ่ายภาพผู้เผด็จการของโลกพระองค์นี้"

นายสิงหนาทขมวดคิ้วย่น

"อีนี่ขอถ่ายบานเดียวไม่ได้หรือนาย เราพวนกันนำนายจ๋า"

ดร. ดิเรกตวาดแว๊ด

"บอกว่าไม่ได้ก็ไม่ได้ซีโว้ย ยังจะเข้าซีร่ำไรอยู่ได้ เดียวจะเจ็บตัวเท่านั้นเอง"

สิงหนาททำตาเซียว

"เจ็บตัวทำมะไร เมียแกอีนี่ปายซื้อผ้าที่ร้านจันติดใจไว้สามพันกว่าแล้ว จันยังไม่ว่านะ ขอถ่ายรูปบาน เดียวก็ไม่ได้....."

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้ เขาจุดแขนมิตรรักเกลอเก่าเขาลุกขึ้นยืน

"เอาเถอะนะ วันหลังกันจะถ่ายให้แก แกจะถ่ายกี่ม้วนก็ตามใจ"

นายสิงหนาทหัวเราะ

"โอ-อีนี่คนแขกไม่ชอบถ่ายเป็นม้วนนะนาย คนแขกชอบถ่ายเป็นก้อนนายจ๋า"

ดิเรกทำคอย่นแล้วหัวเราะก๊าก

"เดี๋ยวก็ตะปลักเข้าให้เท่านั้นเอง นาน ๆ พบกันทีนี้ก็จะคลายความทะเล้งลง แกกลับทะเล้งยิ่งกว่าเก่า หมู่นี้การค้ำของแกเป็นยังงั๊วะ"

นายสิงหนาทลั่นศีรษะ

"เต็มทีครี๊บ ปีกลายนี้มีกำไรห้าหกล้านบาทเท่านั้นนะนาย"

ดร. ดิเรกยกมือขวาออกคอดคอ ผู้แทนหนังสือพิมพ์แขก แล้วพาเดินออกไปจากห้องรับแขก นายแพทย์หนุ่ม ผู้นี้เป็นผู้ที่ไม่เคยลืมนบุญคุณใคร เขายังจำได้เสมอว่าครั้งหนึ่งเขาได้ตามเสด็จท่านมหาราชาจันทรกุมารไปล่าสิงห์ โดที่เชิงเขาหิมาลัย ณ บริเวณเนปาลกับอินเดีย สิงห์โตตัวหนึ่งได้ปราดเข้ามาเล่นงานเขาในระยะใกล้ซิดนาย แพทย์หนุ่มได้ยกปืนวินเชสเตอร์ ขึ้นยิงแต่กระสุนนั้นดันด้าน เขาจึงทิ้งปืนและวิ่งหนีเอาตัวรอด นายสิงหนาทผู้นี้

แหละขณะนั้นเป็นมหาดเล็กคนสนิทของท่านมหาราชาจันทรกุมารได้ประสบเหตุการณ์ตอนนั้นพอดี สิงหนาทจึงยิงสิงห์โตตัวนั้นตายขณะที่มันจะตะครุบนายแพทย์หนุ่มอยู่รอบร่อ นับว่าสิงหนาทผู้นี้เป็นผู้ที่ช่วยชีวิตเขาไว้ เมื่อสิงหนาทมาหากินในเมืองไทยก็ได้มีการติดต่อกับดิเรกเสมอมา ครอบครัวของสิงหนาทเจ็บไข้ได้ป่วยดิเรกก็ไปรักษาพยาบาล โดยไม่คิดมูลค่าแม้แต่บาทเดียว ดังนั้นนายแพทย์หนุ่มจึงคุ้นเคยกับพวกแขกแถวพายุวัดมาก นายสิงหนาทผู้นี้ ขณะนี้เป็นผู้รักษาการแทนบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ "ทะวาระกิงหนา เดลินิว" และนอกจากงานหนังสือพิมพ์แล้วเขายังมีร้านขายผ้าแพรพรรณที่พายุวัดร้านหนึ่ง ชื่อร้าน "ปากร้ายใจหวาน" ซึ่งคุณ ๆ ผู้หญิงในกรุงเทพฯ ๕ ย่อมรู้จักกันดี อยู่แถวเดียวกับร้านนายจันทรนั่นเอง

ดร. ดิเรก พาผู้แทนหนังสือพิมพ์อินเดียนายมายังห้องใต้ดิน ซึ่งขณะนี้มีมนุษย์จานผีกำลังได้ตอบสนทนากับท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายอย่างครั้นเคย เขาได้เล่าให้ฟังถึงความสวยงามสดงดงามแห่งโลกพระอังคารอันไกลโพ้น และเชื่อว่าโลกพระอังคารเป็นโลกวิทยาศาสตร์ ทารกอายุประมาณเจ็ดแปดขวบก็มีความรู้ความสามารถสร้างพาหนะภาคลำเล็ก ๆ บินไปไหนมาไหนได้ โลกพระอังคารไม่มีรถยนต์ใช้ เพราะรถยนต์ก็คือเกวียนนั่นเอง เลิกใช้มาหลายศตวรรษแล้ว ชาวโลกพระอังคารใช้พาหนะภาค หรือเครื่องบินเป็นพาหนะ ฉะนั้นการจราจรของชาวโลกพระอังคารจึงสะดวกเรียบร้อย และนาน ๆ จึงจะมีอุบัติเหตุสักครั้ง

การสนทนาสิ้นสุดลง เมื่อ ดร. ดิเรกพานายสิงหนาทลงบันไดมา สุภาพบุรุษชาวภารตผู้คุ้นเคยกับคณะพรรค ๔ สหายทุกคน สิงหนาทจึงยกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่และสามสหาย กับสืมนางอย่างนอบน้อม แต่แล้วพอเขาแลเห็นเจ้าแห้วนายสิงหนาทก็รีบทำหน้าบึ้งตึง ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้วทันที

"เฮ้-ฮีนี่สามดวงแล้ว พันบาทไปพันร้อยบาทไม่น่าจะ

เจ้าแห้วรีบโบกมือห้าม แล้วเดินเข้ามากระซิบกระซาบกับนายสิงหนาท

"อย่าทวงเงินต่อหน้าเจ้านายหน่อยเลยวะ อ้ายบัง ประเดี๋ยวข้าก็ถูกด่ายับไปเท่านั้นเอง"

เป็นธรรมดาของแขกทั้งหลาย เมื่อถูกห้ามให้พูดเบา ๆ ก็เหมือนกับขู่ให้ตะโกนสุดเสียง ดังนั้นนายสิงหนาทจึงตะโกนลั่น

"กลัวถูกด่าทำไมไรนะ ฮีนี่แกหน้าด้านมากม๊า" แล้วสิงหนาทก็หันมาฟ้องคุณหญิง "อ้ายแห้วกู่เงินผมไปแล้วไม่ใช่คะริบดอกก็ไม่ให้หน้าคุณหญิงจ๋า"

คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ จ้องมองดูเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

"ทำไมแกเหลวไหลอย่างนี้ละอ้ายแห้ว กู่เงินเขามาแล้วก็ต้องใช้เขาซี"

เจ้าแห้วหน้าจ๋อย

"รับประทานอยากใช้เหมือนกันแหละครับ แต่รับประทานมันยังไม่จะมีจะใช้ให้ รับประทานคนจนนะไม่หน้าด้านก็เหมือนกับหน้าด้าน ไม่โกงก็เหมือนโกง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ปราดเข้าหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้ว

"แกเดือดร้อนอะไรหรือวะอ้ายแห้ว บ้านมีอยู่ข้าวมีกิน เงินเดือนตั้ง ๑๕๐ บาท แล้วยังได้ตีปจากอ้ายพวกนี้เดือนหนึ่งอีกหลายร้อย แยกไปกู่เงินนายสิงหนาททำอะไร"

เจ้าแห้วหายใจไม่ทั่วท้องเลย พุดเสียงอ่อย ๆ นำส่งสาร

"รับประทานเอามาซื้อรถสามล้อให้เขาเช่าครับ"

"หา" เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ อุทานขึ้นดัง ๆ "แกมีสามล้อให้เขาเช่าด้วยหรือวะอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วผินหัวเราะ

“รับประทานมืออยู่สี่สิบกว่าคันแล้วครับ เป็นสามล้อเครื่องห้าคัน นอกนั้นเป็นสามล้อธรรมดา”

พลก่่าวกับคนใช้จอมแก่นของเขา

“แกต้องพยายามเอาเงินไปใช้นายสิงหนาทเขาเสีย ทำอย่างนี้เสียชื่อไว้ย เกิดมาเป็นคนก็ไม่ควรจะคิด โกงใคร”

นายสิงหนาทเดินเข้ามาหยุดยืนที่ประตูกระจก พอแลเห็นชาวโลกพระอังคารนั่งอยู่บนเตียงนอนภายในห้องเย็น นายสิงหนาทก็นัยน์ตาเหลือก เต็มไปด้วยความตื่นตันเหลือที่จะกล่าว เขาถอยหลังถูดแล้วอุทานเบา ๆ

“เห-อีนี่ยังกะหรือใครนะ”

ดิเรกกล่าวกับเกลอเก่าของเขา

“นี่แหละ เอกอัศรมหาจอมพลตะปบผู้เผด็จการแห่งโลกพระอังคาร และเป็นผู้บัญชาการฝูงบินจานผีที่ มาเยี่ยมโลกเรา” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็แนะนำให้ตะปบรู้จักกับอดีตมหาดเล็กคนสนิทของท่านมหाराชาจันทร กุมาร “ตะปบครับ ผมขอถือโอกาสนี้แนะนำให้คุณรู้จักกับสุภาพบุรุษชาวภารตผู้แทนหนังสือพิมพ์ “ทวาระกิน หนา เศลีนิว” อันเป็นหนังสือพิมพ์อินเดียที่มีอิทธิพลฉบับหนึ่ง สุภาพบุรุษผู้นี้ชื่อสิงหนาททราหมซิงค์เคยเป็น มหาดเล็กคนสนิทของท่านมหाराชาจันทรกุมาร”

ตะปบก้มศีรษะให้นายสิงหนาทแล้วยิ้มเล็กน้อย

“ผมดีใจมากที่ได้รู้จักกับคุณ แต่ทำไมคุณถึงมีผมขึ้นหน้ามากมายเช่นนี้”

สิงหนาทสะดุ้งเล็กน้อย

“เพราะนะ ไม่ใช่ผม อีนี่หนวด อีนี่เครา คนแขกต้องไว้หนวดไว้เคราคะริบ หนวดไม่มีไม่มีใครกลัวนะ นาย”

นิกรถามขึ้นทันที

“อ้อ – ถ้าไว้หนวดไว้เคราอย่างนี้ละก็คนกลัวงั้นหรือ”

นายสิงหนาทยิ้มแห้ง ๆ

“เด็ก ๆ กลัวคะริบ แต่ผู้ใหญ่ไม่กลัวนะ” แล้วเขาก็หันมาพูดกับนายแพทย์หนุ่ม “ฉันอยากเข้าไป สัมภาษณ์คุณตะปบในห้องได้ไหมนาย”

“ไม่ได้หรอก แกรู้ไหมว่าอากาศในห้องนี้มีความเย็นลบ ๑๘ องศา เพราะกันต้องปรับอากาศให้คุณ ตะปบได้รับความสะดวกสบาย เหมือนกับอากาศในโลกพระอังคาร”

สิงหนาทว่า “ไม่เป็นไรนะหมอ อีนี่แขกทนความหนาวได้ ขอให้ฉันเข้าไปคุยกับเขาในห้องดีกว่า”

ดิเรกชักฉิวขึ้นมากก็อยากจะให้นายสิงหนาทได้รับบทเรียนเสียบ้างเขาจึงกล่าวว่า

“ตามใจแก ดีเหมือนกัน.... แกจะได้สัมภาษณ์กับคุณตะปบให้ถูกใจ”

นายแพทย์หนุ่มจูงมือผู้แทนหนังสือพิมพ์แขกพาเดินมาหยุดยืนหน้าประตูห้อง แล้วเอื้อมมือโยกสวิทไฟ ฟ่าที่ผนังตึก ทันใดนั้นประตูกระจกก็ค่อย ๆ เลื่อนออกโดยอัตโนมัติ พอช่องประตูเปิดออก นายสิงหนาทก็ผลุนผ ลันเข้าไปในห้องด้วยความดีใจ อากาศอันหนาวเย็นเยือกฟุ้งออกมานอกห้องจนใคร ๆ แทบจะทนไม่ได้ ดร. ดิเรก รีบดึงสวิทไฟอีกอันหนึ่ง บังคับให้ประตูปิดทันที

ท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายเฝ้ามองดูนายสิงหนาทซึ่งเดินเข้าไปจับมือกับมนุษย์ชาวโลกพระ อังคารอย่างองอาจ ครั้นแล้วสิงหนาทก็แสดงกิริยาท่าทางหนาวสะท้อน เขาหมุนตัวไปมาแล้วร้องอุทานขึ้น

“โอ-อีนี่หนาวนะนาย เปิดประตูที่นายจำ หนาวทนมไม่ไหวแล้ว โอัย-สั้นไปหมดทั้งตัวแล้วนาย”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเคร่งดังขึ้นทันที นายแพทย์ดิเรกยืนนิ่งเฉย สิ่งนาทวิ้งเข้ามาทาบกระจกประตูเต็มแรง แต่กระจกนี้เป็นกระจกพิเศษ มีความหนามาก ถึงแม้สิ่งนาทจะทุบมันเต็มแรงสักกี่ที มันก็ไม่แตก สิ่งนาทรู้สึกหนาวสะท้านจับหัวใจ จนทนมไม่ไหวแล้ว เขายืนกอดอกตัวสั้นเหมือนลูกนก ความเย็นจากเครื่องเย็นทำให้หนวดและเคราของบาบูนมีน้ำแข็งเกาะที่ละน้อย

“โอัย - นายจำ อีนี่นิ่งเฉยทำไมวะไรนะ เปิดประตูไว้ย แยกจะตายแล้ว” ดจบสิ่งนาทก็ถ่มน้ำลายออกมา แต่ปรากฏว่าน้ำลายในปากของเขากลายเป็นก้อนน้ำแข็งก้อนหนึ่ง สิ่งนาททำคอย่นด้วยความตกใจ ร้องตะโกนสุดเสียง “นายจำ..... อีนี่น้ำลายจ้กกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้วนะ”

ผู้แทนหนังสือพิมพ์แขก ครางเหมือนนกตึกที่อหนาวจนมือไม้หมดความรู้สึกร ดร. ดิเรกกล่าวสัพยอกเกลอเก่าของเขา

“ว่าไงไวย้อ้ายบัง จะสัมผัสภาษณ์ก็สัมผัสภาษณ์ซี ยืนเซออยู่ทำไมละ”

นายสิ่งนาทพูดเหมือนคนติดอ่าง

“สัมผัส-พะ-พะ-ภาษณ์ มะ-ไม่-ไหว นายจำ อะ-อ้า-ปาก-ไม่-ขึ้นแล้วไวย หนาวเหลือเกิน

ดร. ดิเรกหัวเราะก๊าก เขาเอื้อมมือโยกสวิทไฟฟ้าบังคับให้บานประตูเปิดออกทันที ผู้แทนหนังสือพิมพ์แขกเดินตูดตูเป้อออกมาจากห้องพักของชาวโลกพระอังคารด้วยความหนาวสั่นสะท้านจนกระทั่งกรมกระทบกันดังถี่เร็วได้ยินถนัด ทำให้คณะพรรค ๔ สหายอดหัวเราะไม่ได้ นายแพทย์หนุ่มเอื้อมมือโยกสวิทบังคับบานประตูให้ปิดสนิทตามเดิม

หนังสือพิมพ์รายวันต่างเสนอข่าวเกี่ยวกับมนุษย์งานผีอย่างครึกโครม แต่หนังสือพิมพ์อินเดีย

“ทะรวาระกินหนา เดลินิวส์” ได้ข่าวละเอียดดีกว่าหนังสือพิมพ์ไทย, จีน, ฝรั่งเศสทั้งหลาย

อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่ามีหนังสือพิมพ์ฉบับใดลงภาพถ่ายของท่านเอกอัครมหาจอมพลตะปบ จอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารเลย หนังสือพิมพ์เหล่านี้ต่างลงข่าวว่า ดร. ดิเรกจะนำมนุษย์งานผีซึ่งมีรูปร่างขนาดยักษ์สูงถึง ๑๐ ฟิต ออกแสดงให้ประชาชนชมที่ศาลาเฉลิมกรุงในไม่ช้านี้ เพื่อเก็บเงินบำรุงกองการกุศล

วันรุ่งขึ้นจากวันนั้น

ตะปบได้ล้มเจ็บอย่างน่าประหลาด ทั้ง ๆ ที่บาดแผลในตัวเขาไม่ได้อักเสบหรือเป็นพิษอะไร

คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยเมีย ๆ ของเขาและท่านผู้ใหญ่ได้ลงมาที่ห้องใต้ดินในเวลา ๗.๐๐ น.เศษ เจ้าแห้วถือถาดใส่อาหารเข้าตามมาด้วย ซึ่งอาหารเข้าของมนุษย์งานผี ปรากฏได้ทำด้วยมือของหล่อนเอง มีกาแฟร้อนครึ่งเหยือก ไช้ไก่ลวก ๑๐ ฟอง ไช้ดาว ๑๐ ฟอง หมูแฮมครึ่งปอนด์ เนื้อสันทอดหนึ่งกิโล สัปรดหนึ่งผลใหญ่

พลองมาถึงห้องใต้ดิน ทุกคนก็แลเห็นนายตะปบนอนตัวงออยู่บนเตียงและร้องครางฮือ ๆ นำสงสารคุณหญิงวาดหน้าตื่น เต็มไปด้วยความหวังโยอาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้น ท่านหันมาถามนายแพทย์หนุ่มทันที

“พ่อดิเรก คุณตะปบแกไม่สบายหรืออย่างไร”

ดร. ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

"ออไร่ ไม่สบายแน่ ๆ คว้าคุณอา คงจะเป็นไข้ฉั้้นเนื่องมาจากอักเสบยาคีด หรือมายก็อักเสบบาดแผล"
พุดจบเขาก็ยกกำปั้นทุบหลังนิกรดั่งปลัก "เฮ้-ขอเขาจัดมาให้นายตะบป ไม่ได้จัดมาให้แก่"

นิกรเค็ยวไ้ดาวฟองหนึ่ง ซึ่งใส่เข้าไป จนคั้บปาก แล้วพุดเส็ยคั้บปาก

"กินเข้าไปเพียงใบเดียวเท่านั้น ยังเหลืออีกดั่งหลายใบ นายตะบปกินไม่หมดหรือกน้า"

นั้นทายกมือขวาจับหูน้องชายจอมทะเล้นของหล่อนเต็มแรง

"นี่ - นี่ ตะกละนั้ก ทำเหมือนยังกับผีนรกที่อดโซมายังงั้นแหละ"

นิกรร้องลั้่น

"อูย - ไ้พจ่าช่วยผั้วด้วย เขาจะฆ่าผั้วของไ้แล้ว ถ้าหูขาดเป็นดั่งตายเป็นนอน"

เส็ยหวอนซึ่งยื่นอยู่ข้างหลังนายจอมทะเล้นนั้กหมั้่นไ้เต็มทนก็ยกเท้าเตะกั้นนิกรปลักเข้าไป

"นี่แน่ะ หมั้่นไ้ลั้่นัก ถูกบิิดหูนั้ดเดียวแหกปากเส็ยลั้่นบ้าน"

เส็ยจัจอกแจ้กจอบแจ้ดงั้้นทัว่ห้องไ้ดิน ดร. ดิเรกจัดแจ้งเปิิดเครื่องกระจายเส็ยง แล้วพุดไ้ตอบกับ
นายตะบป

"กูี้ดมอหนึ่ง คุณตะบป เป็้ขังไ้ไปหรือควั้บ "

จอมเผ็้ดจการแห่งพิภพพระอังคาร อ่อนเปล็้ยไปหมดทัง้ตัว เขารวบรวมกำลั้งลุกขั้้นด้วยความล่ำบาก
ยากเย็้น เร็ยแรงของเขาหมดไปแล้ว

"สวั้สดีควั้บ สหายต่างโลกผู้ม่ีเมตตาคีตต่อผมทุกๆ คน ผมแย้แล้วควั้บ ผมเป็นไ้ตั้งแต่ตอนดึ้ก อ่อน
เพล็ยจนบอกล่ไม่ถูกแล้ว"

ดร. ดิเรกพยักหน้าซ้ำ ๆ

"ออไร่ ออไร่ คุณไม่ดั่งองวิตก ผมเป็นนายแพทยผู้เช็ยวชาญที่สุดในประเทศไทยหรือในโลกมนุษย์นั้ ผม
จะช่วยคุณจนเต็มควารู้ความสามารถของผม ไม่เป็นไรควั้บคุณตะบป อย่างมากคุณก็ตายเท่านั้น"

"อ้าว" นายตะบปอุทาน "ไ้พุดยังงั้ี้ล่ควั้บ"

นายแพทยหนุ้มหัวเราะชอบใจ

"ผมพุดตามหลักธรรมด้า คนเราเมื่อถึงควราวตายแล้วกั้หนีความตายไปไม่พั้"

คุณหญิงวาดรู้สึ้กสงสารจอมเผ็้ดจการแห่งโลกพระอังคารมาก ท่านกล่าวกั้บดิเรกว่า

"เธอจะช่วยเหลือเขาอย่างไรก็ล้งมือซี้ อย้าให้คุณตะบปเป็นอันตรายไ้ อาดั่งใจไ้แล้วว้า ถ้าคุณตะบป
เดินทางกลับโลกพระอังคารเมื่อไรอาจะขอโดยสารไปด้วย"

เจ้าคุณประสิทธ์ ฯ ว่า "เธอขั้้นไปบนโลกพระอังคารเธอกั้ต้องเป็นลมหวาดเรอตลอดวัน เพราะที่โลกพระ
อังคารไม่มีหมากพลูชาย"

คุณหญิงวาดคั้บคั้บ

"จะยากอะไรคะ ดึ้ฉั้้นก็เตร็ยมหมากแห่งและพลูนาบเอาติดตัวไปไ้เพียงพอ แล้วกั้.....ชาวโลกพระ
อังคารเขาเป็นคณฉลาด เขาคงสามารถประดิษฐ์หมากพลูเทียมไ้ให้ดึ้ฉั้้นไ้"

ดร. ดิเรก เอื้อมือเปิิดสวิทประดั้ขั้ดโนมิติ ทำไ้บ้านประดั้จระจกห้องพักของนายตะบปเปิิดออกทันที่
อากาศอันเย็้นเย็ยพุงออกมาจากห้อง นายแพทยหนุ้มกล่าวกั้บเจ้าแห้วว้า

"เฮ้-นำอาหารเข้าไปให้คุณตะบปกินเส็ยก่อน"

เจ้าแห้วถือถามเดินลอยหน้าเข้าไปในห้องนั้น พอถูกความหนาวเย็นเจ้าแห้วก็ร้องลั่น รีบวางถาดลงบนโต๊ะข้างเตียงแล้ววิ่งจู่ดกลับออกมา ดร. ดิเรกจัดแจงปิดประตูห้องตามเดิม

"คุณตะปบที่รัก เชิญรับประทานอาหารเช้าก่อน ประเดี๋ยวผมจะรักษาคุณเอง คุณคงเป็นไข้เนื่องจากพิษบาดแผลอักเสบ ไม่มีใครครับไม่มีอะไรที่น่าวิตก คนถูกฟันคุดขาผมยังช่วยติดคอกให้คืนดีได้"

นายตะปบขมวดคิ้วย่น

"แล้วตายไหมครับ"

ดิเรกหัวเราะ

"ไม่มีปัญหาอะไร ลงคอดขาผมก็ตายทั้งนั้นแหละคุณ ที่ผมช่วยติดคอกให้ดีตามเดิมก็เพื่อให้การรดน้ำศพสวยขึ้น ไม่อุจาดนัยน์ตา"

จอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารเริ่มลงมือรับประทานอาหารเช้าด้วยกิริยามารยาทสงบเสงี่ยม เขาซาบซึ้งใจในบุญคุณของคณะพรรค ๔ สหายอย่างยิ่ง เขาเชื่อแล้วว่าชาวโลกธาตุนี้ไม่ได้โหดร้ายป่าเถื่อน ตามที่พวกเขาเคยเข้าใจกัน

คณะพรรค ๔ สหายเฝ้ามองดูชาวโลกพระอังคารด้วยความสนใจ สักครู่ ๔ นางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ และคุณหญิงวาด ก็กลับขึ้นไปบนห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร. ดิเรกตามขึ้นไปด้วย ปล่อยให้เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับสามเกลอและเจ้าแห้วอยู่เป็นเพื่อนจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร

หลังจากนายตะปบได้รับประทานอาหารเช้าแล้ว ดิเรกก็กลับลงมาในห้องใต้ดิน เขาสวมเสื้อยาวคล้ายกับเสื้อฝนแต่ทำด้วยขนสัตว์แลเห็นแค่นัยน์ตา มือขวาถือร่วมยาของเขา

กิมหงวนเห็นเข้าก็สะดุ้งโหยง

"เฮ้ย-คนโลกพระอังคารมาอีกตัวแล้วโว้ย"

ดร. ดิเรกหัวเราะหึ ๗

"โน-กันเองโว้ย กันต้องแต่งตัวยั้ง ้วยขึ้นเข้าไปอยู่ในห้องพักของคุณตะปบนาน ๗ กันก็ต้องอึกก็ลองตายแน่เพราะทนความหนาวเย็นไม่ได้"

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

"มองดูคล้าย ๆ ตัวชันตาคอลอส"

นายแพทย์หนุ่มคือนายจอมทะเล้น ถือกระเป๋าร่วมยาเดินมาหยุดยืนหน้าห้อง เขาแลเห็นนายตะปบเอกอัครมหาจอมพลแห่งพิภพพระอังคารนั่งสลิมสลืออยู่บนเตียง นายแพทย์หนุ่มเอื้อมมือผลักสวิทช์อัตโนมัติบังคับบานประตูให้เปิดออก แล้วเขาก็เดินเข้าไปในห้องนั้นซึ่งมีความหนาวเย็นต่ำกว่าชั่วโลกเหนือเล็กน้อย พื้นห้องเกรอะกรังด้วยละอองน้ำแข็ง ฝาห้องก็มีน้ำแข็งจับหนา เหมือนกับว่าห้องนี้เป็นตู้เย็นขนาดยักษ์ของเราดี ๆ นั้นเอง

"เป็นยังไงคุณตะปบ ทานอาหารได้มากไหม"

จอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารสั่นศีรษะช้า ๆ

"แยครับ ลื่นมันขม ผมทานไม่ลงเลย"

ดิเรกมองดูจานอาหารในถาด ซึ่งไม่มีอะไรเหลือติดอยู่เลย แล้วเขาก็กลืนน้ำลายเอื๊อก

"เฮ้ะ เฮ้ะ ขนาดลื่นของคุณขมยังไม่มื่ออะไรเหลือแม้แต่น้อย ถ้าลื่นคุณไม่ขมมากนักคุณคงจะรับประทานถ้วยขามและถาดเข้าไปด้วย"

ชาวโลกพระอังคารหัวเราะชอบใจ

"จริงครับ พวกเราชาวโลกพระอังคารรูปร่างสูงใหญ่กว่าชาวโลกราหู จึงต้องกินอาหารมากกว่าชาวโลกนี้เป็นธรรมดาอยู่เองอาหารเข้าของผมที่โลกพระอังคารใช้เนื้อสดทอดหรือทำสะเต็ก ๑๐ กิโลเป็นอย่างน้อย"

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

"ยังงั้นเขาไม่เรียกว่ากินเสียแล้วละครับ" พุดจบก็หันออกไปทางประตูกระจก" พล้วยัย ช่วยปิดประตูที"

นายพัชราภรณ์จัดแจงปิดประตูกระจกด้วยเครื่องอัตโนมัติ ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็เปิดประตูเข้าร่วมมาของเขาก่อนหยิบสายฟังออกมา เขาบอกให้นายตะปบลงนอนราบบนเตียง ทำทั้งสองของนายตะปบยาวออกไปนอกเตียงตั้งหลายฟิต เนื่องจากเตียงนอนยาวเพียง ๗ ฟิตเท่านั้น

ดร. ดิเรกพยายามตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน

"เมื่อเช้าส้วมหรือเปล่า"

นายตะปบยิ้มแห้ง ๆ

"ส้วมครับ ล้อเสียเต็มกระโถนเลย ท้องผมเสียครับเพราะผิบน้ำและอาหาร"

ดร. ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

"แลบลิ้นซิคุณ"

ตะปบปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี เขาแลบลิ้นออกมายาวเพื่อย ดิเรกยกฝ่ามือข้างขวาของเขาป้ายลิ้นชาวโลกพระอังคารแล้วกล่าวถาม

"ขี้มือของผมเค็มไหมคุณ"

"ปะแล่ม ๆ ครับ"

"ฮือ ผมก็ว่าอย่างนั้น" พุดจบก็ยกมือแกกตาชาวโลกพระอังคารที่ละข้าง "ไอ้โฮ ขี้ตาของคุณก้อนเบือเริ่มเขียว"

"ก็ผมยังไม่ได้ล้างหน้าครับ คุณหมอช่วยให้คนของคุณหมอนำน้ำเย็นแช่น้ำแข็งมาให้ผมอาบด้วยนะครับ ร้อนเต็มทนแล้ว อากาศในห้องนี้ร้อนยิ่งกว่าฤดูร้อนในโลกลงพระอังคารเสียอีก"

"ครับ ครับ แล้วผมจะจัดการให้เรียบร้อย อ้า-คุณป่วยเพราะพิษยาฉีดที่ผมฉีดให้คุณ ทั้งนี้ก็เพราะเซลล์ต่าง ๆ ในร่างกายของคุณ ไม่เหมือนกับพวกเรา"

นายตะปบหน้าจ้อย

"ผมยังไม่ตายไม่ใช่หรือครับ"

"เรื่องตายคุณอย่าไปสนใจกับมันเลยนะ เชื่อกผมเถอะ ถ้าผมรักษาคุณหายคุณก็รอดตาย ถ้ารักษาไม่หายคุณก็มีหวังม่งเท่ง"

คุณหญิงวาดวิ่งกระหืดกระหอบลงมายังห้องใต้ดินด้วยสีหน้าตื่นเต้นผิดปกติ

"ดิเรก.....ดิเรกอยู่ไหน"

เจ้าคุณปัจเจกนี้ ๆ ยิ้มให้คุณหญิงวาด

"ดิเรกกำลังตรวจรักษานายตะปบครับคุณหญิง"

คุณหญิงวาดปราดเข้ามายืนหน้าห้องพักของจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคาร แล้วทำนั้นก็พูดกับ ดร. ดิเรกโดยอาศัยเครื่องกระจายเสียง

"ดิเรกไว้ย ออกมานี่ซิ ถ้าจะไม่ตีเสียแล้ว"

นายแพทย์หนุ่มหันมาโบกมือห้ามคุณหญิงวาดให้สงบปากเสียง เพราะเขากำลังสนใจกับคนไข้ของเขา
"อย่าเพิ่งรีบกวาดครับ ผมกำลังตรวจคนไข้ของผม"

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

"วางมือเสียก่อน อากำลังจะบอกให้แกรู้ว่าขณะนี้ประชาชนนับจำนวนหมื่น กำลังจะบุกเข้ามาในบ้านเราเพื่อจะชุมนุมขอร้องจ่านผี แกจะคิดอ่านแก้ไขอย่างไรก็ว่ามา ตำรวจกับสารวัตรทหารหมดความสามารถที่จะต้านทานประชาชนเหล่านั้นได้แล้ว เพราะมีกำลังน้อยกว่าและไม่กล้าทำอะไรให้รุนแรง"

ดร. ดิเรกเฝ้าปากแน่น แสดงสีหน้าไม่สู้จะพอใจนัก เขากล่าวกับนายพัชราภรณ์ด้วยเสียงหนัก ๆ

"แกกับอ้ายกรและอ้ายเสี่ย ช่วยจัดการหน่อยเถอะวะ พวกคุณพ่อกับเจ้าแห้วขึ้นไปด้วย พยายามหาทางป้องกันฝูงชนเหล่านั้นไว้ ใช้เครื่องกระจายเสียงประกาศบอกให้เขารู้ว่า ท่านตะปบกำลังเจ็บหนักกำลังจะสิ้นใจตายอยู่แล้ว"

ตะปบสะดุ้งเฮือก

"คุณหมอ.....ช่วยผมด้วยครับ อย่าเพิ่งให้ผมตายเลย ผมเสียตายลาภยศและความสุขตลอดจนอำนาจของผมมาก คุณหมอกกรุณาช่วยผมเถิด"

"ผมสั่งให้พรรคพวกของผมไปโกหกประชาชนหรือกคุณ ม่ายเขาก็จะบุกเข้ามาในบ้านเรา ทำให้ข้าวของแตกหักเสียหาย"

นายตะปบยิ้มออกมาได้

"ค่อยยังชั่วหน่อยนึกว่าคุณหมอบอกความจริง ๆ เสียอีก"

ดร. ดิเรกหันมาทางคณะพรรคของเขาซึ่งยืนหน้าสลอนอยู่หน้าห้อง

"ช่วยกันหน่อยพวกเรา อย่าให้ประชาชนบุกเข้ามาในบ้านเราได้ ชี้แจงให้เขาทราบว่าเขาว่าชาวโลกพระอังคารกำลังเจ็บหนัก เราไม่สามารถจะให้ได้ชมชาวโลกพระอังคารได้"

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พวกคุณหญิงวาดและสามสหายกับเจ้าแห้วขึ้นไปจากห้องใต้ดินทันที เปิดโอกาสให้ดร. ดิเรกทำการรักษาพยาบาลคนไข้ต่างพิภพของเขาต่อไป

อีกสักครู่หนึ่ง พล, นิกร, กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ และเจ้าแห้วก็วิ่งลงมาในห้องใต้ดินอีก ทุกคนมีท่าทางตื่นตระหนกตกใจ เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ร้องตะโกนบอกดิเรกเสียงลั่น

"หมอม-หมอไว้ย ประชาชนบุกเข้ามาในบ้านเราแล้ว กำลังขึ้นมานบตี"

นายแพทย์หนุ่มยืนตะลึง ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อไป เขาก็ได้ยินเสียงไชโยให้ร้องราวกับเกิดปฏิกิริยา ดิเรกเต็มไปด้วยความหวัง โยตะปบ เขารู้ดีว่าประชาชนเหล่านี้จะต้องพากันลงมายังห้องใต้ดิน และพังห้องพักของตะปบเข้ามาชุมนุมต่างพิภพอันจะทำให้อาการของจอมเผด็จการแห่งโลกพระอังคารผู้นี้ทรุดหนักลงได้

"เปิดประตูให้กันที่ไว้ยพล กันจะเอาระเบิดน้ำตาขว้างประชาชนเหล่านี้ ถ้าเขาจะบุกลงมาในห้องใต้ดิน"

พลรีบเปิดประตูให้นายแพทย์หนุ่ม ดร. ดิเรกวิ่งออกมาจากห้อง ทันใดนั้นเองประชาชนหญิงชายก็หลั่งไหลวิ่งลงบันไดมายังห้องใต้ดิน

"มนุษย์จ่านผีอยู่ที่ไหน เราต้องการดูหน้ามนุษย์จ่านผี"

แล้วฝูงชนก็ร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

"เข้า-เข้า....."

ฝูงชนเฮโลเข้ามา คณะพรรค ๔ สหายได้ช่วยกันขัดขวาง ดังนั้นจึงเกิดการตะลุมบอนกันขึ้น ดร. ดิเรก ถูกหมัดเหวี่ยงแหของใครคนหนึ่งอย่างจัง ทำให้ล้มลงบนพื้นห้อง

"โครม"

เมื่อเขาสีมตาขึ้นมองดูโลก ดร. ดิเรกก็พบตนเองนอนอยู่บนเตียงนอนภายในห้องนอนของเขา นายแพทย์หนุ่มใจดีตื่นระทึกและถอนหายใจอย่างโล่งอก เขามองดูนาฬิกาปลุกบนโต๊ะข้างเตียงนอน ซึ่งบอกเวลา ๑๕.๓๐ น. เสียดายวิทยุในห้องโถงชั้นบนกำลังส่งเสียงโห่ร้องจากการแสดงนาฏะดนตรีของศิลปินคณะหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มได้ขึ้นมาอ่านหนังสือนิตยสารต่างประเทศเล่มหนึ่งเมื่อตอน ๑๓.๐๐ น. เขาได้อ่านเรื่อง "จามผี" ซึ่งเขียนโดยศาสตราจารย์คนหนึ่ง แล้วเขาก็มอยหลับไปเก็บเอามาฝันเป็นตุเป็นตะ

จบบริบูรณ์

พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์บรรณาคาร ราคา ๓.๕๐ บาท เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘